

การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงโปดำบดสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

อธิการบดี

จาก

ศาสตราจารย์ ดร. อภิชาติ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2541

ISBN 974-661-714-1

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

Copyright by Mahidol University

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงโป ต.สวนผึ้ง อ.สวนผึ้ง จ.ราชบุรี

ชมพูนุท โพธิ์ทองคำ

ผู้วิจัย

สุวิไล เปรมศรีรัตน์ อ.บ., Ph.D.

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

คุณหญิงสุรียา รัตนกุล อ.บ., Ph.D.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

สุจริตลักษณ์ ดีผดุง ศศบ., ศศม., Ph.D.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

ศาสตราจารย์เลียงชัย ลิ้มล้อมวงศ์ Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

สุจริตลักษณ์ ดีผดุง ศศบ., ศศม., Ph.D.

ประธานคณะกรรมการประจำหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์

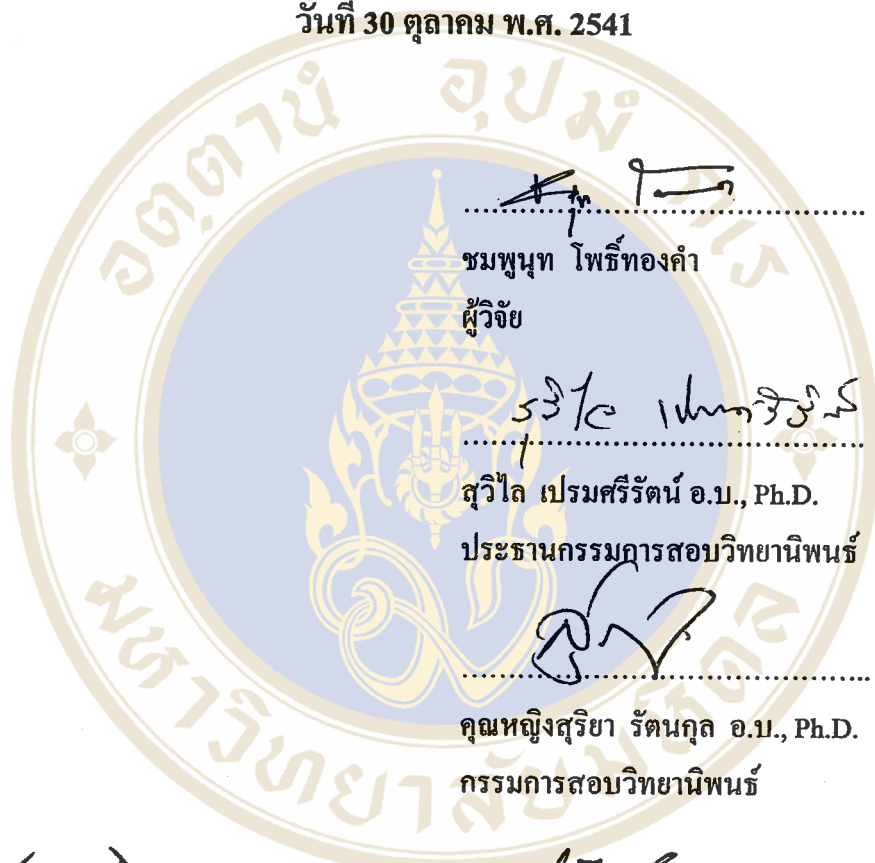
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงโป ต.สวนผึ้ง อ.สวนผึ้ง จ.ราชบุรี
ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์

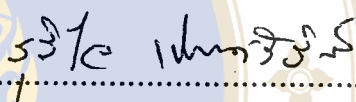
วันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2541

.....

ชมพูนุท โพธิ์ทองคำ

ผู้วิจัย

.....

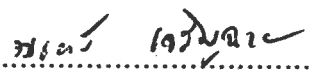
สุวิไล เปรมศรีรัตน์ อ.บ., Ph.D.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

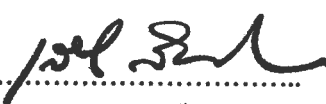
คุณหญิงสุริยา รัตนกุล อ.บ., Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

เพชร เจริญฉาย ศศบ., ศศม.,

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

ศาสตราจารย์เลียงชัย ถัมถ้อยวงศ์ Ph.D.

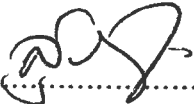
คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....

สุจิตลักษณ์ ดีผดุง ศศบ., ศศม., Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

คุณหญิงสุริยา รัตนกุล อ.บ., Ph.D.

ผู้อำนวยการ

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท

มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของ รศ.ดร.สุวิไล เปรมศรีรัตน์ ศ.ดร.คุณหญิงสุริยา รัตนกุล และผศ.ดร.สุจิตต์ลักษณ์ ศิผดุง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่างๆของการวิจัยมาโดยตลอด และตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผศ.พเยาว์ เจริญฉาย ที่ได้ให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคุณมงคล สันธิวิจิตร นายอำเภอสวนผึ้ง คุณสาโรจน์ บัวพึ่ง เจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชน 6 และเจ้าหน้าที่อำเภอสวนผึ้งทุกท่าน ตลอดจน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ที่ได้เอื้อเฟื้อให้ข้อมูลและความช่วยเหลือเป็นอย่างดีแก่ผู้วิจัยในการเก็บข้อมูลภาคสนาม

ขอขอบพระคุณคุณปริยานุช ห้องสำเร็จและดร.สุพจน์ ชินวีระพันธ์ สำหรับคำปรึกษาและความช่วยเหลือในการทำวิจัยตั้งแต่เริ่มต้น

ผู้วิจัยขอขอบคุณน้องสาว น้องชาย และเพื่อนๆทุกคน สำหรับกำลังใจที่มีให้ตลอดการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณคุณสุกเชษฐ์ โรหิตรัตน์ สำหรับความช่วยเหลือความห่วงใยและกำลังใจที่มีให้แก่ผู้วิจัยตลอดเวลาของการทำวิจัย

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อคุณแม่เป็นอย่างสูงที่สนับสนุนทั้งในด้านการเงิน ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูล และเป็นผู้ให้ทุกอย่าง ทั้งความรัก ความห่วงใย และกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา จนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จได้อย่างทุกวันนี้

ชมพูนุท โพธิ์ทองคำ

3636324 LCLG/M : สาขาวิชา : ภาษาศาสตร์ ; ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์)

คำสำคัญ : การตั้งชื่อ / กะเหรี่ยงโป

ชมพูนุท โพธิ์ทองคำ : การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงโป ตำบลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด ราชบุรี (NAMING OF KAREN PEOPLE IN SUAN PHEUNG SUB-DISTRICT, SUAN PHEUNG DISTRICT,RATCHABURI PROVINCE) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ : สุวิไล เปรมศรีรัตน์ Ph.D., สุจริตลักษณ์ ศีผดุง Ph.D.,คุณหญิงสุริยา รัตนกุล Ph.D. 128 หน้า ISBN 974-661-714-1

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ศึกษาการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี เพื่อศึกษาการตั้งชื่อที่ชาวกะเหรี่ยงมีการตั้งชื่อเป็นภาษากะเหรี่ยงหรือภาษาไทย วิธีการตั้งชื่อ และศึกษาความหมายของชื่อที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม แนวความคิด ความเชื่อ ค่านิยมของคนในสังคม โดยใช้วิธีการศึกษาชื่อของชาวกะเหรี่ยง 3 ช่วงอายุ ได้แก่ กลุ่มอายุระหว่าง 41-60 ปี กลุ่มอายุระหว่าง 21-40 ปี และกลุ่มอายุระหว่าง 1-20 ปี ทั้งชายและหญิง จำนวน 5 หมู่บ้าน รวมทั้งสิ้น 450 คน วิธีการศึกษาใช้การลงพื้นที่สัมภาษณ์ในภาคสนาม และจากรายชื่อในทะเบียนราษฎรอำเภอสวนผึ้ง

ผลการศึกษาได้พบว่า (1) ลักษณะการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงที่อำเภอสวนผึ้งจะใช้ 2 ภาษา คือชื่อที่เป็นชื่อภาษากะเหรี่ยงและที่เป็นชื่อภาษาไทย การตั้งชื่อของคนในแต่ละกลุ่มอายุจะมีความแตกต่างกัน คนกลุ่มอายุระหว่าง 41-60 ปี และ 21-40 ปี ส่วนใหญ่มีทั้งชื่อภาษากะเหรี่ยงและชื่อภาษาไทย และคนในกลุ่มอายุระหว่าง 1-20 ปี จะมีการตั้งชื่อเป็นภาษาไทยเท่านั้น (2) การตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงมี 4 วิธีการคือ 1.วิธีตั้งตามเสียงชื่อภาษากะเหรี่ยง 2.วิธีคัดเสียง/เพิ่มเสียง/เปลี่ยนแปลงเสียงชื่อภาษากะเหรี่ยง 3.วิธีแปลความหมายชื่อกะเหรี่ยง 4.ใช้ชื่อภาษาไทย (3)ความหมายของชื่อจะมีความแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มอายุ คือ ในกลุ่มอายุระหว่าง 41-60 ปี ส่วนใหญ่จะตั้งชื่อที่มีความหมายถึงสิ่งที่เป็นรูปธรรม ได้แก่ ต้นไม้ ดอกไม้ สิ่งของเครื่องใช้ สิ่งแวดล้อมรอบๆตัว ฯลฯ ในกลุ่มอายุระหว่าง 21-40 ปี เริ่มมีการตั้งชื่อที่มีความหมายในทางนามธรรม ได้แก่ ความดี ความสำเร็จ ความเจริญรุ่งเรือง ฯลฯ มากขึ้น และยังคงมีชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นรูปธรรมด้วย ในกลุ่มอายุระหว่าง 1-20 ปี การตั้งชื่อที่เป็นชื่อภาษาไทยส่วนใหญ่จะมีความหมายในทางนามธรรม ได้แก่ อำนาจ ชัยชนะ ความสำเร็จ และ ความเจริญรุ่งเรือง

3636324 LCLG/M : MAJOR : LINGUISTICS ; M.A. (LINGUISTICS)

KEY WORD : NAMING/ PWO KAREN

CHOMPHUNUT PHOTHONGKHAM : NAMING OF KAREN PEOPLE IN SUAN PHEUNG SUB DISTRICT, SUAN PHEUNG DISTRICT, RATCHABURI PROVINCE. THESIS ADVISOR : SUWILAI PREMSRIRAT, Ph.D., SUJARITLAK DEEPADUNG, Ph.D., SURIYA RATANAKUL, Ph.D. 128 p. ISBN 974-661-714-1

This thesis studies the naming of Karen people, living in Suan Phueng Sub District, Suan Phueng District, Ratchaburi Province. The purpose is to study if the name of Karen people are Thai or Karen in origin and whether the meaning of names reflected communal thoughts, beliefs and values. The study was done in three successive generations : group one of ages between 41-60 years, group two of ages between 21-40 years and group three of ages between 1-20 years. A total of 450 subjects including both males and females from five villages were included in the study. The methods used in the study were interview in the field and examination of list of Karen people from the Suan Pheung Registration Office Census.

The research found that names of Karen people at Suan Phueng are in both Thai and Karen. Naming of people in each age group is different. The people in group one and group two have Karen names and Thai names. The people in group three have only Thai names.

The methods in using Thai names can be classified into four categories : 1) using Karen names, 2) adding/deleting the pronunciation of Karen names, 3) translating from the meaning of Karen names and 4) using Thai names.

The meaning of names in each group is different. In group one, the names most frequently referred to plants, flowers, utility things and the surrounding environment. In group two, they had abstract name, such as "goodness", "success" and "prosperity". In addition people had also concrete names. In group three, people had Thai names, and the majority had names related to abstract concepts such as "power", "victory", "success" and "prosperity".

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ.....	ก
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญแผนภูมิ.....	ฉ
บทที่	
1. บทนำ	
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	4
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
1.5 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับจังหวัดราชบุรี.....	5
1.6 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอสวนผึ้ง.....	9
1.7 ภูมิหลังและประวัติความเป็นมาของชาวกะเหรี่ยง.....	10
1.8 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกะเหรี่ยงโป.....	13
2. ทบทวนวรรณกรรม	
2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการค้าตั้งชื่อ.....	35
2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียงภาษากะเหรี่ยง.....	42
3. วิธีดำเนินการวิจัย	
3.1 สถานที่เก็บข้อมูล.....	56
3.2 กลุ่มตัวอย่าง.....	56
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	57
3.4 ขั้นตอนการเก็บข้อมูล.....	57
3.5 ปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูล.....	58
3.6 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58

4. การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง	
4.1 การตั้งชื่อภาษากะเหรี่ยงของชาวกะเหรี่ยง.....	61
4.1.1 ลักษณะของชื่อภาษากะเหรี่ยง.....	61
4.1.2 บุคคลที่ตั้งชื่อภาษากะเหรี่ยง.....	62
4.1.3 ความหมายของชื่อภาษากะเหรี่ยง.....	63
4.2 การตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยง	
4.2.1 วิธีการตั้งชื่อภาษาไทย.....	80
4.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างชื่อภาษากะเหรี่ยงและชื่อภาษาไทย.....	84
4.2.3 บุคคลที่ตั้งชื่อภาษาไทย.....	85
4.2.4 ความหมายของชื่อภาษาไทย.....	86
5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	101
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	104
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	108
บรรณานุกรม.....	109
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก.	112
ภาคผนวก ข.	127
ประวัติผู้วิจัย.....	128

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่

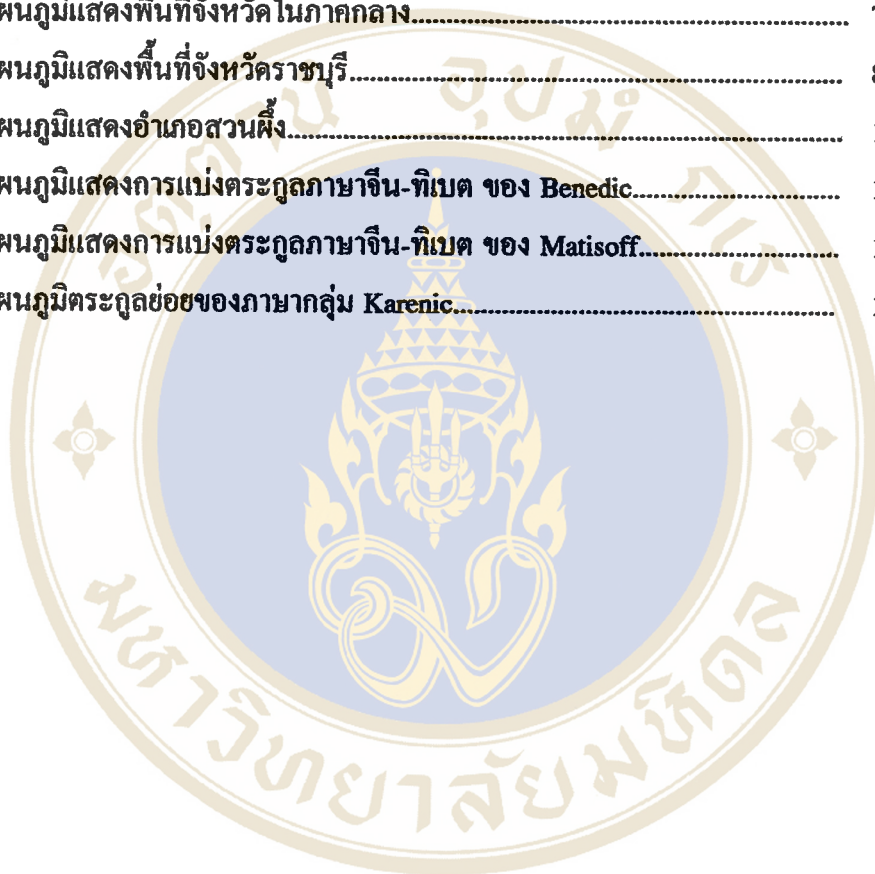
1 : ตารางแสดงการกระจายประชากรกะเหรี่ยงในอำเภอสวนผึ้ง.....	17
2 : ตารางแสดงการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงในแต่ละกลุ่มอายุ.....	60
3 : ตารางแสดงความถี่ของบุคคลที่ตั้งชื่อภาษากะเหรี่ยง.....	62
4 : ตารางแสดงความถี่ของความหมายของชื่อภาษากะเหรี่ยง.....	75
5 : ตารางแสดงความถี่ของความหมายของชื่อกะเหรี่ยงในแต่ละกลุ่มอายุ.....	76
6 : ตารางแสดงความถี่ของความหมายของชื่อกะเหรี่ยงในแต่ละกลุ่มอายุและเพศ..	77
7 : ตารางแสดงความถี่ของวิธีการที่ใช้ในการตั้งชื่อภาษาไทย.....	83
8 : ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างชื่อภาษาไทยและชื่อภาษากะเหรี่ยง.....	85
9 : ตารางแสดงความถี่ของบุคคลที่ตั้งชื่อภาษาไทย.....	85
10 : ตารางแสดงความถี่ของความหมายของชื่อภาษาไทยในแต่ละกลุ่มอายุและเพศ	88
11 : ตารางแสดงความถี่ของความหมายของชื่อภาษาไทยในแต่ละกลุ่มอายุ	98

สารบัญแผนภูมิ

หน้า

แผนภูมิที่

1 : แผนภูมิแสดงพื้นที่จังหวัดในภาคกลาง.....	7
2 : แผนภูมิแสดงพื้นที่จังหวัดราชบุรี.....	8
3 : แผนภูมิแสดงอำเภอสวนผึ้ง.....	11
4 : แผนภูมิแสดงการแบ่งตระกูลภาษาจีน-ทิเบต ของ Benedic.....	14
5 : แผนภูมิแสดงการแบ่งตระกูลภาษาจีน-ทิเบต ของ Matisoff.....	14
6 : แผนภูมิตระกูลย่อยของภาษากลุ่ม Karenic.....	15

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ในชีวิตประจำวันของมนุษย์นั้น ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารและถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดต่างๆ เพื่อความเข้าใจระหว่างกัน มนุษย์พยายามที่จะสรรหาถ้อยคำหรือนำสัญลักษณ์ต่างๆมาใช้ในการสื่อความหมาย เพื่อให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จด้วยความสะดวกและรวดเร็ว การใช้ชื่อก็เป็นวิธีการหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์

ชื่อนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ เป็นสิ่งที่ใช้แทนบุคคล เป็นสัญลักษณ์หมายถึงบุคคลแต่ละคน ในบางกรณีการตั้งชื่อจะตั้งเพื่อเป็นมงคลแก่เจ้าของ ทั้งนี้เพราะถือว่าการตั้งชื่อเป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งของชีวิต และชื่อที่ตั้งนั้นก็นิยมให้มีความหมายไปในทางที่ดี เพราะถือว่าใครเรียกชื่อตนก็เท่ากับเป็นการเพิ่มสิริมงคลให้แก่เจ้าของชื่อ (ศิวรี วรนิพนธ์, 2527: 1)

นอกจากความสำคัญในการสื่อสารเพื่อที่จะให้เข้าใจกันได้แล้ว ชื่อยังมีความสำคัญทางวัฒนธรรมและความเชื่อของสังคมด้วย กล่าวคือชื่อจะเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อและค่านิยมของคนในสังคม ประจักษ์ ประภาพิตยากร (2524 : 19-22) ได้กล่าวถึงความสำคัญของชื่อว่าสามารถบ่งบอกสิ่งต่างๆได้ดังนี้

1. ภูมิหลังและอุปนิสัยของบุคคล เช่นชื่อจุก แกละ หรือจ้อย ส่วนใหญ่จะเป็นชื่อของเด็กวัด และชื่อแหยมส่วนใหญ่มักจะเป็นชื่อคนแกล้มเล่ห์เหลี่ยม

2. ที่มาของบุคคล เช่นคนภาคกลาง มีชื่อเล่นว่าอ๊อด แอด แอ้ว ปูก เป็นต้น คนภาคอีสานใช้ชื่อเล่นว่า สี สา อ้วน ยี่ เป็นต้น คนภาคใต้ มีชื่อเล่นว่า น้อย เอียด น้อย เป็นต้น และคนภาคเหนือ มีชื่อเล่นว่า หล้า คำ เอ้ย บัว เป็นต้น

3. ศาสนาที่นับถือ เช่นผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม มักจะชื่อ อดุลย์ อาลี

4. เพศ เช่นผู้หญิงจะใช้ชื่อว่า อรสา จินตนา ซึ่งผู้ชายจะไม่ใช้ชื่อเหล่านี้

จะเห็นได้ว่าชื่อมีความสำคัญหลายประการ เช่นเป็นสิ่งบ่งชี้ความแตกต่างของบุคคลหรือสิ่งของ เป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่จะบ่งบอกข้อมูลที่แฝงอยู่ ซึ่งอาจจะเป็นอุปนิสัยใจคอของบุคคล หรือคุณลักษณะอื่นๆ เช่น ภูมิหลัง ที่มา เพศ และเป็นสิ่งสะท้อนวัฒนธรรมความเชื่อ และค่านิยมของบุคคลในแต่ละสังคม หรือบอกลักษณะของงาน เช่นชื่อหน่วยงานต่างๆก็จะบอกหน้าที่

ของหน่วยงาน ได้แก่งองบังคับคดี ทำหน้าที่ดำเนินการในเรื่องราวต่างๆ ให้แล้วเสร็จตามคำสั่งของศาล ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นชื่อบุคคล สิ่งของ สถานที่ และหน่วยงาน ต่างก็มีความสำคัญไปตามจุดประสงค์ เนื้อหา และความเป็นมาของชื่อบุคคล สิ่งของ สถานที่ และหน่วยงาน ต่างก็มีความสำคัญแตกต่างกันไป การตั้งชื่อแต่ละชื่อจึงมีความสำคัญทั้งสิ้น

ในเรื่องของการศึกษาเรื่องการตั้งชื่อของคนไทย ได้มีผู้ศึกษาไว้หลายคน เช่น สุภาพรณ ฌ บางช้าง (2527) ศึกษาเปรียบเทียบภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อจริงของคนไทยตั้งแต่สมัยสุโขทัย จนถึงปี พ.ศ. 2525 ในเรื่องจำนวนพยางค์ ที่มาของภาษา ความหมาย และความแตกต่าง ของภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเพศชาย และเพศหญิง

นันทนา รณเกียรติ (2531) ศึกษาลักษณะการตั้งชื่อเล่นของคนไทยในกรุงเทพฯ ในเรื่องของที่มาของชื่อเล่น โดยแบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิง

วนิดา เจริญสุข (2532) ศึกษาเรื่องนามสกุลของคนไทย เชื้อสายจีน เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการตั้งนามสกุล ความหมายของนามสกุล และค่านิยมที่สะท้อนจากความหมายของนามสกุล

วรางคณา สว่างตระกูล (2540) ศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อของคนไทยในกรุงเทพมหานคร ในเรื่องของจำนวนพยางค์ การสร้างคำ ที่มาของภาษาและความหมายในแง่ของการเปรียบเทียบตามตัวแปรทางสังคม คือเพศและอายุ

จริญญา ธรรมโชโต (2540) ศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเล่นของคนไทยในเขตอำเภอเมือง จังหวัดตรัง ในเรื่องของเสียง ที่มาของภาษา และความหมาย เพื่อหาการแสดงความสัมพันธ์ของบุคคลภายในครอบครัวระหว่างรุ่นบิดามารดา และระหว่างรุ่นบุตรกับบุตร

จะเห็นได้ว่างานวิจัยทั้งหมดเป็นการศึกษาการตั้งชื่อจริงและชื่อเล่นของคนไทยที่มีสัญชาติไทยเท่านั้น ยังไม่เคยมีผู้ใดศึกษาการตั้งชื่อภาษาไทยของคนที่มีสัญชาติอื่นหรือชนชาติอื่นที่ไม่ใช่คนไทย ว่ามีหลักเกณฑ์ในการตั้งชื่ออย่างไร แนวความคิดในการตั้งชื่อของชนชาติอื่นๆ จะมีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร กับแนวความคิดในการตั้งชื่อของคนไทย และด้วยเหตุที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสเข้าไปทัศนศึกษาที่อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ได้สังเกตเห็นว่าที่อำเภอนี้มีชาวกะเหรี่ยงอาศัยอยู่เกิน 80 % ของจำนวนประชากรทั้งหมด และชาวกะเหรี่ยงส่วนใหญ่มีชื่อภาษาไทย และมีบัตรประจำตัวประชาชนเหมือนคนไทย ในขณะที่ก็ยังมีชื่อกะเหรี่ยงซึ่งเป็นชื่อดั้งเดิมของคนใช้ควบคู่กันไป ผู้วิจัยจึงเห็นถึงความน่าสนใจของชาวกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ เนื่องจากชาวกะเหรี่ยงกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีการผสมผสานทางวัฒนธรรมระหว่างวัฒนธรรมกะเหรี่ยงและวัฒนธรรมไทยอย่างเด่นชัด กล่าวคือชาวกะเหรี่ยงเป็นชนชาติที่มีภาษาและวัฒนธรรมซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของตนเองมาแต่ดั้งเดิมเช่นเดียวกับชนชาติอื่นๆ แต่เมื่อได้มาอยู่ร่วมกับคนไทย จึงมีการรับเอา

วัฒนธรรมของคนไทยเข้าไปในสังคมของคน ทำให้แนวคิด ค่านิยมและแนวทางการดำเนินชีวิต เปลี่ยนเป็นแบบคนไทยมากขึ้น จากสภาพทางสังคมภายนอกที่ผู้วิจัยได้พบ ทำให้มองเห็นสังคม และวัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยงที่เปลี่ยนไปเกือบจะใกล้เคียงกับสภาพสังคมของคนไทยในปัจจุบัน ของชาวกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ ซึ่งแตกต่างจากกะเหรี่ยงกลุ่มอื่นที่ผู้วิจัยเคยพบ โดยเฉพาะวัฒนธรรมทาง ภาษาของชาวกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ ชาวกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ส่วนใหญ่พูดภาษาไทยได้ ในขณะที่ก็ยังใช้ ภาษากะเหรี่ยงในการติดต่อสื่อสารภายในหมู่บ้านเช่นเดียวกัน ซึ่งแตกต่างจากชาวกะเหรี่ยงใน จังหวัดอื่นๆที่ส่วนใหญ่ยังคงใช้ภาษาดั้งเดิมของตนเองในการติดต่อสื่อสาร ดังนั้นชาวกะเหรี่ยง กลุ่มนี้จึงเป็นกลุ่มที่น่าสนใจ เพราะสามารถกล่าวได้ว่ากะเหรี่ยงกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มี 2 วัฒนธรรม ผสมผสานกันไป ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวัฒนธรรมทางภาษาของชนกลุ่มนี้ เพราะภาษาเป็นสิ่งที่ สัมพันธ์กับวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของคนในสังคม และเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นแนวคิด ค่านิยม ของคนได้เป็นอย่างดี การวิจัยในครั้งนี้เป็นศึกษาเรื่องการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงทั้งชื่อที่เป็นชื่อ กะเหรี่ยงดั้งเดิมและชื่อที่เป็นภาษาไทย ที่ชาวกะเหรี่ยงตั้งขึ้นในภายหลัง อันเนื่องมาจากเหตุผล 2 ประการคือ 1.) การผสมผสานวัฒนธรรม ที่ทำให้ชาวกะเหรี่ยงต้องการทำให้ตนเองเป็นอย่างคน ไทยให้มากที่สุด จึงคิดที่จะเปลี่ยนชื่อของตนให้เป็นไปอย่างคนไทยด้วย และ 2.) ได้รับการสนับสนุนจากทางราชการ อันเนื่องมาจากนโยบายของกรมการปกครอง พ.ศ. 2535 - 2539 ในเรื่องของ นโยบายการรักษาความสงบเรียบร้อยและเสริมสร้างความมั่นคงภายใน เกี่ยวกับเรื่องการจัดระเบียบ การปกครองชาวเขาและชนกลุ่มน้อยให้มีประสิทธิภาพ โดยดำเนินการเตรียมชุมชนชาวเขา เพื่อ เข้าสู่การปกครองให้ถูกต้องตามกฎหมาย จัดทำทะเบียนราษฎรชาวเขา การพิจารณาลงสัญชาติ ไทยในทะเบียนบ้านให้แก่ชาวเขา และการจัดทำบัตรประชาชน เพื่อสร้างความสำนึกในความเป็น ไทย การให้ความรู้ ความเข้าใจถึงสิทธิ หน้าที่ ในฐานะพลเมืองไทย การสกัดกั้นผลักดันชาวเขา จากนอกประเทศ และควบคุมการโยกย้ายถิ่นที่อยู่ภายในประเทศ จากนั้นนโยบายของกรมการปกครองดังกล่าว กองการทะเบียน กรมการปกครอง จึงได้จัดทำโครงการสนับสนุนให้ชาวไทยภูเขา มีชื่อตัว ชื่อสกุล เป็นภาษาไทย จัดทะเบียนและทำบัตรประชาชนขึ้น เพื่อให้สามารถควบคุม ประชากรชาวไทยภูเขา ให้สามารถตรวจสอบและทราบการเคลื่อนไหวได้ และถ้าชื่อตัวและชื่อ สกุลที่สำเนียงยังเป็นภาษาประจำเผ่า ออกเสียงยาก สะกดการันต์ยาก อาจจะก่อให้เกิดปัญหาแก่ งานทะเบียนต่อไปในอนาคต จึงมีการกระตุ้นให้ชาวเขาสนใจที่จะเปลี่ยนชื่อตัว ชื่อสกุล เป็นชาว

ไทยตามแบบฉบับภาษาไทยกันมากขึ้น (เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม, 2534: 91) จาก 2 เหตุผลดังกล่าวมาแล้วข้างต้นทำให้ชาวกะเหรี่ยงตั้งชื่อภาษาไทยขึ้นมาเพื่อใช้ควบคู่กันไปกับชื่อเดิมของตน

ในฐานะที่ผู้วิจัยศึกษาในสาขาภาษาศาสตร์จึงมีความเห็นว่าการศึกษาวิจัยเรื่องภาษาในส่วนที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ของคนในสังคมเป็นสิ่งที่น่าสนใจ จึงสนใจที่จะศึกษาว่าการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงว่า มีหลักเกณฑ์และที่มาในการตั้งชื่ออย่างไร และชื่อภาษาไทยที่ตั้งขึ้นใหม่จะมีความสัมพันธ์กับชื่อเดิมที่เป็นภาษากะเหรี่ยงหรือไม่อย่างไร เพราะชื่อที่ปรากฏนี้น่าจะทำให้มองเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษา สังคม วัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อความนึกคิด ความเชื่อ ค่านิยมของคนในสังคมด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
2. เพื่อศึกษาวิธีการในการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงใน 3 ช่วงอายุ ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของชื่อภาษาไทยและชื่อภาษากะเหรี่ยงว่ามีความสัมพันธ์ กันหรือไม่อย่างไร
4. เพื่อศึกษาความหมายของชื่อ ซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพของสังคม ค่านิยม แนวทางการดำเนินชีวิตของชาวกะเหรี่ยง

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาเฉพาะชื่อของชาวกะเหรี่ยงไป ที่อาศัยอยู่ใน ตำบลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงที่มา หลักเกณฑ์ ที่ใช้ในการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง
2. ทำให้เห็นถึงแนวความคิด ความเชื่อ และวัฒนธรรมในการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง ว่ามีลักษณะอย่างไร
3. เป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางภาษาของชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่ง ที่ในอนาคตอาจจะถูกกลืนหายไป

4. ทำให้เห็นภาพของสังคมและวัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยงที่สะท้อนออกมาจากชื่อ
5. เป็นแนวทางในการศึกษาภาษาศาสตร์ในแง่อื่นๆ ต่อไป เช่น การศึกษาภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา ภาษาศาสตร์เชิงมานุษยวิทยา

1.5 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับจังหวัดราชบุรี

จากหนังสือราชบุรีของกรมศิลปากร (2534 : 25-26) ได้กล่าวถึงเรื่องทั่วไปเกี่ยวกับจังหวัดราชบุรีไว้ดังนี้

ดินแดนซึ่งก่อนหน้าที่จะมาเป็นจังหวัดราชบุรีในปัจจุบัน อดีตเคยเป็นอาณาบริเวณที่มีสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยต่อการตั้งถิ่นฐานชุมชนของมนุษย์หลายยุคหลายสมัย นับแต่ชุมชนเริ่มแรกเมื่อหลายพันปี ในสมัยก่อนประวัติศาสตร์ซึ่งได้อาศัยความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่เพื่อยังชีพไม่ว่าจะเป็นการล่าสัตว์ เก็บหาผลหมากรากไม้หรือของป่า ตลอดจนทำการกสิกรรม

จากความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายของผู้คนเหล่านั้น เริ่มมีโครงการสร้างทางสังคมที่สลับซับซ้อน และมีพัฒนาการทางเทคนิควิทยา (Technology) ในการทำเครื่องมือเครื่องใช้อย่างค่อยเป็นค่อยไป จนกระทั่งเข้าสู่สังคมเมืองในสมัยทวารวดีภายหลังที่กระแสนาธรรมจากอินเดียได้แพร่หลายเข้ามา

“ขรราชบุรี” คือชื่อเก่าซึ่งสืบสานได้จากศิลาจารึกของเขมรโบราณที่ใช้เรียกขานดินแดนแห่งนี้ ก่อนที่จะปรากฏเป็น “ราชบุรี” บทบาทและความสำคัญของราชบุรีได้โดดเด่นขึ้นอย่างชัดเจนในช่วง 200 ปีให้หลังเนื่องจากทำเลที่ตั้งระยะทางซึ่งไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครเท่าใดนัก ประกอบกับการคมนาคมที่สะดวกจึงเป็นปัจจัยที่ทำให้ราชบุรีเจริญรุดหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว นับเป็นก้าวแรกของการปรับเปลี่ยนเข้าสู่ยุคปัจจุบันในเวลาต่อมา

ลักษณะทางภูมิศาสตร์ราชบุรี มีตำแหน่งที่ตั้งอยู่ระหว่างเส้นรุ้ง (Latitude) ที่ 13 องศา 10 ลิปดา ถึง 13 องศา 45 ลิปดาเหนือ และระหว่างเส้นแวง (Longitude) ที่ 99 องศา 10 ลิปดา ถึง 100 องศา 5 ลิปดาตะวันออก ของแผนที่โลก มีเนื้อที่ประมาณ 5,196,126 ตารางกิโลเมตร หรือ 3,247,601.25 ไร่ อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครไปทางทิศตะวันตกตามเส้นทางหลวงแผ่นดินสายเพชรเกษมคิดเป็นระยะทาง 101 กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง คือ

ทิศเหนือ	ติดต่อกับอำเภอท่ามะกา อำเภอท่าม่วง อำเภอเมืองกาญจนบุรี
	จังหวัดกาญจนบุรี และอำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม
ทิศใต้	ติดต่อกับอำเภอเขาชัยวัน จังหวัดเพชรบุรี

- ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอสามพราน อำเภอเมืองนครปฐม อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร อำเภอบางคนที อำเภออัมพวา และอำเภอเมือง-สมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับตำบลบางคาญ อำเภอเมตตา จังหวัดทะวาย ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งสหภาพพม่า

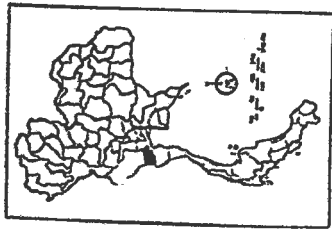
สภาพพื้นที่โดยทั่วไปของจังหวัดราชบุรีแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ บริเวณชายแดนด้านทิศตะวันตก ซึ่งเป็นเขตติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งสหภาพพม่า มีแนวพรมแดนยาวประมาณ 60 กิโลเมตร เป็นเทือกเขาตะนาวศรีและป่าไม้ ความสูงประมาณ 200-300 เมตรเหนือระดับน้ำทะเลปานกลาง ส่วนบริเวณตอนกลางของจังหวัดเป็นพื้นที่ราบลุ่มอุดมสมบูรณ์เนื่องจากมีแม่น้ำแม่กลองไหลผ่าน ความสูงประมาณ 1-20 เมตรเหนือระดับน้ำทะเลปานกลาง และบริเวณด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดเป็นพื้นที่ราบต่ำ ความสูงประมาณ 1-10 เมตรเหนือระดับน้ำทะเลปานกลาง

เนื่องจากจังหวัดราชบุรีอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครเท่าใดนัก ลักษณะภูมิอากาศจึงใกล้เคียงกัน คือไม่ร้อนจัดและไม่หนาวจัด อุณหภูมิอยู่ในระดับเฉลี่ย 27.7 องศาเซลเซียส ฤดูร้อนเริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือนพฤษภาคม ฤดูฝนเริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ถึงเดือนตุลาคม และฤดูหนาวเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ถึงเดือนมกราคม ในฤดูฝนนั้นจะมีฝนตกชุกในเดือนกันยายน ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยทั้งปี วัดได้ 1,000-1,250 มิลลิเมตร

ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ได้แก่ ป่าไม้ ซึ่งมีพื้นที่ประมาณร้อยละ 70 ของพื้นที่จังหวัด รองลงมาได้แก่ แร่ธาตุ หิน และดินซึ่งมีค่าในเชิงพาณิชย์ นอกจากนี้ยังมีแหล่งน้ำที่สำคัญได้แก่ แม่น้ำแม่กลองช่วงที่ไหลผ่านจังหวัดราชบุรีวัดเป็นระยะทางยาวประมาณ 45 กิโลเมตร และแหล่งน้ำอื่นๆ เช่น ลำน้ำภาษี ลำน้ำอ้อม คลองดำเนินสะดวก ห้วยท่ามะเกลือ รวมไปถึงคลองส่งน้ำใหญ่น้อยโครงการชลประทาน

จังหวัดราชบุรีมีประชากรทั้งสิ้น 798,076 คน แยกเป็นชาย 393,80 คน และหญิง 404,236 คน (เอกสารสำนักงานจังหวัดราชบุรี, 2539: 2) ส่วนใหญ่เป็นชาวไทยภาคกลาง นอกจากนี้ยังมีชาวไทยเชื้อสายอื่นรวมอยู่ด้วย อาทิ ชาวจีน ชาวมอญ ชาวยวน ชาวโซ่ง ชาวพวน ชาวดี และชาวกะเหรี่ยง ประชากรร้อยละ 78.39 ประกอบอาชีพทางเกษตรกรรม รองลงมาได้แก่ พาณิชยกรรม อุตสาหกรรม รับจ้างแรงงานและอื่นๆ

ในส่วนของการปกครอง จังหวัดราชบุรีแบ่งเขตปกครองตามลักษณะการบริหารราชการส่วนภูมิภาคออกเป็น 9 อำเภอ ประกอบด้วย อำเภอเมืองราชบุรี อำเภอบ้านโป่ง อำเภอโพธาราม

- คำบ่อในเขตเทศบาลเมืองรพ
 01 ค.บ.เมือง
 คำบ่อในเขตอำเภอเมืองรพ
 14 ค.บ.บ้าน
 คำบ่อในเขตเทศบาลตำบลบ่อ
 01 ค.บ.บ่อ
 คำบ่อในเขตตำบลบ่อ
 05 ค.บ.บ่อ
 คำบ่อในเขตเทศบาลตำบลบ่อ
 01 ค.บ.บ่อ

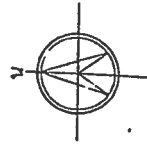
จ. กาญจนบุรี

จ. นครปฐม

ลพภาพพม่า

จ. อยุธยา

จ. อยุธยา

แผนที่จังหวัดราชบุรี

จ. เพชรบุรี

แผนที่แสดงจังหวัดราชบุรี

(แผนที่แสดงเขตอำเภอ ตำบล เทศบาล และข้อมูลพื้นฐานของจังหวัด, 2533 : 79)

อำเภอดำเนินสะดวก อำเภอบางแพ อำเภอปากท่อ อำเภอจอมบึง อำเภอสวนผึ้ง และอำเภอวัดเพลง มีเทศบาลเมือง 3 แห่ง คือ เทศบาลเมืองราชบุรี เทศบาลเมืองบ้านโป่ง และเทศบาลเมืองโพธาราม สุขาภิบาล 20 แห่ง ตำบล 104 ตำบล และหมู่บ้าน 905 หมู่บ้าน (เอกสารสำนักงานจังหวัดราชบุรี, 2539 : 2)

1.6 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอสวนผึ้ง

1.6.1 ประวัติความเป็นมา

อำเภอสวนผึ้งเดิมเป็นตำบลหนึ่งของอำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี คือตำบลสวนผึ้งเป็นตำบลที่มีพื้นที่กว้างขวาง และทุรกันดารมาก ต่อมา มีประกาศของกระทรวงมหาดไทย แยกเป็นกิ่งอำเภอสวนผึ้ง ตั้งแต่ 15 พฤศจิกายน 2517 และยกฐานะขึ้นเป็นอำเภอสวนผึ้ง เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2526

ที่มาของคำว่า สวนผึ้ง เนื่องจากพื้นที่โดยทั่วไปของอำเภอมีสภาพแวดล้อมประกอบด้วยธรรมชาติป่าไม้ เทือกเขา และมีต้นไม้ชนิดหนึ่งที่ชาวบ้านเรียกว่า “ต้นผึ้ง” ซึ่งเป็นต้นไม้ที่มีสีขาว นวลไม่มีเปลือกกระเทาะ หรือลอกให้เห็นและที่สำคัญ คือจะมีผึ้งจำนวนมากบินมาอาศัยทำรังบนต้นผึ้งนี้เท่านั้น ซึ่งในปัจจุบันสามารถหาดูได้ตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆภายในอำเภอสวนผึ้ง ซึ่งทางอำเภอได้อนุรักษ์ไว้ให้นักท่องเที่ยวได้ชม

1.6.2 สภาพทั่วไป

อำเภอสวนผึ้ง เป็นอำเภอหนึ่งใน 9 อำเภอ ของจังหวัดราชบุรี เป็นอำเภอที่ห่างไกลที่สุด และถือว่าลำบากที่สุดในจังหวัดราชบุรี มีพื้นที่ทั้งหมด 628,625 ไร่ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงมีภูเขา และหุบเขา โดยเฉพาะทางทิศตะวันตกติดต่อกับเขาคะเนาวศรี ซึ่งกั้นเขตแดนไทย-สหภาพพม่า ภูเขาส่วนใหญ่เป็นหินแกรนิตและหินดินดาน

อาณาเขต	ทิศเหนือ ติดกับอำเภอด่านมะขามเตี้ย จังหวัดกาญจนบุรี
	ทิศใต้ ติดกับอำเภอหนองหญ้าปล้อง จังหวัดเพชรบุรี และตำบลยางหัก อำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี
	ทิศตะวันออก ติดกับอำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี
	ทิศตะวันตก ติดกับจังหวัดมะริดและจังหวัดทะวาย สาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งสหภาพพม่า

ปัจจุบันอำเภอสวนผึ้ง แบ่งการปกครองเป็น 4 ตำบล 33หมู่บ้าน (โดยเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2540 ได้มีการแยกกิ่งอำเภอบ้านคา ตามประกาศของกระทรวงมหาดไทย ซึ่งแยกไป 3 ตำบล 29 หมู่บ้าน)

อำเภอสวนผึ้งประกอบด้วย 4 ตำบล 33 หมู่บ้าน คือ

1. ตำบลสวนผึ้ง	8	หมู่บ้าน
2. ตำบลตะนาวศรี	5	หมู่บ้าน
3. ตำบลท่าเคย	12	หมู่บ้าน
4. ตำบลป่าหวาย	8	หมู่บ้าน

1.6.3 ลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศ

พื้นที่ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นที่ราบสูง มีภูเขาและหุบเขา โดยเฉพาะทางทิศตะวันตกเป็นเทือกเขาตะนาวศรี มีระดับความสูงตั้งแต่ 300-1,179 เมตร จากระดับน้ำทะเล มีความลาดชันมากกว่า 30 % ภูเขาส่วนใหญ่เป็นหินแกรนิต และพบหินดินดานปะปนอยู่เล็กน้อย

สภาพป่าไม้บนภูเขาส่วนใหญ่เป็นป่าโปร่ง ประกอบด้วยไม้ยาง ไม้เต็ง ไม้รัง ไม้ประดู่ ไม้เบญจพรรณ

แหล่งน้ำธรรมชาติที่สำคัญ ได้แก่แม่น้ำภาชี และลำห้วยสาขา อันเกิดจากเทือกเขาตะนาวศรี ได้แก่ห้วยท่าเคย ห้วยบ้านบ่อ ห้วยคลุม แล้วไหลไปรวมกับแม่น้ำแควน้อยที่กิ่งอำเภอด่านมะขามเตี้ย จังหวัดกาญจนบุรี มีความยาว 120 กิโลเมตร

เนื่องจากสภาพทางธรณีวิทยาในพื้นที่อำเภอสวนผึ้งเป็นเทือกเขาสูง ส่วนใหญ่เป็นหินแกรนิตและหินดินดาน จึงทำให้มีแหล่งแร่จำนวนมาก โดยเฉพาะแร่ดีบุก และเฟลสปาร์ ซึ่งเดิมมีการทำเหมืองแร่ดีบุก แต่ในปัจจุบันได้ประสบปัญหาด้านราคาตกต่ำ เหมืองแร่ดีบุกจึงได้เลิกกิจการไป คงเหลือแต่กิจการเหมืองเฟลสปาร์เท่านั้น

ลักษณะภูมิอากาศ

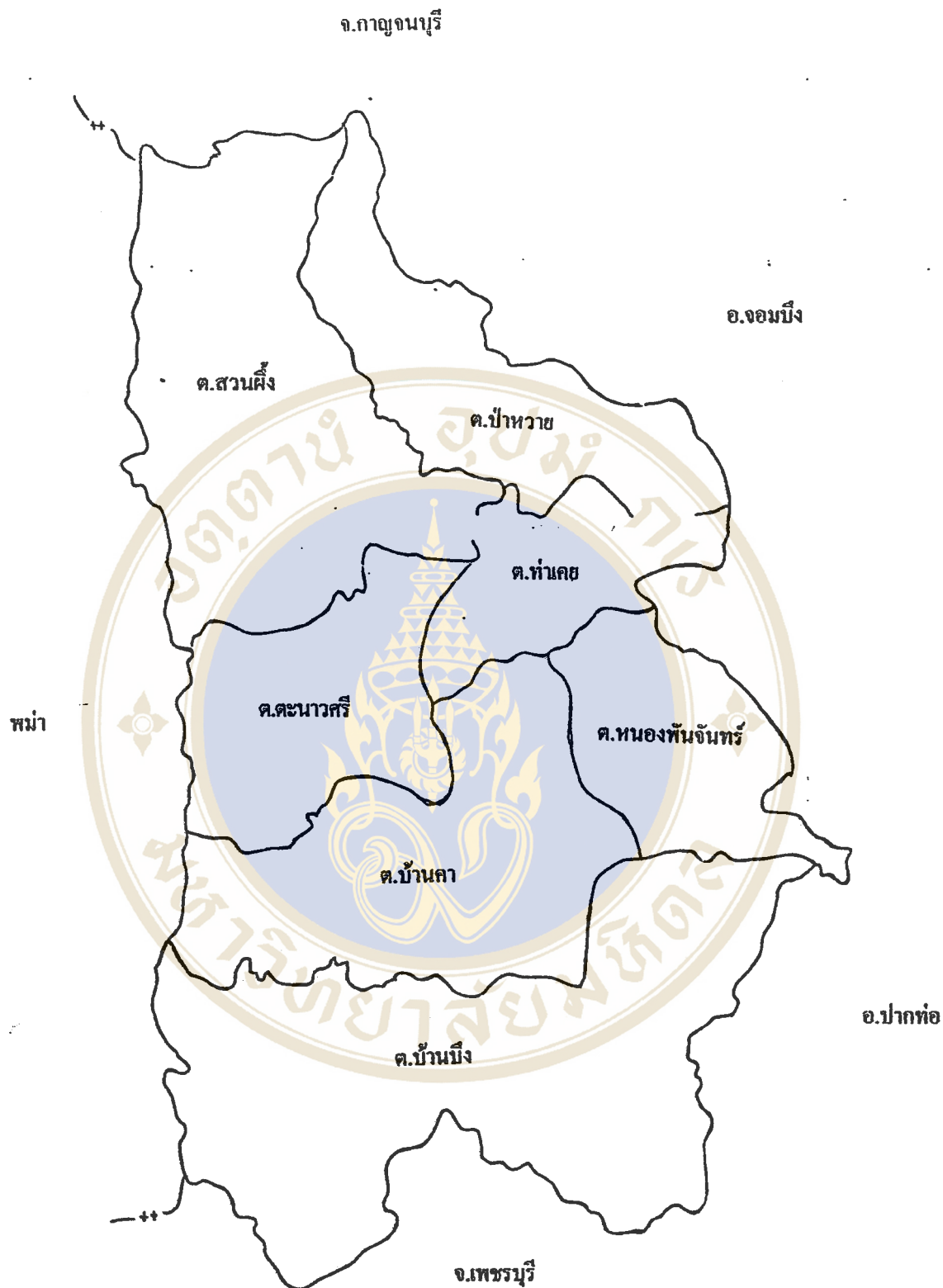
ฤดูฝน ช่วงเดือนพฤษภาคม - ตุลาคม เนื่องจากอำเภอสวนผึ้ง ได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ แต่มีเทือกเขาตะนาวศรีกั้นอยู่ จึงทำให้ได้รับลมมรสุมจากมหาสมุทรอินเดียไม่เต็มที่ จึงมีปริมาณน้ำฝนน้อย และฝนทิ้งช่วงในเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม และจะมีฝนตกชุกในเดือนกันยายน-ตุลาคม ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย 136.15 มิลลิเมตร / ปี

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนธันวาคม - มกราคม จะมีอากาศเย็น-ก่อนข้างหนาวจัด ในบริเวณเทือกเขาอุ้มผางเฉลี่ย ประมาณ 13-36 องศาเซลเซียส

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์-เมษายน อากาศร้อนมากในช่วงกลางวัน

1.7 ภูมิหลังและประวัติความเป็นมาของชาวกะเหรี่ยง

สุริยา รัตนกุล(2531:267-275)ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของชาวกะเหรี่ยงว่า กะเหรี่ยงเป็นชาวเขาเผ่าแรกที่อพยพเข้าสู่ประเทศไทย ก่อนพวกอีเก้อ มูเซอ ลีซอและม้งเข้า หากจะนับ

แผนภูมิที่ 3 แผนที่แสดงอำเภอสวนผึ้ง
(แผนที่แสดงเขตอำเภอ ตำบล เทศบาล และข้อมูลพื้นฐานของจังหวัด, 2533 : 79)

เวลาก็นับว่าสองร้อยปี นับเป็นชาวเขาที่มีจำนวนมากที่สุดในประเทศไทย ในแผนที่ที่แทรกท้ายเล่มหนังสือของเลอบาร์และคนอื่นๆ (Lebar and Others, 1964) ได้แสดงถิ่นที่อยู่ของกะเหรี่ยงไว้ อย่างชัดเจนว่ามีเป็นกลุ่มก้อนที่ลุ่มแม่น้ำอิรวดี แม่น้ำสิดตัง(Sittang) ตั้งแต่บริเวณเทือกเขาที่กั้นพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่า ตั้งแต่ทางเหนือสุดบริเวณเหนือเมืองคองยี จนลงมาใต้สุดบริเวณคอคอดกระ นับจำนวนกะเหรี่ยงในประเทศไทย จากการสำรวจของสถาบันวิจัยชาวเขา (กรมประชาสงเคราะห์) ว่ามีจำนวนนับถึงเดือนพฤษภาคม 2529 มีทั้งหมด 265,611 คน อยู่ใน 1,993 หมู่บ้าน คิดเป็นหลังคาเรือนได้ 49,651 หลังคาเรือน กะเหรี่ยงเหล่านี้กระจายอยู่ในจังหวัดต่างๆ รวม 15 จังหวัด คือ เชียงราย เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน แพร่ สุโขทัย ตาก กำแพงเพชร อุทัยธานี สุพรรณบุรี กาญจนบุรี ราชบุรี เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ (แต่สุริยา รัตนกุล กล่าวไว้ว่า ได้พบที่จังหวัดระนองด้วย) จังหวัดที่มีกะเหรี่ยงมากที่สุดคือเชียงใหม่ มี 88,161 คน รองลงมา คือ แม่ฮ่องสอน มี 63,541 คน ประชากรชาวกะเหรี่ยงนับว่ามีมากกว่าชาวเขาเผ่าใดทั้งสิ้นในประเทศไทย คือคิดเป็น 50.09 % ของชาวเขาทั้งหมด

ชาวกะเหรี่ยงที่พบในประเทศไทยแบ่งออกเป็น 4 พวกย่อย ดังนี้

1. กะเหรี่ยงสะกอ (Sgaw Karen) พวกนี้เรียกตนเองว่า ปากะญอ จอกอ คนไทยเรียกกะเหรี่ยงขาวหรือ ขาวขาว นอกจากนี้ยังมีคำอื่นที่ใช้เรียกกะเหรี่ยงสะกอได้แก่ ขางกะเลอ ขางป่า ขางเปียง สันนิษฐานว่าพวกนี้คงเดินทางเข้ามาประเทศไทยจากประเทศพม่าส่วนที่เป็นพม่าแท้ เพราะพม่าเรียก กะเหรี่ยงสะกอว่า Bama Kayin (Burmese Karen) ตรงกันข้ามกับกะเหรี่ยงโป ซึ่งพม่าเรียกว่า Talaing Kayin (Mon Karen) กะเหรี่ยงสะกอเป็นเผ่าที่มีแพร่หลายกระจายอยู่หลายจังหวัดในประเทศไทย คนส่วนมากเข้าใจผิดคิดว่ากะเหรี่ยงสะกออยู่ทาง ภาคเหนือ เช่น เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน เชียงราย และกะเหรี่ยงโปอยู่ทางภาคตะวันตก เช่นกาญจนบุรี ราชบุรี เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ ความจริงแล้วกะเหรี่ยงสะกอกับกะเหรี่ยงโป อยู่ใกล้กันในจังหวัดเดียวกัน เช่นจังหวัดเชียงใหม่มีทั้งสะกอและโป โดยสะกอมีมากที่อำเภอแม่แจ่ม แต่โปมีมากที่อำเภอมก๋อย และจังหวัดลำพูน ซึ่งอยู่ในภาคเหนือนั้นกลับมีกะเหรี่ยงโป อยู่มากโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่อำเภอฝาง ส่วนที่ว่าในภาคตะวันตก คือที่กาญจนบุรี ราชบุรี ประจวบคีรีขันธ์ และระนองมีโปมากกว่าสะกอนั้นถูกต้อง แต่ก็ได้พบว่ามีกะเหรี่ยงสะกออยู่ที่กาญจนบุรีก็มี

คีน ขางเคิม (2539: 114) กล่าวถึงกะเหรี่ยงสะกอว่า ชาวไทยภาคเหนือเรียกกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ว่าขางคอย ขางกะเลอ ขางเหียน ขางขาว กะเหรี่ยงกลุ่มอื่นๆ เรียกสะกอว่ากะหรั่ง

2. กะเหรี่ยงโป (Pwo Karen) พวกนี้เรียกตนเองว่า พล่ง โพล่ง โพลั่ว หรือปากะญอโป ซึ่งมีความหมายว่า “คน” ชาวพม่าเรียกกะเหรี่ยงมอญ คนไทยในภาคเหนือเรียกกะเหรี่ยงโปว่า “พล่อ” หรือ “โพล่ง” บ้างก็เรียกว่า “ขางเคาะแค้ ขางบ้าน” คนไทยบางคนเรียกกะเหรี่ยงโปว่า

กะเหรี่ยงแดงหรือยางแดง ตามสีของเสื้อผ้าที่ใส่ ทั้งนี้เพราะหญิงโปที่แต่งงานแล้วนิยมใส่เสื้อครึ่งท่อนสีแดงและนุ่งซิ่นสีแดง กะเหรี่ยงโปมีจำนวนประชากรเป็นที่สองรองจากกะเหรี่ยงสะกอ อาศัยอยู่แถบจังหวัดเชียงราย เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำพูน ลำปาง แพร่ ตาก อุทัยธานี กาญจนบุรี ราชบุรี เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์

โกศล มีคุณ (2537 : 19) กล่าวถึงกะเหรี่ยงโปไว้ว่า ชาวไทยเรียกกะเหรี่ยงโปว่ายางเปียง ยางน้ำ ขอบอาศัยอยู่ตามพื้นราบ ชาวกะเหรี่ยงที่อาศัยในภาคตะวันตก โดยเฉพาะกะเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี เป็นกะเหรี่ยงกลุ่มนี้

3. กะเหรี่ยงแบร (Bre) หรือกะเหรี่ยงคะยา (Kayah) หรือบเว (Bwe) คนไทยภาคเหนือและไทยใหญ่เรียก ยางแดง ตามการแต่งกายของหญิงที่แต่งงานแล้ว ซึ่งนิยมใส่เสื้อและนุ่งซิ่นซึ่งทอแซมด้วยสีแดง การเรียกชื่อตามสีของเครื่องนุ่งห่มทำให้เกิดความเข้าใจผิด และเรียกกะเหรี่ยงโปว่า “ยางแดง” เช่นกันเพราะมีการแต่งกายด้วยสีแดงในทำนองเดียวกัน นอกจากนี้ก็ยังพบคำว่า “กะเหรี่ยงแดง” (Red Karen) ใช้เรียกกะเหรี่ยงคะยาเช่นกัน ในประเทศไทยมีอยู่ไม่มากนักอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านห้วยเสือเฒ่า หมู่บ้านห้วยเคื้อ และหมู่บ้านขุนห้วยเคื้อ จังหวัดแม่ฮ่องสอน

4. กะเหรี่ยงตองสุ หรือตองตู (Taungthu) หรือปาโอ หรือพะโอ (Pa-o) พวกนี้เรียกตนเองว่า Pa-O เป็นภาษากะเหรี่ยงแปลว่า “คน” พม่าเรียกพวกนี้ว่า Taungthu แปลว่า “ชาวภูเขา” เพราะพวกนี้อยู่เหนือขึ้นไปกว่ากะเหรี่ยงพวกอื่น นั่นคือในแถบภูเขาในรัฐไทยใหญ่ ผู้หญิงกะเหรี่ยงตองสุใส่ชุดสีดำ จึงมีชื่อเรียกในภาษาอังกฤษว่า “Black Karen” กะเหรี่ยงตองตูในประเทศไทยมีจำนวนน้อยมาก อาศัยอยู่ในไม่กี่หมู่บ้านในเขตอำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน

1.8 กะเหรี่ยงโป

1.8.1 ชื่อเรียกของกะเหรี่ยงโป

จันทบูรณ์ สุทธิ (2526 : 9-10) ได้กล่าวถึงการเรียกชื่อของชาวกะเหรี่ยงโปไว้ว่า

ในพม่า อังกฤษเรียกพวกกะเหรี่ยงโป ว่า Pwo พม่าเรียกว่า Talaing Kayin หรือ กะเหรี่ยงมอญ ชาวกะเหรี่ยงโปเรียกตัวเองว่า Shu, Scho, Puo

สำหรับการเรียกชื่อของกะเหรี่ยงในประเทศไทย ก็เช่นเดียวกับกะเหรี่ยงในพม่าคือเป็นการเรียกชื่อของกลุ่มย่อยแต่ละกลุ่มไม่มีชื่อเฉพาะที่หมายถึงชนชาติ หรือเชื้อชาติของกะเหรี่ยงโดยเฉพาะ

ในจังหวัดเชียงใหม่ กะเหรี่ยงโป กลุ่มนี้เรียกตัวเองว่า Phlong ซึ่งแปลว่า “คน” “โพล่ง” หรือ “โพล่ง” คำคำนี้ใช้ในความหมายที่หมายถึงโปโดยเฉพาะ ไม่รวมความหมายถึงกะเหรี่ยงทั้งหมด แต่ก็พบว่าไปบางหมู่บ้านใช้คำ “ปกากันขอ” ในความหมายที่หมายถึงกะเหรี่ยงทั้งหมดเหมือนกัน นอกจากนี้โปยังใช้คำเรียกตัวเองว่า Sju “ฉิว” หรือ “จู” ที่มีเสียงตัว ว กล้าอยู่ด้วย ซึ่ง

มีความหมายแคบกว่าคำว่า “โพล่ง” มักจะใช้คำนี้คู่กับคำว่า “เซียง” หรือ “เลียง” ซึ่งโปใช้เรียกสะกอ มีอีกคำหนึ่งที่ใช้ในการเรียกตนเองคือคำว่า “ปาโป” ซึ่งเหมือนกับคำที่สะกอเรียกโป สันนิษฐานว่าคงจะรับเอาคำนี้มาจากสะกอมาใช้

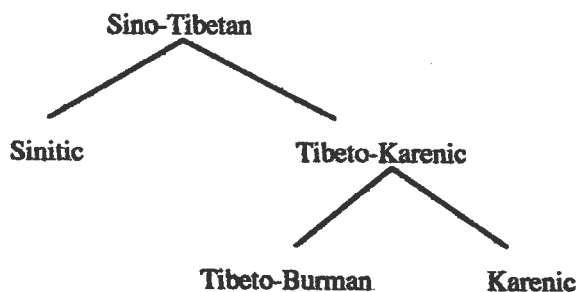
1.8.2 จำนวนและดินที่อยู่อาศัย

กะเหรี่ยงโปมีจำนวนประชากรมากกว่า 5 แสนคน (Nida 1972 อ้างถึงใน Grimes (ed.) 1968 : 188) อาศัยอยู่บริเวณสามเหลี่ยมลุ่มแม่น้ำอิระวดี จากพะสิม (Bassein) ถึงเฮงสะคะ (Henzada) ตอนเหนือของตะนาวศรี และมีอยู่ในรัฐกะเรนนี (Karenni State) บ้างเล็กน้อย บางที่เรียกกันว่า ตะเลงคะยีน (Talaing Kayin) หรือ ตะเลง คารน (Talaing Karen)

ในประเทศไทยมีประมาณ 70,000 คน (Hudspeth อ้างถึงใน Cooke et al 1967 : 188) อาศัยอยู่แถบจังหวัดเชียงราย แม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แพร่ ตาก อุทัยธานี กาญจนบุรี ราชบุรี เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์

1.8.3 ภาษากะเหรี่ยง

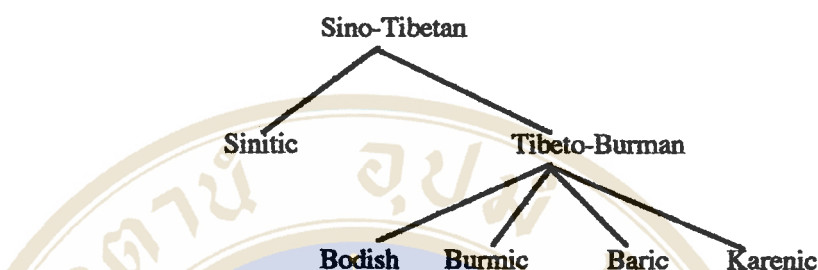
ภาษากะเหรี่ยงจัดอยู่ในตระกูลภาษาจีน-ทิเบต และอยู่ในสาขาทิเบต-กะเหรี่ยง นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้แบ่งสาขาภายในตระกูลภาษาจีน-ทิเบตแตกต่างกันออกไป Benedict (1972) ได้จัดภาษากะเหรี่ยงให้อยู่ในระดับเดียวกับภาษาสาขาทิเบต-พม่า ซึ่งถือเป็นตระกูลย่อยของภาษาตระกูล Tibeto-Karenic ดังจะแสดงให้เห็นเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 4 แสดงการแบ่งสาขาภาษาตระกูลจีน-ทิเบต ของ Benedict

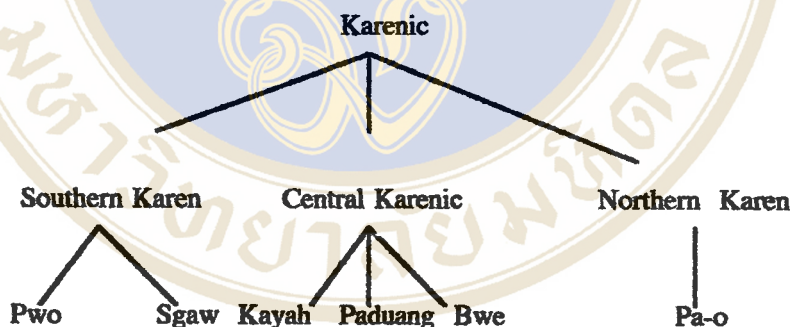
(Benedict : 1972)

Matisoff (1973) ได้จัดภาษากลุ่มกะเหรี่ยง ให้อยู่ในระดับเดียวกับกลุ่ม Bodish, Burmic, Baric ซึ่งถือเป็นภาษาในสายของภาษาตระกูล Tibeto-Burman ดังแสดงให้เห็นเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 5 แสดงการแบ่งสาขาภาษาตระกูลจีน-ทิเบตของ Matisoff
(Matisoff : 1973)

ในตระกูลย่อย Karenic สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่ม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นเป็นแผนภูมิดังนี้

แผนภูมิที่ 6 แสดงตระกูลย่อยของภาษากลุ่ม Karenic
(สรินยา คำเมือง 2541 : 4 อ้างอิง Fraser 1995 : 160)

1.8.4 กะเหรี่ยงโป ในจังหวัดราชบุรี

จากหนังสือราชบุรี (2534 : 195-206) ได้กล่าวถึงกะเหรี่ยงโปในจังหวัดราชบุรีไว้ดังนี้

ในพื้นที่จังหวัดราชบุรี มีชาวกะเหรี่ยงอาศัยอยู่บริเวณแถบตะวันตกของจังหวัด อันเป็นพรมแดนติดต่อกับประเทศพม่า ในพื้นที่ 2 อำเภอ คืออำเภอสวนผึ้ง ที่ตำบลบ้านบึง ตำบลสวนผึ้ง ตำบลบ้านคา และตำบลตะนาวศรี ในเขตอำเภอปากท่อ ที่ตำบลยางหัก มีประชากรรวมทั้งสิ้นประมาณ 8,307 คน (สถิติจากสำมะโนชุมชนบนพื้นที่สูง จังหวัดราชบุรีปี 2538)

ส่วนใหญ่ กระเหรี่ยงเหล่านี้เป็นกระเหรี่ยงโปหรือกระเหรี่ยงตะเลง เดิมมีหลักแหล่งอยู่แถบลุ่มน้ำอิรวดี เมื่อประมาณ 200 ปีเศษ ถูกพม่ารุกรานจึงพากันอพยพข้ามเทือกเขาตะนาวศรีเข้าชายแดนไทยทางอำเภอสังขละ จังหวัดกาญจนบุรี ต่อมาแยกย้ายกันไปอยู่ที่จังหวัดราชบุรี และกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ที่จังหวัดราชบุรี ชาวกระเหรี่ยงตั้งบ้านเรือน ครั้งแรกที่หนองกระเหรี่ยง (ปัจจุบัน คือ หมู่บ้านหนองนกกระเรียน อำเภอเมือง จ.ราชบุรี) อยู่กันมาระยะหนึ่ง ถูกคนไทยรุกราน ประกอบกับประสบภัยธรรมชาติแห้งแล้ง น้ำในหนองแห้งขอด จึงพากันอพยพต่อไป พวกหนึ่ง แยกลงไปที่ทางใต้ตั้งบ้านเรือนอยู่ตามเชิงเขา ดันแม่น้ำเพชรบุรี เช่นที่อำเภอหนองหญ้าปล้องและอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี อำเภอหัวหิน และอำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ส่วนอีกพวกหนึ่งอพยพขึ้นไปที่ทางตะวันตกจนถึงลำน้ำภาษี ตั้งบ้านเรือนอยู่ในอำเภอสวนผึ้งมาจนปัจจุบัน (กรมศิลปากร, 2534 : 195)

สำหรับกระเหรี่ยงที่อยู่ในพื้นที่อำเภอปากท่อ นั้น เป็นกระเหรี่ยงกลุ่มเดียวกับที่อพยพเข้าไปในเขตจังหวัดเพชรบุรี จึงพบว่าปัจจุบันชาวกระเหรี่ยงในพื้นที่อำเภอสวนผึ้ง อำเภอปากท่อ และกระเหรี่ยงในพื้นที่จังหวัดเพชรบุรี ยังมีการติดต่อไปมาหาสู่กันเป็นประจำ โดยเฉพาะในประเพณีกินข้าวห่อ ในเดือน 9 และประเพณีทำบุญที่วัดแจ้งเจริญ ที่ต.ประทัด อ.วัดเพลง จ.ราชบุรีในเดือน 5 ของทุกปี

นอกจากนี้ในระยะ 30 ปีที่ผ่านมา มีชาวกระเหรี่ยงจากประเทศพม่า แล่นอำเภอมดดา อพยพเข้าอีกแต่ไม่มากนัก ส่วนใหญ่อพยพเพื่อหาที่ทำกินใหม่ กลุ่มนี้จะตั้งบ้านเรือนอยู่สูงกว่ากลุ่มเดิม เช่นที่บ้านห้วยน้ำหนัก บ้านพระกำ เป็นต้น กลุ่มที่มาภายหลัง มักจะพูดและฟังภาษาไทยไม่เข้าใจ และยังไม่มียศประจำตัวประชาชนด้วย

1.8.5 จำนวนและการกระจายของชาวกระเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้ง จ.ราชบุรี

ในอำเภอสวนผึ้งมีชาวกระเหรี่ยงอาศัยอยู่กระจัดกระจายทั่วไปของพื้นที่ ทั้งกระเหรี่ยงโปและกระเหรี่ยงสะกอ เป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น 2,640 คน ซึ่งประชากรกระเหรี่ยงส่วนใหญ่ เป็นกระเหรี่ยงโปอาศัยอยู่ในหมู่บ้านต่างๆ ดังนี้

1. บ้านบ่อ	ตำบลสวนผึ้ง
2. บ้านทุ่งแฝก	”
3. บ้านผาปก	”
4. บ้านนาขุนแสน	”
5. บ้านถ้ำหิน	”
6. บ้านห้วยคลุม	”
7. บ้านห้วยผาก	”

8. บ้านตะโกกลาง	”
9. บ้านท่ามะขาม	ตำบลตะนาวศรี
10. บ้านห้วยแห้ง	”
11. บ้านห้วยม่วง	”
12. บ้านบ่อหวี	”
13. บ้านสวนผึ้ง	”
14. บ้านชัยป่าหวาย	ตำบลท่าเคย
15. บ้านวังน้ำเขียว	”
16. บ้านชัยหนองหมี่	”
17. บ้านท่าเคย	”
18. บ้านหนองหิน	”

สำหรับกะเหรี่ยงสะกอ อาศัยกระจัดกระจายใน 4 หมู่บ้านคือ บ้านห้วยกระวาน บ้านพระกำ บ้านท่ามะกรูด ในตำบลตะนาวศรี และบ้านโป่งกระทิงล่าง ในตำบลบ้านบึง และมีเพียง 1 หมู่บ้านคือ บ้านห้วยน้ำหนัก ตำบลตะนาวศรี ที่เป็นหมู่บ้านที่กะเหรี่ยงโปและกะเหรี่ยงสะกอ อาศัยอยู่ร่วมกัน (T. David Anderson 1987 : 21)

ตารางที่ 1 แสดงการกระจายประชากรกะเหรี่ยงในอำเภอสวนผึ้ง
ข้อมูลประชากรอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ประจำปี 2540

ที่	ชื่อชุมชน	ชาย	หญิง	ประชากรรวม
	ตำบลสวนผึ้ง			
ม.1	บ้านบ่อ	135	68	203
ม.2	ทุ่งแฝก	26	16	42
ม.3	ผาปก	406	241	647
ม.4	นาขุนแสน	2	3	5
ม.5	ถ้ำหิน	2	5	7
ม.6	ห้วยคลุม	15	9	24
ม.7	ห้วยผาก	204	138	342
ม.8	ตะโกกลาง	32	21	53
	ตำบลป่าหวาย			

ตารางที่ 1 แสดงการกระจายประชากรกะเหรี่ยงในอำเภอสวนผึ้ง (ต่อ)

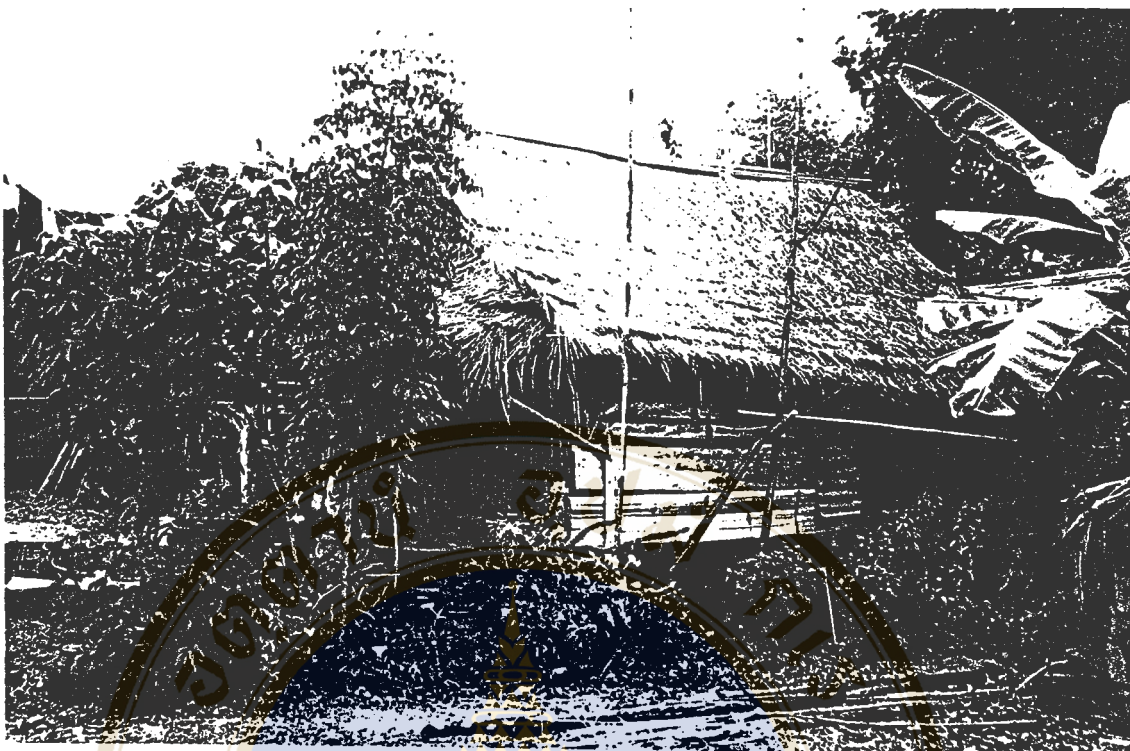
ที่	ชื่อชุมชน	ชาย	หญิง	ประชากรรวม
ม.1	ห้วยทรายทอง	1	-	1
ม.2	บ้านกล้วย	-	-	-
ม.3	ทุ่งแหลม	2	-	2
ม.4	ทุ่งศาลา	-	-	-
ม.5	หนองขาม	1	-	1
ม.6	โป่งขย	1	-	1
ม.7	ห้วยลาดปลาเค้า	-	-	-
ม.8	หนองต้นไทร	-	-	-
<u>ตำบลท่าเคย</u>				
ม.1	ชัยป่าหวาย	6	2	8
ม.2	วังน้ำเขียว	10	7	17
ม.3	โป่งนกกระทา	-	-	-
ม.4	ชัยหนองหมี	18	9	27
ม.5	จัดสรร	-	-	-
ม.6	บ้านท่าเคย	9	1	10
ม.7	มะขามเอน	-	-	-
ม.8	ทุ่งหินลี	-	-	-
ม.9	หนองมะค่า	-	-	-
ม.10	หนองหิน	6	3	9
ม.11	นาไร่เดียว	-	-	-
ม.12	โป่งแก้ง	-	-	-
<u>ตำบลตะนาวศรี</u>				
ม.1	สวนผึ้ง	102	71	173
ม.2	ท่ามะขาม	49	28	77
ม.3	ห้วยม่วง	267	253	520
ม.4	บ่อหวี	90	82	172
ม.5	ห้วยแห้ง	220	79	299
				2,840

1.8.6 ถิ่นที่อยู่อาศัย

ชาวกะเหรี่ยงในจังหวัดราชบุรี จัดเป็นกะเหรี่ยงกลุ่ม "ยางน้ำ" คือนิยมตั้งถิ่นฐานที่อยู่อาศัยตามพื้นที่ราบ ในหุบเขา หรือระหว่างหุบเขา ไม่นิยมอยู่บนเขาเช่นยางคอก ถ้าจะอยู่บนเขาหรือเนินเขามักไม่สูงเกิน 300 เมตร จากระดับน้ำทะเล ที่มีแหล่งน้ำสมบูรณ์ การตั้งถิ่นฐานจะตั้งเป็นหลักแหล่งเป็นชุมชน ไม่ชอบอพยพโยกย้ายเช่นชาวเขาเผ่าอื่นๆกเว้นถูกรบกวน หรือเกิดภัยธรรมชาติ เช่น ภาวะแห้งแล้งหรือน้ำท่วมถิ่นฐานที่อยู่ถาวร หมู่บ้านอยู่ค่อนข้างหนาแน่นถึง 100 กว่าหลังคาเรือน และจะกระจายมากในพื้นที่สูงชันหรือในหุบเขาคือมีหมู่บ้านละ 10 กว่า หลังคาเรือน โดยกระจายอยู่ตามไร่ของตนบ้านละ 4 -5 ครัวเรือนก็มี บ้านเรือนของชาวกะเหรี่ยงดั้งเดิมมักเป็นบ้านใต้ถุนสูง มุงหลังคาด้วยหญ้าคา หรือใบกระพ้อ พื้นปูด้วยฟาก เสาไม้ปอกเปลือก ฝาไม้ไผ่ สับเป็นฟาก ปิดกันห้องไว้ห้องหนึ่งสำหรับลูกสาว มีระเบียงตรงด้านสกัด และมีไม้ไผ่ทำเป็น ลูกกรงสำหรับเป็นที่รับแขก มุมหนึ่งจะใช้เป็นห้องครัวหุงหาอาหาร ตั้งแท่นดินทำเตาก่อนเส้า ห้องครัวนี้ จะทำลดชั้นต่ำกว่าระเบียงและห้องนอน อย่างไรก็ตามบ้านเรือนของชาวกะเหรี่ยงเมื่อตั้งหลักแหล่งถาวรมากขึ้นก็จะค่อยๆสร้างบ้านให้มั่นคงและถาวรมากขึ้น ใช้วัสดุที่แข็งแรง คือโครงสร้างบ้านเป็นไม้ เสาไม้ขนาดใหญ่ มุงหลังคาสังกะสี เช่นบ้านกะเหรี่ยงที่ตำบลบ้านบ่อ ตำบลสวนผึ้ง และตำบลบ้านคาในเขตอำเภอสวนผึ้ง บ้านโพรงงาม (บ้านตากแดด) และบ้านท่ายาง ตำบลยางหัก อำเภอปากท่อ แต่บ้านเรือนชาวกะเหรี่ยงแบบดั้งเดิมยังมีให้เห็นบ้าง โดยเฉพาะบ้านของชาวกะเหรี่ยงที่ตั้งหลักแหล่งใหม่ไม่เกิน 30 ปี เช่นชาวกะเหรี่ยงที่บ้านห้วยน้ำหนัก บ้านพระกา ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้งและบ้านเขาน้ำตก ตำบลยางหัก อำเภอปากท่อ เป็นต้น

จากสภาพแวดล้อมของถิ่นฐานที่อยู่อาศัยของชาวกะเหรี่ยง แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยงไป ที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ ความเป็นนักอนุรักษ์ธรรมชาติ ชอบความสงบร่มเย็น ในบริเวณหมู่บ้านของชาวกะเหรี่ยงทุกหมู่บ้านจะมีต้นไม้ขนาดใหญ่และมีสภาพคล้ายบ้านสวน คือในบริเวณบ้านมักจะปลูกต้นมะม่วง มะพร้าว หนาม กัลยาร อ้อย และส้มโอ เป็นต้น ใช้รับประทานในครอบครัวและในหมู่บ้าน

สภาพการตั้งถิ่นฐานที่อยู่อาศัยของชาวกะเหรี่ยงในจังหวัดราชบุรี นิยมอาศัยอยู่ในชุมชนที่เป็นตำบล อำเภอ และแหล่งเหมืองแร่มากที่สุด คืออยู่ในตำบลบ้านบ่อ อำเภอสวนผึ้ง บ้านคา และบ้านท่ายาง บ้านห้วยแห้ง ห้วยน้ำใสอยู่ใกล้เคียงเหมืองแร่ ส่วนบ้านที่มีประชากรน้อย มักเป็นบ้านที่ตั้งกระจายอยู่ตามหุบเขา แสดงให้เห็นว่ากะเหรี่ยงจัดเป็นกลุ่มที่ชอบอยู่พื้นที่ตามบริเวณหุบเขา

ลักษณะบ้านและสภาพแวดล้อมของชาวกะเหรี่ยงที่อำเภอสวนผึ้ง

ต้นน้ำพาชี ต้นน้ำสำคัญของหมู่บ้านกะเหรี่ยง

Copyright by Mahidol University

ครอบครัวกะเหรี่ยงจัดเป็นครอบครัวเดี่ยว ประกอบด้วย พ่อ แม่ และลูก เหลือจำนวนประชากรในแต่ละครอบครัวจะมีประมาณ 4-5 คน กะเหรี่ยงจึงมีประชากรน้อยมากเมื่อเทียบกับชาวพื้นราบทั่วไป สาเหตุหนึ่งเป็นเพราะประชากรกะเหรี่ยงมักเสียชีวิตในวัยเด็ก เนื่องจากโรคภัยไข้เจ็บ และเสียชีวิตขณะคลอดเป็นส่วนใหญ่ ปกติชาวกะเหรี่ยงจะมีลูกมาก เพราะไม่นิยมคุมกำเนิด ครอบครัวหนึ่งๆเมื่อนับรวมลูกที่เสียชีวิตด้วย อาจมีถึง 8 -10 คน แต่จะเหลืออยู่เพียง 3 - 4 คน เป็นส่วนใหญ่

ชาวกะเหรี่ยงที่ตั้งหลักแหล่งอยู่ ในภาคตะวันตกของประเทศไทย ได้ตั้งหลักแหล่งและติดต่อเคลื่อนย้ายกัน ในลักษณะประจำถิ่นมาเป็นเวลานาน แม้จะมีการย้ายถิ่นที่อยู่อาศัยหมู่บ้านกันบ้างแต่ก็ยังอยู่ในภูมิภาคและท้องถิ่นเดิม

1.8.7 อาชีพของชาวกะเหรี่ยง

การดำรงชีพของกะเหรี่ยงขึ้นอยู่กับการทำไร่เลื่อนลอยแบบหมุนเวียน หมายถึง การทำไร่ในรูปแบบที่ต้องอาศัยแหล่งน้ำฝนเพียงทางเดียว และทำการเพาะปลูกพืชในพื้นที่เดิมที่อยู่ชั่วระยะหนึ่ง แล้วทิ้งให้พื้นที่มีการพักตัว อาจะ 4-10 ปี หรือมากกว่านั้น ปล่อยให้ดินไม้และวัชพืชขึ้นปกคลุม ย้ายไปที่แห่งใหม่ในบริเวณใกล้เคียงทำในลักษณะเดียวกัน จากนั้นหวนกลับมายังแหล่งเดิมทำการถากถางโค่นป่าไม้พุ่มและวัชพืชทำไร่ เป็นเช่นนี้ตลอดไป การทำไร่ของชาวกะเหรี่ยงเช่นนี้ นับเป็นเทคนิควิธีที่ชาญฉลาดเพราะนอกจากจะไม่เป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติมากเกินไปกว่าที่ทำกินแล้ว ยังเป็นการรักษาสภาพดินไม่ให้เสื่อมโทรมไปโดยรวดเร็วอีกด้วย ทั้งการทำไร่ลักษณะเช่นนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้กะเหรี่ยงอยู่เป็นหลักแหล่ง ไม่ต้องอพยพย้ายถิ่นไปเรื่อยๆ เพราะการทำไร่จะวนเวียนอยู่ในบริเวณเดียวกัน ซึ่งเมื่อรัฐบาลได้ประกาศราชกฤษฎีกากำหนดเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าและอุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2503 และได้จัดสรรที่ดินให้กะเหรี่ยงที่ยังไม่มีที่ดินทำกินครอบครัวละ 15 ไร่ ไว้เป็นที่ทำกิน กะเหรี่ยงก็หมดโอกาสที่จะย้ายไปหาที่ทำกินใหม่อย่างอิสระเช่นแต่ก่อน

พืชที่กะเหรี่ยงนิยมปลูก นอกจากข้าวแล้วก็มีพริก ข้าวโพด มันสำปะหลัง มะละกอ และผักต่างๆ นอกจากทำไร่แล้วกะเหรี่ยงยังรับจ้างทำงานอยู่ตามเหมืองแร่ ทำไร่ และเลี้ยงสัตว์ให้กับคนที่ไปลงทุนในบริเวณใกล้เคียงหมู่บ้าน รายได้จากการรับจ้างได้ต่างกัน ทำงานในเหมืองแร่ได้วันละ 70-100 บาท ส่วนรับจ้างอื่นๆ ได้วันละ 40-50 บาท นอกจากนี้ในยามว่างผู้ชายกะเหรี่ยงยังมีความชำนาญพิเศษในการล่าสัตว์ด้วยหน้าไม้ และปืนแค๊ป หางของป่า และคีผึ้ง เพื่อหารายได้เพิ่มขึ้น ส่วนผู้หญิงก็ทำงานบ้าน หุงหาอาหารไว้รับประทาน และทอผ้าไว้ใช้เอง ปัจจุบันการทอผ้าแบบกะเหรี่ยงพบเพียงไม่กี่แห่ง เช่นที่บ้านทุ่งแฝก อำเภอสวนผึ้ง เป็นต้น

แม้ว่ากะเหรี่ยงจะเป็นคนรักถิ่นฐาน และชอบที่จะตั้งหลักแหล่งที่อยู่อาศัยอย่างถาวร แต่ก็มีปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้กะเหรี่ยงในจังหวัดราชบุรีต้องอพยพโยกย้ายถิ่นฐานอยู่บ่อยครั้ง ทั้งนี้สืบเนื่องจาก

1. คน หมายถึงคนพื้นราบที่มีอยู่เป็นส่วนใหญ่และกะเหรี่ยงเอง คนพื้นราบส่วนใหญ่ได้แก่คนไทย และจีน มักจะไปรุกรานชาวกะเหรี่ยงโดยการปล้น ขโมย หรือเข้าไปจับจองที่ดินที่กะเหรี่ยงตากถางทำไร่ไว้ 1-2 ปี แล้วย้ายไปที่อื่น เมื่อเวียนกลับมาที่เดิมก็ถูกคนไทยหรือคนจีนจับจอง เนื่องจากที่ดังกล่าวไม่มีเอกสารสิทธิ์เป็นเจ้าของ อย่างเช่นกรณีที่บ้านวังส้มป่อย เดิมเป็นบ้านกะเหรี่ยงเมื่อถูกคนไทยรบกวนและเข้ามาอยู่มากขึ้น กะเหรี่ยงกลุ่มนี้จึงอพยพไปอยู่ในเขตจังหวัดเพชรบุรีจนหมดสิ้น บ้านวังส้มป่อย ปัจจุบันจึงมีแต่คนไทย และเปลี่ยนเป็นบ้านวังปลาสำหรับกะเหรี่ยงเองบางแห่งก็ยินยอมพร้อมใจขายที่ดินทำกินของตนให้กับคนไทยหรือคนจีน เพราะต้องการเงินไว้ใช้จ่าย ตัวเองอพยพไปหาที่ทำกินใหม่ จึงพบว่าตามเส้นทางจากบ้านสวนผึ้งไปจนถึงบ้านห้วยม่วงเป็นที่ที่กะเหรี่ยงเคยตั้งหลักแหล่งอยู่แล้วหลายหมู่บ้าน ปัจจุบันขายที่ดินให้คนอื่น และได้ย้ายฐานไปปรับจ้างทำเหมืองแร่และเข้าไปอยู่ในหุบเขามากขึ้น
2. ภัยธรรมชาติ การเกิดน้ำป่าไหลบ่าท่วมหรือพัดพาบ้านเรือนที่ทำกินเสียหายในฤดูฝน หรือเกิดไฟป่าเผาผลาญในหน้าแล้ง หรือการเกิดฝนแล้งติดต่อกันจนไม่สามารถทำอะไรเลี้ยงชีพได้ ส่วนเป็นปัจจัยให้กะเหรี่ยงต้องอพยพหาที่ทำกินใหม่ หรือไปปรับจ้างทำเหมืองแร่ เป็นต้น แต่สาเหตุนี้มักจะไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนัก ส่วนใหญ่การอพยพมักเกิดจากสาเหตุแรกมากกว่า

1.8.8 การแต่งกาย

สุรเศรษฐ์ บุญเขต (2539 : 6-7) ได้กล่าวถึงการแต่งกายของชาวกะเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้งไว้ดังนี้

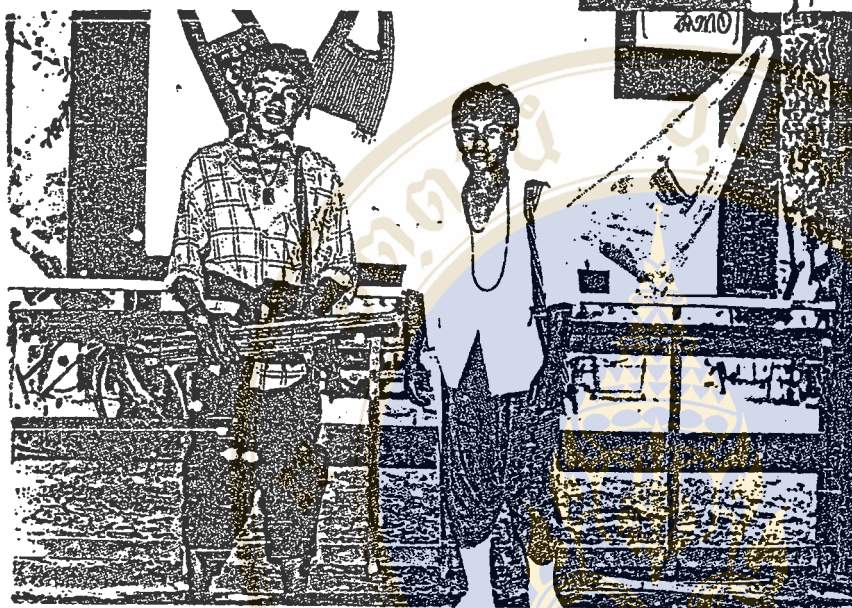
การแต่งกายของชาวกะเหรี่ยงแบ่งออกเป็น สองอย่างคือ การแต่งกายของฝ่ายหญิงและการแต่งกายของฝ่ายชาย โดยการแต่งกายของฝ่ายหญิงนั้นจะเรียบง่าย คือ ถ้าเป็นของเด็กจะเป็นผ้าดิบสีขาว ทอเป็นผืนยาว มีช่องสวมทางศีรษะ ขาวคลุมเข่าตลอด แล้วปักก้นขอบแขน คอ ปักชายผ้าถุงด้วยด้ายสีแดง อาจใส่เม็ดเงินหรือลูกไม้ที่เรียกว่า ฟังซำที่ชายผ้าถุง ส่วนชุดของหญิงสาวที่อายุเกิน 15 ปี จะมีเส้นด้ายขึ้นที่ทอด้วยด้ายสีน้ำเงินหรือสีแดง เป็นเส้นหลัก สวมใส่ได้ถึงวัยชรา จะมี 2 ชิ้นคือชิ้นที่เป็นผ้าถุง กับชิ้นที่เป็นเสื้อ ส่วนที่เป็นเสื้อจะสวมทางศีรษะเหมือนชุดของเด็กแต่จะต่างกันที่มีการปักตัวเสื้อด้วยด้ายสีต่างๆ ส่วนใหญ่จะเป็นการเดินเส้น ส่วนผ้าถุงจะทยอยกลายหลากหลายบริเวณเชิงผ้า ส่วนปลายถุงจะติดเม็ดเงิน ลูกปัด เป็นเมล็ดพืชชนิดหนึ่ง เรียกว่า “ฟังซำ” เป็นพืชล้มลุกมีดอกเหมือนฟางข้าว ทุกเมล็ดจะมีเกสรตรงกลาง ถ้าเกสรหลุดไปก็จะเป็นรูตรงกลาง นำมาร้อยรอบชายถุง หรือปักเลื่อมให้สวยงาม ส่วนการทำความสะอาดจะไม่ใช้น้ำซัก เพราะเสื้อและผ้า

ถุงจะมีการตกแต่งด้วยลูกปัด ถ้าถุงกับแปรงชักผ้าแล้ว อาจทำให้เครื่องประดับหลุดออก ดังนั้นจึงไม่นิยมชักกัน เสื้อของชาวกะเหรี่ยงจะมีความหนาและค่อนข้างแข็งแรงกระด้าง คอเสื้อจะลึก ด้านหน้าของคอเสื้อจะลึกจนเกือบถึงร่องอก ตัวเสื้อจะมีลวดลายซึ่งเกิดจากการปักด้วยด้ายสีต่างๆ เป็นรูปสัญลักษณ์ที่แตกต่างกัน บางตัวมีลวดลายมาก บางตัวมีน้อย และมี เครื่องประดับ เล็กๆ ติดอยู่เกือบรอบตัว ส่วนสีนั้นจะนิยมสีน้ำเงินและสีแดง แต่ส่วนมากเสื้อจะเป็นสีน้ำเงินทั้งตัวแต่ก็จะมีด้ายสีต่างๆ เข้ามาช่วยในการเพิ่มลวดลายให้ดูสวยงามขึ้น ลักษณะของแขนเสื้อ จะเป็นลักษณะแขนกุด ตัวเสื้อจะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ส่วนผ้าถุงนั้นจะมีลวดลายและเนื้อผ้าคล้ายกับเสื้อแต่จะแตกต่างกันที่ผ้าถุงจะใช้สี 2 สี คือ สีแดงและสีน้ำเงิน โดยจะแบ่งเป็นสองส่วน คือ ส่วนบนจะใช้สีน้ำเงินเพื่อให้เข้ากับเสื้อที่ใส่ ซึ่งเป็นสีน้ำเงินส่วนด้านล่างจะใช้สีแดงเป็นสีตัดเพื่อเพิ่มลวดลายของชุด วิธีการนุ่งจะนุ่งไม่เหมือนกับคนไทย แต่จะพับทั้งสองด้านคล้ายวิธีนุ่งผ้าถุงของชาวไทใหญ่ เดี่ยวรุ่นปัจจุบันนุ่งผ้าแบบชาวกะเหรี่ยงไม่เป็นแล้ว ต้องให้ผู้ใหญ่ช่วยในการใช้งาน จะนิยมแต่งกันในประเทศสำคัญ เช่น งานแต่งงานของชาวกะเหรี่ยง งานประจำเผ่าคือการกินข้าวห่อ การต้อนรับแขกบ้านแขกเมือง แต่ในปัจจุบันนี้หาได้ยากมาก แม้แต่ในงานแต่งงานก็อาจจะไม่มีให้เห็น ส่วนในงานประจำเผ่าก็จะเห็นเป็นบางครั้ง

การแต่งกายของฝ่ายชายนั้นดูจะขู่ขากกว่าฝ่ายหญิง ก็จะต้องนุ่งเป็นโจงกระเบน เสื้อจะเป็นเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว ส่วนโจงกระเบนเท่าที่พบเห็นก็จะเห็นสีน้ำเงิน สีน้ำตาล สีม่วง ซึ่งในปัจจุบันหาได้ยากกว่าการแต่งกายของฝ่ายหญิง แต่ก็ยังพอให้เห็นอยู่บ้างในงานแต่งงานซึ่งจะแต่งเต็มยศ คือนุ่งโจงกระเบน เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว และใช้ผ้าพันศีรษะมีลักษณะเป็นหงอนบนหน้าผาก ซึ่งมีลักษณะคล้ายนอแรด แต่จะทำได้ด้วยผ้าสีสดๆ เช่น สีแดง สีเหลืองหรือสีเขียว ผ้าสีเหล่านี้เป็นผ้าสีที่ได้จากพิธีกรรมต่างๆ จึงเป็นผ้าสีที่เป็นมงคลแก่ผู้สวมใส่ พันรอบศีรษะและทำเป็นนอแรด จะมีลักษณะสวยงามและดูดีมาก เสื้อผ้าของฝ่ายชายจะชักได้ เพราะเป็นผ้าที่ไม่ค่อยมีลวดลายและเครื่องประดับอะไร

เครื่องประดับของชาวกะเหรี่ยงทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่ทำจากเงิน มีสร้อยคอ กำไลแขน และต่างหูขนาดใหญ่ กะเหรี่ยงจึงเจาะหูกว้างมาก ต่างหูของผู้หญิงนิยมทำจากไม้มะเกลือขัดจนเป็นมันลื่น ส่วนต่างหูของผู้ชายทำจากเงิน สร้อยคอของชาวกะเหรี่ยงมีทั้งเป็นเงินขนาดเท่าเม็ดถั่วเขียว และเหรียญเงินตราผูกร้อยด้วยด้ายสีแดง สร้อยคอเช่นนี้เรียก “สร้อยขวัญ” พ่อแม่จะทำพิธีเรียกขวัญบุตรหลังจากเกิดมาหรือตั้งชื่อ พร้อมกับมอบสร้อยขวัญเป็นสมบัติให้แก่บุตร สร้อยนั้นนอกจากใช้เป็นเครื่องประดับแล้ว ยังใช้ในพิธีเรียกขวัญด้วย เช่น ในพิธีกินข้าวห่อ นอกจากสร้อยทำด้วยเงินแล้ว ยังนิยมสวมสร้อยทำจากลูกปัดอีกด้วย

พี่นางอ้วน เนยา
กำลังทอผ้า
ตามกรรมวิธี
ของชาวกะเหรี่ยง

การแต่งกาย
ของชายกะเหรี่ยง
(ยังขาดผ้าโพกศีรษะ)

การแต่งกาย
ของหนุ่มสาว
กะเหรี่ยง

การแต่งกายของสตรีชาวกะเหรี่ยง

1.8.9 ศาสนาและความเชื่อ

ความเชื่อดั้งเดิมของชาวกะเหรี่ยงนั้นนับถือลัทธิบูชา ผีสาธ เทวดา เช่น เชื่อว่าผีสาธสามารถเข้าไปทำอันตรายคนในหมู่บ้านหรือในครอบครัวได้ จึงต้องใช้ไก่เป็นเครื่องเซ่นบูชาทุกปากทางเข้าหมู่บ้าน โดยวิธีทำไม้ไผ่ขัดเป็นรูปเลว ทาเลือดไก่เลียบด้วยปีกขนนก เพื่อให้ผีกลัวจึงจะไม่เข้าไปทำอันตรายคนในหมู่บ้าน หรือมีพิธีกินผี คือ ในวันปีใหม่ นำข้าวกับเนื้ออัน ไปเซ่นตามโคนต้นไม้ใหญ่ที่ถือว่าผีมีอยู่ แล้วนำกลับมากิน เชื่อว่าเป็นการป้องกันโรคภัยไข้เจ็บ นอกจากนี้กะเหรี่ยงยังเชื่อเรื่อง ผีไร่ ผีป่า ผีเขา และเรื่องไสยศาสตร์ ปล่อยผี ปล่อยคุณ เสกหนัง เสกตะปูเข้าท้องผู้อื่นถึงตายได้ ต่อมาความเชื่อได้คลี่คลายและหันมานับถือศาสนาพุทธและศาสนาคริสต์มากขึ้น จากการสำรวจของอาจารย์วัชร ปิ่นเขียน พบว่าเฉพาะในอำเภอสวนผึ้งมีวัดในพุทธศาสนาจำนวน 5 วัด และสำนักสงฆ์ 20 แห่ง ส่วนการนับถือศาสนาคริสต์มีจำนวนน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นกะเหรี่ยงที่อพยพเข้ามาใหม่ โบสถ์คริสต์นั้นพบว่ามีเพียงที่บ้านห้วยน้ำหนัก ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง เพียงแห่งเดียวสร้างแบบชั่วคราวด้วยไม้ไผ่มุงหญ้าคา และมีสวดบวชประจำโบสถ์ 1 คน

อย่างไรก็ตาม ความเชื่อในพุทธศาสนาของชาวกะเหรี่ยงในจังหวัดราชบุรี มีลักษณะเป็นความศรัทธาเลื่อมใส แต่ไม่เข้าใจลึกซึ้งในหลักธรรมคำสอน หรือนำเอาหลักธรรมคำสอนทางพุทธศาสนามาประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวันมากนัก ชาวกะเหรี่ยงจึงนิยมเพียงทำบุญตักบาตร กราบไหว้พระ หรือบวชเป็นสามเณร และเป็นพระบ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้ว เป็นการบวชเพื่อแก้บน และอยู่เพียง 5-8 วันก็ลาสิกขาบท จึงพบว่าในหมู่บ้านกะเหรี่ยง มีเพียงสำนักสงฆ์ที่มีพระจำพรรษาเพียง 1-2 รูปเท่านั้น

ความเชื่อในพุทธศาสนาของชาวกะเหรี่ยง ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะมาจากความเลื่อมใสศรัทธาในตัวพระภิกษุรูปหนึ่ง ที่มีนามเดิมว่า พระภิกษุนวม หรือพระอธิการนวม อดีตเจ้าอาวาสวัดแจ้งเจริญ ตำบลประทัด อำเภอวัดเพลง จังหวัดราชบุรี ซึ่งมรณภาพไปเมื่อ 50 กว่าปีล่วงมา (ราว พ.ศ. 2478) ตามประวัติ ท่านมิได้เป็นชาวกะเหรี่ยงโดยกำเนิดและมีได้มีญาติเกี่ยวข้องกับชาวกะเหรี่ยงแต่อย่างใด เป็นพระภิกษุชาวไทยอย่างแท้จริง แต่เป็นพระที่ชาวกะเหรี่ยงให้ความเคารพนับถือเป็นอย่างมาก

ปัจจุบันยังมีเรื่องเล่าถึงพระภิกษุรูปนี้ว่า พระภิกษุนวม ผู้ถือธุดงค์เป็นวัตร ได้ธุดงค์ไปในป่าลึกเพื่อหาความสงบวิเวก ในเขตจังหวัดราชบุรี และเพชรบุรี อันเป็นดินแดนที่อยู่อาศัยของชาวกะเหรี่ยง ซึ่งสมัยนั้นชาวกะเหรี่ยงยังนับถือผี สาธ เทวดา และมีความชำนาญเรื่องไสยศาสตร์มาก ท่านได้ไปถึงหมู่บ้านกะเหรี่ยงแห่งหนึ่งในเขตอำเภอสวนผึ้งปัจจุบันเรียก บ้านลำพระ เขตตำบล

บ้านคา ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่ใหญ่ที่สุดของชุมชนกะเหรี่ยง มีกะเหรี่ยงคนหนึ่ง นิมนต์ท่านมาสวดมนต์ที่บ้าน พระท่านถามว่า เล่นของหรือเปล่า คงเป็นเพราะกะเหรี่ยงไม่เข้าใจคำถาม จึงไม่ตอบ ขณะที่พระสงฆ์นั่งสวดมนต์อยู่นั้น ฝีนํ้ามันพราย(เต้เพล) ที่กะเหรี่ยงเลี้ยงไว้ในขวดสำหรับรักษาคันเจ็บป่วยและดูแลคุ้มครองคนในครอบครัวและในหมู่บ้าน ตกลงมาแตก และเต้เพลหนีไปกะเหรี่ยงเชื่อว่าเป็นเพราะพระภิกษุนวมเก่งคาถาอาคม จึงทำให้เป็นเช่นนั้นได้ กะเหรี่ยงจึงใช้วิธีทดสอบต่าง ๆ นานา อาทิ

- การเสกหนังสือสัตว์ เป็นสื่อสำหรับที่ร่อนนั่ง พอท่านนั่งเสื่อกก็กลับเป็นหนังตามเดิม
- การเสกหนังสือสัตว์ที่ร่อนนั่งให้ม้วนเข้าไปทางทวาร แต่พระภิกษุนวมก็ดับเข้า ทำให้หนังสือสัตว์กลับสู่สภาพเดิม
- การเสกให้หนังสือสัตว์ร้อน แต่ท่านก็นั่งอยู่ได้อย่างปกติ
- การเสกใบไม้เป็นปลาปรุงอาหารมาถวายท่าน เมื่อท่านจันเนื้อปลาก็กลับเป็นใบไม้
- การเสกไม้แหลมเข้าไปในตัว วิธีนี้ปกติต้องเป็นคนเสกเข้าไปจึงทำพิธีเสกเอาไม้แหลมออกมาได้ แต่พระภิกษุนวมสามารถเอาเข็ญไม้แหลมจำนวนมากออกมาได้เอง
- มีอยู่ครั้งหนึ่งเด็กกะเหรี่ยงร้องไห้เพราะอยากจะได้มน้ำจากกระบอกไม้ไผ่ แต่ก็ดื่มไม่ได้ เพราะน้ำไม่ไหลออกมากะเหรี่ยงจึงขอให้ท่านช่วย พอท่านชี้กระบอก น้ำก็ไหลออกมาได้

จากตัวอย่างเหล่านี้ ชาวกะเหรี่ยงจึงเชื่อว่าพระภิกษุนวมมีความเก่งกล้าในด้านคาถาอาคมและไสยศาสตร์เหนือพวกตน เพราะโดยนิสัยของชาวกะเหรี่ยงเป็นคนนิยมยกย่องให้ความเชื่อกับคนที่เก่งและมีความสามารถเหนือตนอยู่แล้ว จึงพากันนับถือพระภิกษุนวมอย่างมาก ถึงกับแบ่งกันเป็นกลุ่มหมุ่นเวียนกันแอบติดตามท่านไป ด้วยต้องการรู้ว่าท่านอยู่ที่ไหน พระภิกษุนวมไม่รู้ว่ากะเหรี่ยงติดตามมา ท่านรู้คงค์ต่อไปเรื่อยๆ จนใกล้ถึงเทศกาลเข้าพรรษา จึงกลับถึงวัดแจ้งเจริญเป็นเวลามืดค่ำ กะเหรี่ยงที่ติดตามมา 3-4 คน พากันพักในศาลาวัด และถากเสาไม้ศาลาเป็นพื้นปรุงอาหาร รุ่งเช้าจะกลับไปลาพระภิกษุนวม แต่หาช้างที่พวกตนนำมาไม่พบ รู้ว่าพระภิกษุนวมคงจะไม่พอใจที่พวกตนทำลายเสาศาลาจึงไปขอขมา ท่านได้เปิดกะลามะพร้าวออกมาจึงพบช้างของคน

ชื่อเสียงของพระภิกษุนวมยิ่งขจรกระจายไปในหมู่กะเหรี่ยง เมื่อได้รับความเดือดร้อนหรือเจ็บป่วยไข้ ไม่มีใครสามารถช่วยได้ จะนึกถึงพระภิกษุนวมโดยผ่านการบนบาน ที่นิยมกันมากคือการบนตัวบวช และเมื่อได้สิ่งที่ต้องการแล้วจะบวชแก้บน วิธีแก้บนของชาวกะเหรี่ยงถ้า พ่อ แม่ บนให้กับลูกที่ยังเล็กมาก ถ้าเป็นลูกชาย พ่อจะบวชพระแก้บนแทน และแม่จะบวชชีแทนลูกสาว ส่วนเด็กหนุ่มกะเหรี่ยงที่มีอายุไม่ถึง 20 ปี จะแก้บนด้วยการบวชเป็นสามเณร

จากความเชื่อในตัวพระภิกษุนวมดังกล่าวมา เป็นเหตุให้ชาวกะเหรี่ยงในจังหวัดราชบุรี เพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ วนเวียนมากราบไหว้ และแก้บนกันอยู่เป็นประจำ จนเกิดเป็น ประเพณีที่เรียกว่า “วันซุมนุมนกะเหรี่ยง” ขึ้นที่วัดแจ้งเจริญ ประเพณีนี้จะเริ่มในวันขึ้นปีใหม่ของชาว กะเหรี่ยง คือ วันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 5 ของทุกๆปี แต่ละปีกล่าวกันว่ากะเหรี่ยงประมาณ 4,000-5,000 คน ได้มาทำพิธีอาบน้ำหลวงพ่อนวม สบายผมเช็ดดูทำความสะอาดแขนขา นอนให้ท่านเดินเหยียบบนหลัง เพื่อมิให้ท่านเหยียบพื้น แสดงให้เห็นถึงความนับถือและเทิดทูนอย่างสูง สุดท้ายใครที่บนไว้ก็จะ บวชแก้บน และฟังเทศน์ เสร็จแล้วต่างก็แยกย้ายกันกลับไป เพราะเหตุนี้เองที่ใครๆ พวกกันเรียกว่า “หลวงพ่อกะเหรี่ยง”

แม้ว่าหลังจากหลวงพ่อกะเหรี่ยงหรือพระอธิการนวมได้มรณภาพไปแล้ว ชาวกะเหรี่ยงก็ยัง ไปสักการะรูปหล่อเหมือนจริงของท่าน อีกทั้งยังให้ความนับถือเจ้าอาวาสทุกๆ รูปต่อมา และคงถือ ปฏิบัติประเพณีซุมนุมนกะเหรี่ยงสืบต่อมาจนถึงปัจจุบัน เจ้าอาวาสวัดแจ้งเจริญรูปต่อๆมาก็ได้รับการ เรียกขานว่า “หลวงพ่อกะเหรี่ยง” ด้วยเช่นกัน

กรณีตัวอย่างของพระอธิการนวม หรือหลวงพ่อกะเหรี่ยงที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นถึงความ เชื่อของชาวกะเหรี่ยงที่ดั้งเดิม เชื่อในเรื่องผีตาง เทวดา และเมื่อมีความสัมพันธ์กับพระพุทธศาสนา และคนพื้นราบมากขึ้น ความเชื่อดั้งเดิมจึงค่อยๆ คลี่คลายและผสมกลมกลืนกับความเชื่อในศาสนา พระอธิการนวมเป็นพระภิกษุในศาสนาพุทธรูปหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการผสมกลมกลืนทางความ เชื่อโดยอาศัยความเชื่อถือในเรื่องไสยศาสตร์ที่มีต่อท่านเป็นทุนเดิมแล้วค่อยๆ สืบสอนหลักธรรม ใน พุทธศาสนาให้ชาวกะเหรี่ยงนำไปปฏิบัติ โดยการจัดให้มีเทศน์ในวันซุมนุมนกะเหรี่ยงทุกปี เป็นเหตุ ให้กะเหรี่ยงที่เคยยึดติดในตัวบุคคลหันมาให้ความเชื่อถือในหลักธรรมในพุทธศาสนามากขึ้น ปัจจุบันมีชาวกะเหรี่ยงบรรพชาอุปสมบทเป็นพระภิกษุสามเณร ไม่เฉพาะแต่แก้บนเท่านั้น ยังบวช ด้วยความศรัทธา ในเทศกาลเข้าพรรษาเช่นเดียวกับคนไทยอีกด้วย หลวงพ่อกะเหรี่ยงนับได้ว่าเป็น พระภิกษุที่มีบทบาทสำคัญรูปหนึ่งในการนับถือพุทธศาสนาของชาวกะเหรี่ยง เป็นศูนย์รวมจิตใจ ก่อให้เกิดประเพณีอันดีงามที่ชาวกะเหรี่ยงมาพบปะสังสรรค์กัน และถือโอกาสพักผ่อนก่อนเริ่ม งานหนักในการทำไร่ต่อไป

1.8.10 วัฒนธรรมและประเพณี

ประเพณีการเรียกขวัญ

ความเชื่อเกี่ยวกับขวัญของชาวกะเหรี่ยงนั้นเป็นความเชื่อที่ต่างจากชนเผ่าอื่นๆ ชาวเขาเผ่า อื่นๆจะนับถือผี และเชื่อว่าผีจะเป็นผู้คุ้มครองตนและครอบครัว แต่กะเหรี่ยงเชื่อว่าผู้ที่ดูแล คุ้มครองตน ก็คือ ขวัญของตนเอง ชาวกะเหรี่ยงเรียกขวัญว่า “หล่า” ชาวกะเหรี่ยงมีความเชื่อว่าทุกคน มีขวัญประจำตัว ชาวกะเหรี่ยงที่อำเภอสวนผึ้งมีความเชื่อว่าคนเรานั้นมีขวัญประจำตัว 7 ขวัญ และ

ขวัญนี้จะท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ สาเหตุที่ขวัญเป็นผู้ที่ชอบท่องเที่ยวนี้เอง เป็นสาเหตุให้เจ้าของเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าเมื่อวันนั้นไปเจอกับขวัญหรือวิญญาณญาติผีปศาจ ขวัญหรือผีนั้นก็จะจับขวัญเอาไว้ทำให้เจ้าของขวัญเกิดเจ็บไข้ได้ป่วย ดังนั้นจึงต้องมีการเรียกขวัญที่ถูกจับให้กลับคืนมา

ถ้าเด็กหรือผู้ป่วยไม่สบายจะไปหาหมอผี เพื่อตรวจดูว่าอาการที่เกิดขึ้นมีสาเหตุจากอะไร ถ้าหมอผีบอกว่าสาเหตุที่ผู้ป่วยเกิดอาการเจ็บป่วยนั้นเนื่องจากขวัญของผู้ป่วยนั้นหายไปแล้วเขาก็จะเรียกพ่อแม่ของผู้ป่วยหรือญาติของผู้ป่วยมาบอกว่าต้องทำพิธีเรียกขวัญ รุ่งเช้าของอีกวันจึงทำพิธีเรียกขวัญโดยจะเอาข้าวสุกหนึ่งกำมือ ผ้าขาวมัดหรือผ้านึงผืนกับไม้อีกหนึ่งอัน ไม้สำหรับทำพิธีเรียกขวัญด้วย ไม้ยาวประมาณ 1 เมตร เอามาผ่าออกเป็น 4 ส่วน แต่ละส่วนนั้นจะเจาะรู 3 รู รูนี้สำหรับเรียกขวัญมาอาศัยเวลาเดินทางกลับบ้านผู้ป่วย ห้ามลากไม้ไปทางทิศเหนือ เพราะจะทำให้ขวัญของคนเจ็บที่ยังหลงเหลืออยู่ตามร่างกายจะตามไม้ไป และจะไม่กลับมาอีก จึงต้องถือไม้ไปเมื่อถึงบริเวณขวัญตกหาย ญาติของผู้ป่วยจะเอาข้าวสุกออกมาและคลุกเคล้ากับดินส่วนหนึ่งและยังเก็บเอาไว้ในห่อผ้าอีกส่วนหนึ่ง แล้วจะโน้มตัวออกไปข้างหน้าในลักษณะนั่งยองๆ แล้วเอามือตักอากาศในบริเวณที่ขวัญหายหรือบริเวณที่คลุกข้าวกับดิน ตักอากาศบริเวณนั้นใส่ลงในผ้าขาวมัด แล้วก็พูดว่า ขวัญเอ๋ยจงกลับมา จะพูด 3 ครั้ง เคาะไม้ 3 ครั้ง แล้วเอาข้าวสุกที่คลุกกับดินใส่ลงในผ้าขาวมัด จากนั้นก็เดินทางกลับ เวลาเดินจะใช้ไม้ที่ทำพิธีลากไปเรียกขวัญก็จะเคาะไม้ที่หวั่นไค 3 ครั้ง และพูดว่าขอให้ขวัญกลับมา แล้วก็เข้าไปตามแม่หรือญาติของคนป่วยว่า ขวัญกลับมาหรือยัง ผู้ถูกถามก็จะตอบว่า ขวัญกลับมาแล้ว จากนั้นพ่อของเด็กที่ป่วยก็จะเอามือทำพิธีรดปลายไม้ไปทางผู้ป่วยแล้วจะพูดอีกว่า ขวัญเอ๋ยจงกลับมา 3 ครั้ง ส่วนข้าวที่ไม่ได้คลุกกับดินก็จะให้ผู้ป่วยกิน แต่ถ้าผู้ป่วยไม่กินก็จะเหน็บไว้ที่หู แล้วจึงผูกข้อมือแก่ผู้ป่วยด้วยด้ายสีขาว และจะคล้องคอผู้ป่วยอีกเส้นหนึ่ง

พิธีการเรียกขวัญอีกอย่างหนึ่งซึ่งคล้ายๆกัน แต่พิธีการแตกต่างกัน กล่าวคือ เมื่อบุคคลใดมีอาการเจ็บป่วยเพราะขวัญหนีจากร่างผู้ป่วยคนนั้น ผู้อาวุโสภายในบ้านก็จะทำพิธีเรียกขวัญกลับมา โดย เตรียมข้าวสุก ขอดคอกไม้ น้ำ 1 ขัน และด้ายสีขาว นำมาใส่ไว้ในจาน แล้วจะมีไม้สำหรับคนข้าวเวลาเคียด 1 อัน ไว้ประกอบพิธี เมื่อเตรียมอุปกรณ์ครบแล้ว ผู้อาวุโสจะเริ่มประกอบพิธีโดยกล่าวเรียกขวัญให้กลับมาหาตัวผู้ป่วย ขณะเดียวกันจะใช้ไม้ตีขอบจานไปด้วย เมื่อเสร็จแล้วจะเรียกผู้ป่วยมาผูกแขน โดยเวลาที่มีการผูกแขนให้ผู้ป่วยนั้นจะพูดว่า ขวัญเอ๋ยจงกลับมา 3 ครั้ง แล้วทำการผูกแขน เมื่อผูกแขนเสร็จทั้งสองข้างแล้ว ผู้อาวุโสก็จะให้กินข้าวที่อยู่ในขันให้หมด (เวลาผูกแขนจะนำด้ายจุ่มน้ำที่เตรียมไว้ด้วย แล้วจึงผูกแขน) แล้วก็เสร็จพิธีการทั้งหมด ซึ่งจะทำให้กำลังใจของผู้ป่วยมีมากขึ้น และมีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ

ชาวกะเหรี่ยงมีความเชื่อว่าขวัญที่อยู่กับเราเสมอมา เป็นขวัญที่ 7 หรือที่เรียกว่า “หล่าคาบิ” สำหรับเด็กแรกเกิดที่เพิ่งคลอดนั้น เชื่อกันว่าขวัญยังไม่ได้เข้ามาในตัว บิดามารดาของเด็กก็จะต้องทำพิธีเรียกขวัญให้กับเด็ก

ประเพณีเรียกขวัญสำหรับเด็กแรกเกิด

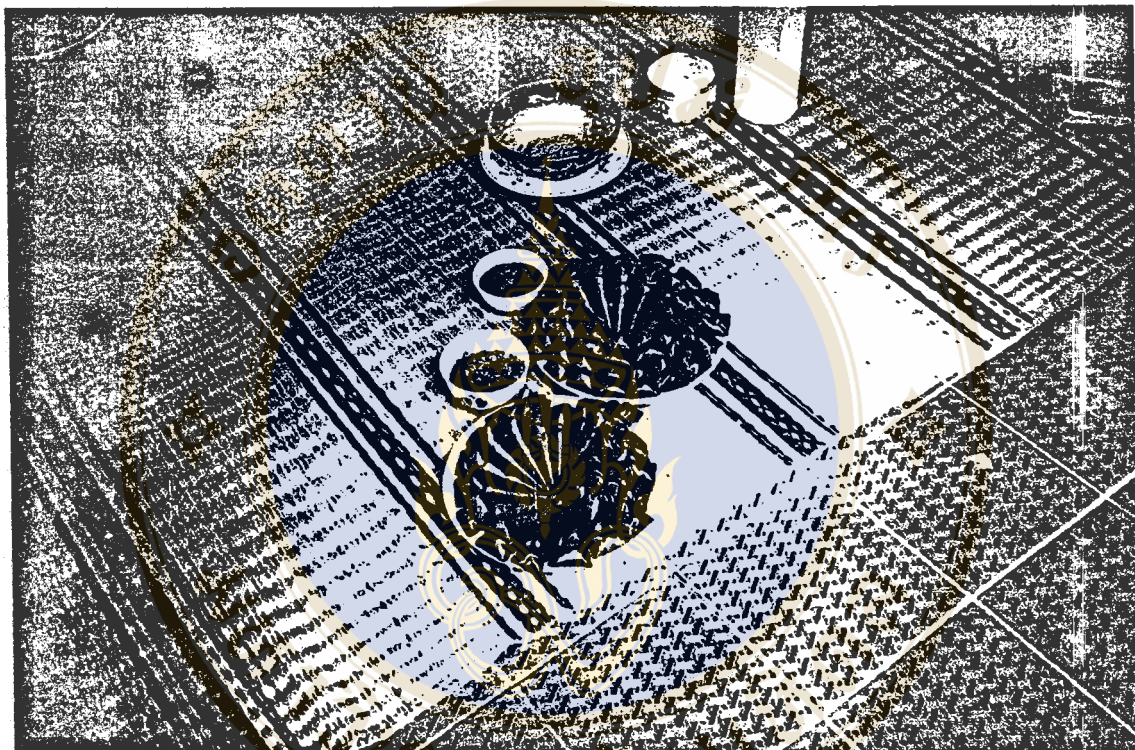
จุดประสงค์ของการทำพิธีเรียกขวัญนี้ เพื่อให้เด็กได้รับความคุ้มครองดูแล จากภูติผีปีศาจประจำชนเผ่า ระยะเวลาในการทำพิธีเรียกขวัญแก่เด็ก จะต้องให้ทารกมีอายุ 7 วัน อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับประกอบพิธีได้แก่ ค้ายสีขาว 2 เส้น ขอดต้นคาวเรือง 7 ขอด ข้าวเจ้าหุงสุก 1 ถ้วย กลัวน้ำว่า 1 หวี อ้อย 7 จั่น เมื่อเตรียมอุปกรณ์ครบแล้วก็จะไปเชิญผู้เฒ่ามาที่บ้าน เพื่อกระทำพิธีเรียกขวัญให้แก่เด็ก พิธีจะเริ่มจากผู้เฒ่าหยิบค้ายขึ้นมาก่อน 1 เส้นและนำไปมัดไว้ที่ข้อมือเด็ก พร้อมกับพูดภาษากะเหรี่ยงใจความว่า ขวัญเอ๋ยขวัญมา มาคุ้มครองดูแล มาปกป้องรักษา มาอยู่กับเนื้อกับตัว ดูแลรักษาเด็กน้อยคนนี้อย่างดี เมื่อเสร็จข้างหนึ่งแล้วก็ผูกอีกข้างหนึ่ง ทำเช่นเดิมแล้วก็จะนำเศษค้ายพร้อมกับกลัวน้ำว่าสุก ข้าวสุก ขอดต้นคาวเรือง และอ้อย อย่างละนิดอย่างละหน่อย แล้วรวมนิ้วของเด็กมาไว้รวมกันแล้วนำเศษค้ายพร้อมกับสิ่งต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น มาและลากจากปลายมือถึงบริเวณศีรษะของเด็ก แล้ววางไว้ที่ศีรษะของเด็ก แล้วผู้ปกครองของเด็กก็จะนำสิ่งที่อยู่บนศีรษะของเด็กไปวางไว้บนหัวนอนของเด็ก เป็นอันเสร็จพิธี แล้วผู้ปกครองของเด็กจะนำของที่อยู่ในกระดังไปเก็บไว้ทั้งหมดและเมื่อครบ 3-5 วัน จึงนำมากินได้

ประเพณีกินข้าวห่อ

ประเพณีกินข้าวห่อเป็นประเพณีเดือน 9 เป็นประเพณีอันดีงามที่ชาวกะเหรี่ยงในจังหวัดราชบุรีรวมทั้งที่เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ ยังปฏิบัติสืบต่อกันมาเป็นประจำทุกปี นับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันควรค่าสิ่งหนึ่งที่ควรอนุรักษ์สืบต่อไป

ประเพณีกินข้าวของกะเหรี่ยงจะเริ่มในเดือน “หล่าคอก” หรือเดือนเก้าของทุกปี ซึ่งเป็นระยะที่ชาวกะเหรี่ยงเสร็จจากการเพาะปลูก แต่ยังไม่เก็บเกี่ยว กะเหรี่ยงเชื่อว่าเดือนหล่าคอกนี้ไม่ดี เป็นเดือนที่ภูติผีปีศาจจะออกมาหากิน โดยเฉพาะขวัญของชาวกะเหรี่ยงที่ไม่อยู่กับเจ้าของ และเมื่อขวัญของใครถูกภูติผีจับกิน เจ้าของขวัญก็จะเกิดอาการเจ็บป่วยจนถึงตายได้

ก่อนถึงวันกินข้าวห่อ กะเหรี่ยงทุกคนต้องจัดเตรียมสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นในบ้าน เช่น ข้าวสาร น้ำ ฟืน ที่ใช้ปรุงอาหารเตรียมไว้ให้พร้อม เพราะเมื่อถึงในช่วงวันกินข้าวห่อ (5-7 วัน) จะหยุดทำงานทุกอย่าง เพื่อเที่ยวและไปเยี่ยมเยียนกะเหรี่ยงบ้านอื่นๆ ก่อนถึงวันกินข้าวห่อ 1 วัน ตอนเช้าสมาชิกในครัวเรือนจะช่วยกันทำข้าวห่อ คือข้าวเหนียวที่ห่อเป็นรูปทรงกรวยด้วยใบตองหรือใบไผ่ และต้มจนสุก ทำน้ำจิ้มคือมะพร้าวเคี้ยวกับน้ำตาล (หน่ากะฉิก) แต่ก่อนใช้จมน้ำผึ้ง ตกตอนเย็นทั้งหมู่บ้านจะยิงปืนขึ้นฟ้า เคาะปิบ ตีกะลา เพื่อเรียกขวัญของคนให้กลับมา กินนี้

ข้าวห่อ ในประเพณีกินข้าวห่อของชาวกะเหรี่ยง

สมาชิกของครอบครัวทุกคนจะต้องพร้อมหน้ากันทุกคน และเปิดประตู หน้าต่างทุกบานไว้รอรับขวัญของคนที่จะกลับมา ที่เหนือหัวนอนจัดเตรียมสำหรับสำหรับขวัญของคน สำหรับก็คือกระดังหรือ ถาดใส่ข้าวห่อ น้ำจิ้ม กล้วยอ้อย คอกดาวเรือง สร้อยขวัญ กำไลเงิน และด้ายแดง

พอเช้าตรู่ กะเหรี่ยงก็ยิงปืนแบบตอนเย็นอีกครั้ง เพราะเกรงว่าขวัญที่อยู่ไกลๆ จะไม่ได้ยินหรือกลับมาไม่ถึง จึงเรียกอีกครั้ง จากนั้นจะใช้ด้ายสีแดงผูกข้อมือของกันและกัน เรียก “สู่ขวัญ” และก็กินข้าวห่อพร้อมกัน แต่ก่อนชาวกะเหรี่ยงจะปลูกประรำพิธีที่ใช้กินข้าวห่อที่กลางหมู่บ้าน ทุกคนจะมากินข้าวห่อพร้อมกัน ผู้ใหญ่จะผูกข้อมือลูกหลานด้วยด้ายสีแดง ชายหนุ่มหญิงสาวก็จะป้อนข้าวห่อให้กันและกัน มีการละเล่นดนตรี ร้องเพลงเกี่ยวพาราสีเป็นที่สนุกสนาน เสร็จแล้วแต่ครอบครัวก็จะออกไปเยี่ยมเยือนร่วมรับประทานอาหารกับครอบครัวอื่นที่คอยเตรียมต้อนรับ นอกจากนี้ยังมีชาวกะเหรี่ยงจากบ้านอื่นไกลๆ ในเขตจังหวัดราชบุรี เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ มาร่วมกินข้าวห่อด้วย การกินข้าวห่อของแต่ละหมู่บ้านจะจัดไม่ให้ตรงกัน เพื่อจะได้มีการ แลกเปลี่ยนกันไปกินข้าวของกันและกัน เป็นการผลัดเปลี่ยนกันไปเยี่ยมเยือน

ปัจจุบันพบว่า การกินข้าวห่อได้แพร่หลายไปมาก คนไทยทั้งใกล้และไกลก็ได้มีโอกาสเข้าร่วมประเพณีนี้ด้วย บ้านกะเหรี่ยงหมู่บ้านไหนจัดงานกินข้าวห่อ ก็จะเต็มไปด้วยผู้คนทั้งกะเหรี่ยงและไทย จนแยกกันดูไม่ออก ทั้งนี้สังเกตเห็นชัดว่าใครเป็นไทยเป็นกะเหรี่ยง ก็ดูที่ข้อมือกะเหรี่ยงทุกคนเขาจะมีด้ายสีแดงผูกอยู่ที่ข้อมือเป็นสังเกต นอกจากนี้ ปัจจุบันการจัดประเพณีกินข้าวห่อของชาวกะเหรี่ยงยังได้รับการสนับสนุนจากส่วนราชการ เช่น อำเภอ และโรงเรียน เป็นต้น ร่วมจัดให้เป็นเทศกาลงานรื่นเริงประจำปีของอำเภอ เช่น งานเทศกาลประกวดความงาม การออกร้านจัดนิทรรศการ เป็นต้น

ประเพณีขุดต้นไม้ประจำหมู่บ้าน

ประเพณีนี้สืบเนื่องมาจากความเชื่อในเรื่องเจ้าป่าเจ้าเขา ชาวกะเหรี่ยงทุกหมู่บ้านจะมีต้นไม้ใหญ่ซึ่งเชื่อถือต่อกันมาว่าเป็นที่สิงสถิตของเจ้าที่เจ้าทางที่รักษาความสงบสุขแก่หมู่บ้านและลูกบ้านทุกคน ต้นไม้ใหญ่ที่กล่าวนี้ แต่ละหมู่บ้านจะเลือกต้นไม้หรือบริเวณที่อยู่ทางทิศตะวันออกและมีวิธีการเลือกต้นไม้ที่จะกราบไหว้ต่างกัน แต่บอกไม่ได้ว่าทำไมเลือกต้นไม้ต้นนี้

วันที่ชาวกะเหรี่ยงในหมู่บ้านจะนำข้าวของมาไหว้ต้นไม้ จะตรงกับเดือน 6 ทางจันทรคติ ขึ้น 6 ค่ำ หรืออาจเป็นวันอื่นๆก็ได้แต่ต้องอาศัยอยู่ในช่วงเดือน 6 คนในหมู่บ้านจะนัดหมายแล้วนำอาหารคาวหวานพร้อมหมากพลูแล้วแต่จะหาได้ แต่ที่ขาดไม่ได้ คือข้าวปากหม้อ ไก่ต้ม ไข่ต้ม เพราะเมื่อเสร็จพิธีแล้วจะได้นำกลับไปเป็นยา แบ่งให้คนในบ้านกิน อาจหายจากโรคภัย นอกจากนี้ต้องมีเหล้า คอกไม้ รูป เทียน เมื่อทุกบ้านมาถึง ณ ต้นไม้พร้อมกันแล้ว เวลาสายก็จะมีผู้นำคำ : เนินการกล่าวไว้วินา เพื่อบอกเจ้าที่เจ้าทางที่อาศัยอยู่บนต้นไม้ว่า ได้เอาของกินมาถวายแล้วให้

มารับ จุดประสงค์จะเป็นการขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์รักษาคุ้มครองคนในหมู่บ้าน หลังจากทำพิธีแล้ว เวลาผ่านไปพอสมควรที่จะให้เจ้าที่เจ้าทางมารับข้าวปลาอาหารแล้ว ก็ให้ผู้นำในพิธีเป็นผู้ลาไหว้ หลังจากนั้นก็จะนำอาหารแจกจ่ายกันกับบริเวณนั้น จะไม่มีใครกลับบ้าน ยกเว้นข้าวปากหม้อ อย่างเดียว อันแสดงถึงความมีน้ำใจ การแบ่งปัน และความร่วมมือของคนในหมู่บ้าน

จากการที่ชาวกะเหรี่ยงเห็นความสำคัญของต้นไม้ จนถึงกับมีประเพณีบูชาต้นไม้เกิดขึ้น นั้น แสดงให้เห็นถึงสภาพสังคมของชาวกะเหรี่ยงที่มีความผูกพันกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวเป็นอย่างดี และเป็นที่น่าสนใจศึกษาต่อไปอีกว่า นอกจากต้นไม้แล้วชาวกะเหรี่ยงยังมีความผูกพันและเกี่ยวข้องกับธรรมชาติอื่นๆอีกหรือไม่ เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม ค่านิยม และวัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยงได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่จะสามารถสะท้อนให้เห็นสภาพสังคม ค่านิยม และวัฒนธรรมของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งได้ นั่นคือ “ภาษา” เพราะภาษาคือสิ่งที่สะท้อนวัฒนธรรม ดังนั้นในงานวิจัยฉบับนี้จึงเป็นการศึกษาภาษาในเรื่องการตั้งชื่อ เพื่อศึกษาลักษณะของสังคม วัฒนธรรมและค่านิยมของชาวกะเหรี่ยงที่สะท้อนออกมาจากชื่อ ซึ่งมีรายละเอียดในเรื่องของการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการตั้งชื่อและระบบเสียงภาษากะเหรี่ยง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องชื่อ และเพื่อเป็นพื้นฐานในเรื่องระบบเสียงของภาษากะเหรี่ยง สำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้ในด้านนี้และต้องการที่จะศึกษา รายละเอียดในเรื่องของวิธีการตั้งชื่อ การตั้งชื่อภาษากะเหรี่ยงและการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยง ในแง่ของวิธีการตั้งชื่อ ความหมายของชื่อ ฯลฯ ในแต่ละกลุ่มอายุ ซึ่งรายละเอียดของเรื่องต่างๆเหล่านี้ จะกล่าวถึงในบทต่อไป

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตั้งชื่อ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วยงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตั้งชื่อโดยแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ การวิจัยที่เกี่ยวกับการตั้งชื่อเล่น การตั้งชื่อจริง และการตั้งชื่อประเภทอื่นๆ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังขอนำงานวิจัยที่เกี่ยวกับระบบเสียงของภาษากะเหรี่ยงมานำเสนอด้วยเพื่อเป็นประโยชน์ในด้านการทำความเข้าใจเรื่องเสียงภาษากะเหรี่ยง

สุภาพรณ ฦ บางช้าง (2527) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนไทยโดยใช้ชื่อจริงของคนไทยที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวงตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงสมัยปี 2525 แบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือชื่อของฝ่ายราชสกุล และชื่อของฝ่ายสามัญชน ผู้วิจัยได้ศึกษาเปรียบเทียบจำนวนพยางค์ที่มาของภาษาว่ามาจากภาษาไทยหรือภาษาต่างประเทศ และความหมายของชื่อ แล้วนำข้อมูลทางภาษามาวิเคราะห์เพื่อหาค่านิยม ความเชื่อ และแนวทางการดำเนินชีวิตของคนไทยตามที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในรูปแบบการใช้ภาษาของชื่อเหล่านั้น

ผลการศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนไทยฝ่ายสามัญชนพบว่ามีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น ในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยาและธนบุรีมีจำนวน 1 พยางค์ ถึง 2 พยางค์ ส่วนในสมัยปี พ.ศ. 2524 - 2525 มีจำนวน 1 พยางค์ ถึง 6 พยางค์ และชื่อของเพศชายมีจำนวนพยางค์น้อยกว่าเพศหญิงเกือบทุกสมัย

ทางด้านที่มาของภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อ พบว่าชื่อในสมัยสุโขทัยมีที่มาจากภาษาไทยทั้งหมด ในสมัยอยุธยาถึงธนบุรีเริ่มมีการใช้ชื่อที่มีที่มาจากภาษาบาลี - สันสกฤต และในสมัยปี พ.ศ. 2524 - 2525 มีการใช้ชื่อที่มีที่มาจากภาษาบาลี - สันสกฤตมากกว่าภาษาไทย นอกจากนี้ยังใช้ชื่อที่มีที่มาจากภาษาเขมรซึ่งเริ่มใช้มาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 จนถึงสมัยปี พ.ศ. 2524 - 2525 โดยมีการใช้เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ อย่างไรก็ตามที่มาของภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อของเพศชายและเพศหญิงจัดได้ว่าไม่มีความแตกต่างกัน

ความหมายและค่านิยมที่สะท้อนจากชื่อของคนไทยแบ่งออกได้ตามสมัยต่างๆดังนี้

1. สมัยสุโขทัย ชื่อคนไทยส่วนใหญ่ มีความหมายโดยการบอกลำดับที่ เช่น อ้าย ยี่ ไส จั่ว

2. สมัยอยุธยาถึงธนบุรี ความหมายของชื่อส่วนใหญ่แสดงรูปธรรม กิริยาอาการ หรือสิ่งที่เห็นได้ชัดเจน เช่น ทอง เลื่อน มา ความหมายที่เป็นนามธรรมส่วนใหญ่มีความหมายในเรื่องบุญตามคติทางพุทธศาสนา เช่น บุญ บุญมี

3. สมัยรัชกาลที่ 1 - รัชกาลที่ 5 ส่วนใหญ่มีความหมายแสดงรูปธรรม ธรรมชาติ เช่น จันทร์ พลอย แก้ว ความหมายของชื่อที่สะท้อนความเชื่อในเรื่องเครื่องรางจะแสดงลำดับความเป็นลูกคนโต คนกลาง หรือคนเล็กในครอบครัว เช่น เหมใหญ่ เหมเล็ก เหมใหญ่ เหมน้อย

4. สมัยปี พ.ศ. 2479 - ปี พ.ศ. 2489 มีทั้งชื่อที่แสดงความหมายตามคตินิยมเดิม และชื่อที่มีความหมายใหม่ ซึ่งแสดงคตินิยมที่แตกต่างจากสมัยก่อน เช่น ชื่อที่แสดงถึงอำนาจ ชัยชนะ ความรู้ ความฉลาด เป็นต้น สมัยนี้ เริ่มมีการตั้งชื่อ ตามคัมภีร์ “นามทักษาปกรณ์” ซึ่งเลียนแบบมาจากฝ่ายราชสกุล

5. สมัยพ.ศ. 2524 - 2525 การตั้งชื่อแตกต่างจากสมัยอยุธยาอย่างชัดเจน คนสามัญส่วนใหญ่มีแนวโน้มในการตั้งชื่อมาจากคัมภีร์ “นามทักษาปกรณ์” ชื่อของเพศชายมักมีความหมายแสดงอำนาจ ชัยชนะ ชื่อของเพศหญิงมักมีความหมายแสดงถึงความงาม ส่วนความหมายที่แสดงความเจริญ ความเป็นสิริมงคล ได้รับความนิยมน้อมลงมา ชื่อที่แสดงความหมายในเรื่องบุญ มีน้อยลง การตั้งชื่อที่แสดงความเป็นเครื่องรางซึ่งเป็นรากฐานของวัฒนธรรมไทยมาทุกสมัยมักใช้คำที่มีรูปคำหรือความหมายมาจากชื่อบิณฑาหาร ผัก หน่อ ร่ม บิณฑาหารส่วนใหญ่มีชื่อที่คล้องจองกันในเรื่องอักษรหรือเสียง นอกจากนี้ยังมีการตั้งชื่อโดยผสมชื่อของพ่อและแม่

ซัทแมน (Suzman) 1994 ศึกษาการตั้งชื่อในภาษาซูลู โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาว่า ภาษาในการตั้งชื่อของชาวซูลูมีการเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะทางสังคมหรือไม่ กำหนดให้ตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยเป็นตัวแปรในการศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) ชุมชนชนบท 2) ชุมชนกสิกรรม 3) ชุมชนเมือง กลุ่มตัวอย่างของประชากรที่ใช้ศึกษาแบ่งออกเป็นประชากรในชนบท มีอายุ 65 -80 ปี จำนวน 53 คน ประชากรในชุมชนกสิกรรมมีอายุ 20 -65 ปี จำนวน 70 คน และประชากรในชุมชนเมืองมีอายุ 20 -65 ปี จำนวน 101 คน สาเหตุที่ประชากรในชุมชนชนบทมีอายุนานกว่าในอีกสองชุมชน เนื่องจากชาวซูลูส่วนใหญ่ที่อายุยังไม่ย่างเข้าวัยชรา มักประกอบอาชีพและอาศัยอยู่ในชุมชนอื่น จนเมื่อเข้าสู่วัยชราจึงย้ายไปอาศัยอยู่ในชุมชนชนบท การศึกษครั้งนี้เก็บข้อมูลในการใช้แบบสอบถาม และสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการที่บ้านของผู้บอกภาษา โดยมีผู้ช่วยเป็นบุคคลในพื้นที่ และรู้จักกับผู้บอกภาษา

ผลการศึกษาพบว่า การตั้งชื่อในภาษาซูลูเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะทางสังคมของชุมชนที่อาศัยอยู่ ซึ่งสามารถจัดกลุ่มของการตั้งชื่อได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มแรกเป็นการตั้งชื่อแบบดั้งเดิม ได้แก่ การตั้งชื่อตามบิดา มารดา และลักษณะของชุมชน กลุ่มชนบทจะพบการตั้งชื่อแบบนี้

มากที่สุด รองลงมาคือชุมชนกสิกรรม และชุมชนเมืองพบน้อยที่สุด อีกกลุ่มหนึ่งเป็นการตั้งชื่อแบบสมัยใหม่ ได้แก่การตั้งชื่อตามเพศและตามลำดับการเกิด การตั้งชื่อที่เกี่ยวกับศาสนาคริสต์ ซึ่งได้รับอิทธิพลจากชาวตะวันตก และการตั้งชื่อตามสภาพครอบครัว กลุ่มชุมชนเมืองจะพบการตั้งชื่อแบบนี้มากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มชุมชนกสิกรรมและกลุ่มชุมชนชนบทพบน้อยที่สุด

จรรยา มุลสวัสดิ์ (2535) ศึกษาการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของชาวล้านนา ในจังหวัดเชียงราย เป็นการศึกษาภาษาที่นำมาใช้ในการตั้งชื่อ (ภาษาคำเมือง ภาษาบาลี สันสกฤต) ลักษณะโครงสร้างของชื่อและความหมายของชื่อโดยศึกษาจากชื่อจริง ชื่อเรียก และชื่อสร้อยของชาวล้านนา โดยแยกเป็นสี่กลุ่มอายุ เพื่อหาลักษณะและค่านิยม ความเชื่อ พร้อมทั้งแนวทางการดำเนินชีวิตของชาวล้านนาที่สะท้อนออกมาจากชื่อทั้ง 3 ประเภท

ผลการศึกษาพบว่า ภาษาที่ชาวล้านนาใช้ในการตั้งชื่อมีการเปลี่ยนแปลง คือเดิมจะนิยมนำภาษาไทยล้านนาเข้ามาใช้ในการตั้งชื่อมากและต่อมาได้ค่อยๆรับเอาภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร รวมทั้งภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ในการตั้งชื่อด้วย คำที่ใช้ในการตั้งชื่อจำนวนพยางค์ได้เพิ่มขึ้นจากหนึ่งพยางค์ เป็นสอง สาม สี่ และห้าพยางค์ แสดงให้เห็นว่าชาวล้านนาได้มีการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมทางด้านภาษาในการตั้งชื่อเข้าสู่ล้านนา

ในด้านความหมายของชื่อ ได้สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของชาวล้านนาเกี่ยวกับความมั่งมี ความผูกพันของชาวล้านนาที่มีต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรอบๆตัว นอกจากนี้ความหมายของชื่อของชาวล้านนายังได้สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะสังคม การดำเนินชีวิตที่เป็นไปแบบเรียบง่าย ไปมาหาสู่กันฉันท์พี่น้อง เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน มักจะประกอบกิจกรรมต่างๆร่วมกันอยู่เสมอ

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าค่านิยม ความเชื่อ และสิ่งแวดล้อมรอบข้างนั้นมีผลต่อการนึกคิดของคนในสังคมนั้นๆ แล้วถ่ายทอดออกมาในรูปของภาษา

รวงฉมา สว่างตระกูล (2540) ได้ศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อจริงของคนไทยในกรุงเทพมหานคร ในเรื่องจำนวนพยางค์ การสร้างคำ ที่มาของภาษาและความหมาย ตามคำแปรเพศและอายุ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือชื่อจริงของผู้มีสัญชาติไทยที่เป็นสามัญชน เกิดในระหว่างปี พ.ศ. 2465-2479 (อายุ 60-74 ปี)และในระหว่างปี พ.ศ.2525-2539 (อายุ 1 ปี-14 ปี) มีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลการทะเบียนราษฎรของสำนักงานเขต 4 เขต ในกรุงเทพมหานคร ได้แก่สำนักงานเขตพระนคร สำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ สำนักงานเขตบางคอแหลม สำนักงานเขตคลองสาน จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 1,040 ชื่อ

ผลการวิจัยพบว่าในเรื่องจำนวนพยางค์ ชื่อของเพศชายมีจำนวนพยางค์น้อยกว่าชื่อของเพศหญิงในกลุ่มอายุเดียวกัน และชื่อของกลุ่มอายุมากมีจำนวนพยางค์น้อยกว่าชื่อของกลุ่มอายุน้อยใน

เพศเดียวกัน ในเรื่องการสร้างคำ ชื่อของเพศชายมีการสร้างคำที่ซับซ้อนน้อยกว่าชื่อของเพศหญิง ในอาชุกถุณเดียวกัน

ทางด้านที่มาของภาษา ผลการวิจัยพบว่าในกลุ่มอายุมาก ชื่อของทั้งเพศชายและเพศหญิงมีที่มาของภาษาที่เป็นภาษาไทยมากที่สุด ส่วนในกลุ่มอายุน้อย ชื่อของทั้งสองเพศมีที่มาจากภาษาที่เป็นภาษาบาลี-สันสกฤตมากที่สุด สำหรับเรื่องของความหมาย ชื่อของเพศชายมีความหมายเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญมากที่สุด ในขณะที่ชื่อของเพศหญิงมีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์มากที่สุด

นันทนา รณเกียรติ (2531) ได้ศึกษาชื่อเล่นของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อวิเคราะห์ที่มาของการตั้งชื่อเล่นของคนไทยโดยที่ นันทนา รณเกียรติ ได้ให้ข้อสันนิษฐานถึงสาเหตุของการตั้งชื่อเล่นว่าอาจจะเนื่องมาจากการที่ชื่อจริงของคนไทยตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์เป็นต้นมามีจำนวนพยางค์มากขึ้นจึงมีการตั้งชื่อเล่นเป็นคำสั้นๆ มีจำนวน 1 ถึง 2 พยางค์ เพื่อให้เรียกง่ายกว่าชื่อจริง คนไทยให้ความสำคัญกับการตั้งชื่อ ทั้งชื่อจริงและชื่อเล่น ในปัจจุบันพ่อแม่มักตั้งชื่อเล่นและชื่อจริงให้ลูกควบคู่กันไป ผลของการวิเคราะห์สามารถจัดกลุ่มที่มาของการตั้งชื่อเล่นที่คนไทยนิยมได้ 11 ประเภท คือ 1.ตั้งชื่อตามเหตุการณ์สำคัญตอนเกิด เดือนเกิด ปีเกิด หรือชื่อสถานที่เกิด 2.ตั้งตามความหวังของพ่อแม่ที่อยากให้ลูกมีลักษณะนั้นๆ 3.ตั้งตามลำดับที่ของคนในครอบครัว 4.ตั้งตามสภาพเหตุการณ์ตอนแม่ตั้งครรภ์ 5.ตั้งตามลักษณะทางกายภาพของลูกหรือกิริยาที่ลูกชอบทำ 6.ตั้งตามความไพเราะในการออกเสียงหรือชื่อที่มาจากภาษาต่างประเทศ 7.ตั้งชื่อให้เสียงหรืออักษรต้นพยางค์เหมือนกันทั้งครอบครัว 8. ตั้งชื่อตามลักษณะเพศ 9.ตั้งตามลักษณะเหตุการณ์ อาหาร สิ่งของหรือคนที่พ่อแม่ชอบ 10. ตั้งชื่อให้เป็นสิริมงคล 11. ตั้งชื่อเล่นโดยตัดมาจากชื่อจริงหรือนามสกุล

จริญญา ธรรมโชโค (2540) ศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเล่นของคนไทยในเขตอำเภอเมือง จังหวัดตรัง โดยศึกษาลักษณะทางเสียง ที่มาของภาษาและความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อเล่นว่าสามารถแสดงความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวระหว่างรุ่นบิดามารดากับบุตร และระหว่างรุ่นบุตรกับบุตรหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างคือครอบครัวของนักเรียนในระดับอนุบาลชั้นปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 234 ครอบครัวจากโรงเรียน 3 แห่ง ในอำเภอเมือง จังหวัดตรัง

ผลการศึกษาพบว่าในรุ่นบิดามารดากับบุตร ลักษณะทางภาษาทั้ง 3 ลักษณะแสดงถึงความสัมพันธ์น้อยกว่าร้อยละ 50 ส่วนในรุ่นบุตรกับบุตรพบว่าลักษณะทางภาษาที่แสดงถึงความสัมพันธ์สูงกว่าร้อยละ 50 ได้แก่เรื่องเสียง และที่มาของภาษา ส่วนเรื่องความหมายนั้นแสดงถึงความสัมพันธ์ต่ำกว่าร้อยละ 50

ผลการศึกษาเรื่องเสียงที่ใช้ในการตั้งชื่อเล่นพบว่าในรุ่นบิดา มารดากับบุตรใช้รูปแบบของชื่อเล่นที่มีเสียงวรรณยุกต์เดียวกันมากที่สุด รองลงมาคือเสียงพยัญชนะต้นเดียวกัน และเสียงพยัญชนะท้ายเดียวกัน ในรุ่นบุตรกับบุตรใช้รูปแบบของชื่อเล่นที่มีเสียงพยัญชนะต้นเดียวกันมากที่สุด รองลงมาคือเสียงพยัญชนะต้นกับเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน

ผลการศึกษาเรื่องที่มาของภาษาพบว่าในรุ่นบิดามารดากับบุตร การแสดงความสัมพันธ์ของชื่อเล่นที่ตั้งจากภาษาไทยมีความถี่สูงที่สุด ส่วนในรุ่นบุตรกับบุตรชื่อเล่นที่ตั้งจากภาษาอังกฤษมีความถี่สูงที่สุด

ผลการศึกษาในเรื่องความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อเล่นพบว่าในรุ่นบิดามารดากับบุตร และรุ่นบุตรกับบุตรมีความสัมพันธ์ของชื่อเล่นที่มีความหมาย “ลักษณะทางกายภาพ” มีความถี่สูงสุด

วนิดา เจริญสุข (2532) ศึกษาภาษานามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีนโดยการศึกษาทางอรรถศาสตร์ชาติพันธุ์ (Ethnosemantics) เพื่อศึกษาในเรื่องหลักเกณฑ์ในการตั้งนามสกุล ความหมายของนามสกุล และค่านิยมที่สะท้อนจากความหมายของนามสกุล โดยมีขอบเขตการศึกษาเฉพาะนามสกุลที่เปลี่ยนมาจากแซ่จีนเท่านั้น และศึกษาเฉพาะความหมายของแต่ละหน่วยศัพท์ที่ประกอบขึ้นเป็นนามสกุล ไม่ศึกษาความหมายทั้งหมดของแต่ละนามสกุล และโครงสร้างของนามสกุล ข้อมูลที่นำมาศึกษาได้จากการสุ่มตัวอย่างนามสกุลที่มีผู้อพยพเปลี่ยนจากแซ่จีนที่แผนกทะเบียนชื่อนุคคล กองทะเบียนกลาง กระทรวงมหาดไทย โดยนำนามสกุลทั้งหมดมาเรียงตามลำดับตัวอักษร นามสกุลที่ขึ้นต้นด้วยคำเดียวกันจะเลือกเอานามสกุล 5 อันดับแรกมาเป็นข้อมูล เช่น นามสกุลที่ขึ้นต้นด้วย คำว่า “กร” ได้แก่ กรพานิชกุล กรรัชนีกุล กรวิลาศ กรศิริวิไล และกรไสว

ผลการศึกษาพบว่าการตั้งนามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีนมีหลักเกณฑ์ 2 ประการคือ ประการแรกเป็นการตั้งนามสกุลใหม่โดยรักษาเค้าของแซ่เดิม มี 3 ลักษณะ คือ มีเค้าทางด้านเสียงของแซ่เดิม เป็นลักษณะที่พบมากที่สุด เช่น นามสกุล “กู้เชิดชูวงศ์” มาจากแซ่กู้ ลักษณะที่พบรองลงมาคือมีเค้าทางด้านความหมายของแซ่เดิม เช่นนามสกุล “น้ำทองไทย” มาจากแซ่เป้ (น้ำ) ลักษณะที่พบน้อยที่สุดคือ มีเค้าทางเสียงและความหมายของแซ่เดิม เช่น นามสกุล “โตะวิเศษสุข” มาจากแซ่โตะ หลักเกณฑ์ประการที่สองคือการตั้งนามสกุลโดยไม่มีเค้าของแซ่เดิม มี 2 ลักษณะคือตั้งนามสกุลโดยไม่มีเค้าทางด้านเสียงและความหมายของแซ่เดิม เพราะแซ่เดิมสืบทอดความหมายไม่ได้ และตั้งนามสกุลโดยไม่มีเค้าทางด้านเสียงและความหมายของแซ่เดิม ทั้งๆที่สามารถสืบทอดความหมายของแซ่เดิมได้

ในส่วนของความหมายพบว่านามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีนพบว่ามี 6 ประการ มีความสำคัญจากมากไปหาน้อยตามลำดับดังนี้ ค่านิยมเกี่ยวกับสิ่งปรารถนาในชีวิต ค่านิยมเกี่ยวกับ

ความรู้ความสามารถ ค่านิยมเกี่ยวกับความเชื่อต่างๆ ค่านิยมเกี่ยวกับคุณสมบัติของคน ค่านิยมเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ และค่านิยมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว

สุวิไล ปรมศรีรัตน์และสุพุมาวดี จำหริญ (2527) ได้ศึกษาการตั้งชื่อหมู่บ้านของอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ผลของการศึกษาชื่อทั้งหมดจำนวน 463 ชื่อ 90% เป็นชื่อที่มาจากภาษาเขมร ทำให้เข้าใจได้ว่าประชาชนส่วนใหญ่ในเขตนี้มีเชื้อสายเขมร และพูดภาษาเขมรท้องถิ่น การศึกษาในรายละเอียด ทำให้ทราบความหมายของชื่อหมู่บ้านและทำให้เข้าใจลักษณะวิธีการตั้งชื่อหมู่บ้าน ซึ่งเกิดจากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมที่พบเห็น เช่นชื่อคันไม้ ชื่อสัตว์ ชื่อนุคคลที่เกี่ยวข้อง ลักษณะพื้นที่ เหตุการณ์ ตลอดจนลักษณะบางประการของหมู่บ้าน ชื่อหมู่บ้านที่ใช้ศึกษาทำให้เห็นว่า สิ่งแวดล้อมนั้นมีผลต่อความนึกคิดของคน แล้วถ่ายทอดมาในรูปภาษา เมื่อเวลาผ่านไป สิ่งแวดล้อมต่างๆ ก็อาจจะเปลี่ยนแปลงไปด้วยและสิ่งที่จะทำให้ทราบถึงอดีตของหมู่บ้านได้ดีก็คือ ชื่อหมู่บ้าน หรือภาษาที่ใช้ในการเรียกชื่อนั่นเอง

Franz Boas (1964) ได้ศึกษาระบบการตั้งชื่อทางภูมิศาสตร์ของพวก Kwakiult Indians โดยอาศัยข้อมูลจากสถานที่ ภูเขา แม่น้ำ เกาะ หมู่บ้านและย่านต่างๆ โดยการศึกษาความหมายของชื่อสถานที่ต่างๆดังกล่าว ผลการศึกษาพบว่าลักษณะโครงสร้างภาษาของชนกลุ่มนี้มีคำเติมหน้า (Prefix) หรือคำเติมหลัง (Suffix) ของชื่อทางภูมิศาสตร์ ซึ่งแสดงความเชื่อมโยงหรือแสดงจุดประสงค์ของชื่อ เช่นแสดงตำแหน่งของสถานที่ ขนาด หรือลักษณะเฉพาะของธรรมชาติบริเวณนั้นๆ ซึ่งทำให้ผู้อ่านสามารถรู้ได้ว่าเป็นชื่อภูเขา ทะเล หรือ เกาะ นั่นคือชื่อเรียกจำนวนมากในภาษานี้จะชี้ให้เห็นลักษณะทางกายภาพของสถานที่ ลักษณะเฉพาะหรือลักษณะเด่นของสถานที่นั้น ตัวอย่างเช่น “red ground” “white beach” “grey faced” “place with green patches” “lake on ground” “shallow rock” เป็นต้น ชื่อทางภูมิศาสตร์ของกลุ่มนี้แสดงให้เห็นถึง ความรู้สึกนึกคิดของคนแต่ละกลุ่ม แต่ละสมัยและยังสะท้อนวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต ความเจริญทางวัฒนธรรมของคนในแต่ละพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน

วิษดา จงบรรจบ (2534) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษารูปแบบภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อธุรกิจการค้า โดยการศึกษาองค์ประกอบที่มาของภาษาที่ใช้ วิธีสร้างคำ และองค์ประกอบทางความหมายของชื่อธุรกิจการค้า ตลอดจนสรุปค่านิยมและความเชื่อที่สะท้อนความหมายของชื่อธุรกิจการค้า ผลการศึกษามีดังนี้

1.องค์ประกอบที่มาของภาษา องค์ประกอบที่มาของภาษาซึ่งนำมาเป็นชื่อของธุรกิจการค้าที่พบมากที่สุด คือชื่อธุรกิจการค้าที่มาจากภาษาอังกฤษ รองลงมาคือ ชื่อภาษาไทยผสมภาษาบาลี-สันสกฤต และชื่อภาษาบาลี-สันสกฤต

2.การสร้างคำและการเรียงคำ ชื่อธุรกิจการค้าต่างๆ มีการประกอบคำ 4 ประเภท คือคำโดด คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ คำที่พบมากที่สุดคือ คำประสม ที่พบน้อยที่สุด คือ คำโดด

3.องค์ประกอบทางความหมาย องค์ประกอบทางความหมายของชื่อธุรกิจการค้ามาจากความหมาย 2 ประเภท คือมาจากชื่อเฉพาะ เช่นบุคคลหรือสถานที่ และมาจากไม่ใช่ชื่อเฉพาะ เช่น ความหมายเกี่ยวกับประเภทของธุรกิจการค้า คุณภาพ

4.ค่านิยมที่สะท้อนจากชื่อธุรกิจการค้า ค่านิยมที่สะท้อนจากภาษาและความหมายของชื่อธุรกิจการค้ามี 3 ประเภท คือ ค่านิยมในการนำภาษาต่างประเทศมาตั้งชื่อธุรกิจการค้า ค่านิยมที่เป็นนามธรรม เช่น ค่านิยมที่เกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง อำนาจ ชัยชนะ เป็นต้นและค่านิยมที่เป็นรูปธรรม เป็นค่านิยมที่เกี่ยวกับคุณภาพของสินค้า คุณภาพของชีวิต เป็นต้น

วัชรินทร์ บัวนิล (2536) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการจำแนกชื่อแหล่งน้ำ 6 จังหวัดในภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยการวิเคราะห์ความหมายของคำศัพท์ที่ใช้เรียกชื่อแหล่งน้ำ และศึกษาว่าความแตกต่างในการเรียกชื่อแหล่งน้ำ สะท้อนชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรทั้งสองภาคว่าแตกต่างกันอย่างไรบ้าง ผลการศึกษาในเรื่องคำเรียกชื่อแหล่งน้ำของทั้งสองภาค พบว่าการปรากฏของแหล่งน้ำทั้งสองภาค แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1.คำเรียกชื่อแหล่งน้ำที่มีชื่อเรียกเดียวกันทั้งสองภาค 2. คำเรียกชื่อแหล่งน้ำที่มีในภาคกลางแต่ไม่มีในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3.คำเรียกชื่อแหล่งน้ำที่มีในภาคตะวันออกเฉียงเหนือแต่ไม่มีในภาคกลาง

ในการศึกษาด้านความหมายของคำเรียกชื่อแหล่งน้ำทั้งสองภาค แบ่งความหมายออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1.กลุ่มอรรถลักษณะหลัก 2. กลุ่มอรรถลักษณะรอง และ 3. อรรถลักษณะเฉพาะคำ ผลการศึกษาพบว่า อรรถลักษณะหลักส่วนใหญ่เป็นอรรถลักษณะที่เกิดกับคำเรียกชื่อแหล่งน้ำที่มีชื่อเรียกเดียวกันทั้งสองภาค สำหรับอรรถลักษณะรองส่วนใหญ่เป็นอรรถลักษณะที่เกิดเฉพาะในแต่ละภาค ส่วนอรรถลักษณะเฉพาะคำพบว่ามีอรรถลักษณะที่เหมือนกันทั้งสองภาค แต่ใช้ชื่อเรียกต่างกันและผู้วิจัยแบ่งอรรถลักษณะของคำเรียกชื่อแหล่งน้ำของทั้งสองภาคที่สะท้อนการดำรงชีวิตของประชากรทั้งสองภาคออกเป็น 5 ลักษณะใหญ่ๆ คือ 1.คำที่มีอรรถลักษณะ [ที่ลุ่มน้ำ] 2.คำที่มีอรรถลักษณะ [ยาว] 3.คำที่มีอรรถลักษณะ [น้ำไหลออกจากได้ดิน] 4.คำที่มีอรรถลักษณะ [สำหรับควายนอนเกลือกโคลนตม] 5.คำที่มีอรรถลักษณะ [น้ำไหลจากได้หิน] พบว่าคำที่มีอรรถลักษณะในกลุ่มที่ 1 และกลุ่ม

ที่ 2 สะท้อนภูมิประเทศของทั้งสองภาคแตกต่างกัน การดำรงชีวิตของประชากรของทั้งสองภาคจึงแตกต่างกัน ส่วนคำที่มีวรรณลักษณะในกลุ่มที่ 3 4 และ 5 ในทั้งสองภาคไม่แตกต่างกันมากนัก จึงทำให้คำเรียกชื่อแหล่งน้ำในลักษณะดังกล่าวมีทั้งเหมือนและแตกต่างกัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า คำเรียกชื่อแหล่งน้ำสะท้อนชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรทั้งสองภาคว่า มีทั้งความคล้ายคลึงและแตกต่างกัน แต่ส่วนใหญ่จะแตกต่างกันมาก

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียงภาษากะเหรี่ยง

จากการทบทวนวรรณกรรม มีผู้ได้ศึกษาวิจัยระบบเสียงภาษากะเหรี่ยงไปไว้หลายท่านด้วยกัน ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

โรเบิร์ต บี โจนส์ (Jones 1961) ได้ศึกษาภาษากะเหรี่ยงโปใน 2 ท้องถิ่น คือภาษากะเหรี่ยงโปในพะสิม (Bassein Pwo) และภาษากะเหรี่ยงโปในมะละแหม่ง (Moulmein Pwo) ในประเทศพม่า สรุปได้ดังนี้

1. พยางค์ มีโครงสร้างแบบ $C_1 (C_2) V^T (C_3)$

C_1 = พยัญชนะต่างๆไป ในภาษาทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ หรือพยัญชนะต้นตัวแรกของพยางค์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

C_2 = พยัญชนะ 5 หน่วยเสียงที่สามารถเกิดเป็นพยัญชนะตัวที่สองในพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ ได้แก่ /w, l, r, y, j/

V = สระในภาษา

T = วรรณยุกต์ในภาษา

C_3 = พยัญชนะท้ายคำมีเพียง 1 เสียงคือ [ʔ] ซึ่งเป็นเสียงย่อนของหน่วยเสียง /ʔ/ ซึ่งเกิดต้นคำ และพยัญชนะท้ายคำนี้อาจเกิดหรือไม่เกิดก็ได้แล้วแต่ลักษณะสระ

2. พยัญชนะ

ก) หน่วยเสียงพยัญชนะมี 24 หน่วย /p p^h b m w θ t t^h d s s^h n r l c ʔ
(ŋ) j k k^h x y ? (h)/

เสียงพยัญชนะในภาษากะเหรี่ยงโป ที่พูดที่มะละแหม่งและพะสิมมีความคล้ายคลึงกัน เว้นแต่ หน่วยเสียง /h/ และ /ŋ/ ในวงเล็บ เป็นหน่วยเสียงที่ไม่มีในพะสิม และมีเกิดน้อยมากในมะละแหม่ง และลักษณะเสียงมีลมตามออกมจากลำคอ /aspirated sound/ ของมะละแหม่งนั้นจะหนักกว่าของพะสิม

3. สระ

สระมี 3 ชุด คือ สระธรรมดา (Plain Vowels) สระนาสิก (Nasalized Vowels) และ สระกักที่เสี้ยนเสียง (Stopped or Glottalized Vowels) สระของภาษากะเหรี่ยงโปที่มีละแหม่งต่างจากที่พะสิม คือ ชุดสระธรรมดาของกะเหรี่ยงโปที่พะสิมมีสระประสม /ai/ และ /au/ ส่วนกะเหรี่ยงโปที่มีละแหม่งไม่มี ในชุดสระนาสิกกะเหรี่ยงโปที่มีละแหม่งจะมี /ɛ/ ซึ่งพะสิมไม่มี และในชุดสระกักที่เสี้ยนเสียงกะเหรี่ยงโปที่มีละแหม่งมี /aiʔ/ กับ /auʔ/ ส่วนกะเหรี่ยงที่พะสิมไม่มี และกะเหรี่ยงที่พะสิมมี /oʔ/ แต่กะเหรี่ยงโปที่มีละแหม่งไม่มี ส่วนเสียงอื่นเหนือจากที่กล่าวแล้วจะเหมือนกันทั้ง 2 ท้องถิ่น

4. วรรณยุกต์

วรรณยุกต์ในภาษากะเหรี่ยงโปที่มีละแหม่งมี 3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูง /˥/ กลาง /˧/ และต่ำ /˨/ ส่วนมากกะเหรี่ยงโปที่พะสิมมีเพียง 2 หน่วยเสียงคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูง /˥/ และต่ำ /˨/ วรรณยุกต์แต่ละหน่วยเสียงของทั้งสองถิ่นมีเสียงย่อยหน่วยละ 2 เสียงคือ เสียงวรรณยุกต์ธรรมดา และวรรณยุกต์กัก ซึ่งขึ้นกับการปรากฏของ /ʔ/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ มีแนวโน้มจะทำให้ระดับเสียงของวรรณยุกต์ (pitch of tone) สูงขึ้นกว่าพยางค์ที่ไม่มีเสียง /ʔ/ ปรากฏ

วีระวัชร ดำรงจิตต์ (2516) ได้ศึกษาภาษากะเหรี่ยงโปที่ด.สวนผึ้ง อ.จอมบึง จ.ราชบุรี ลักษณะสรุปได้ดังนี้

1. พยางค์ มีโครงสร้างพยางค์สรุปได้ 2 แบบคือ V^T และ $C_1(C_2)V^T(C_3)$
2. พยัญชนะ

ก. หน่วยเสียงพยัญชนะ

หน่วยเสียงพยัญชนะแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว และ หน่วยเสียงพยัญชนะประสม

1. หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว

หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวนี 22 หน่วยเสียง มีลักษณะดังนี้

Phonetics Chart

	Bilabial	Dental	Alveolar	Alveopalatal / Palatal	Velar	Glottal
VL.Plosives- Unas.	p		t	c	k	ʔ
- Asp.	ph		th	ch	kh	
Vd.Plosives	b		d			
Nasals	m		n		ŋ	

	Bilabial	Dental	Alveolar	Alveopalatal / Palatal	Velar	Glottal
VI. Fricatives			s	ř	x	h
Vd. Fricatives					y	
Laterals			l			
Approximants	w			y		

2. หน่วยเสียงพยัญชนะประสม

หน่วยเสียงพยัญชนะประสมมี 16 หน่วยเสียง การปรากฏร่วมกันของเสียงพยัญชนะเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะประสมอาจจะแสดงให้เห็นในตารางได้ดังนี้

หน่วยเสียงพยัญชนะประสมของภาษากะเหรี่ยง

พยัญชนะตาม / พยัญชนะต้น	l	w	y
ph	phl		
b	bl		by
t		tw	
k	kl	kw	
kh	khl	khw	
?		?w	
s		sw	
x		xw	
h		hw	
m	ml		

พยัญชนะตาม พยัญชนะต้น	l	w	y
n		nw	
l		lw	
y		yw	

ข. พยัญชนะท้ายพยางค์

พยัญชนะท้ายพยางค์มี 3 หน่วยเสียงคือ /ʔ, n, y/ และเมื่อใดที่หน่วยเสียงเหล่านี้ปรากฏท้ายพยางค์ จะทำให้เสียงสระของพยางค์สั้นลง

3. สระ

สระในภาษากะเหรี่ยงโปที่ ด.สวนตั้ง มีจำนวน 10 หน่วยเสียง และเป็นสระเดี่ยวทั้งหมด ไม่มีความแตกต่างในเรื่องความสั้นยาว (Length Contrast of Vowels) ที่มีลักษณะสำคัญ แต่จะพบความแตกต่างว่า เสียงสระจะสั้นเมื่อพยางค์นั้นลงท้ายด้วยหน่วยเสียง /y, ʔ, n/ แต่สำหรับหน่วยเสียง /ʌ, ɔ/ ไม่พบเสียงยาวเลย หน่วยเสียงสระเหล่านี้อาจจะแสดงให้เห็นในแผนภูมิได้ดังนี้

Vowels

	Front	Central	Back
High	i	ɨ	u
Mid	e	ə	o
		ʌ	
Low	æ	ɛ	ɔ

4. วรรณยุกต์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์มี 5 หน่วยเสียง คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ หน่วยเสียงวรรณยุกต์เอก หน่วยเสียงวรรณยุกต์โท หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี และหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา

1. หน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ ไม่ใช่เครื่องหมายแสดง เช่น

๕๕

น้อย

niy

'หัวเราะ'

2. หน่วยเสียงวรรณยุกต์เอก คือเสียงที่มีปลายเสียงต่ำลง ใช้เครื่องหมาย ˊ เช่น

mī?

'ข้าวสุก'

xī?

'มีด'

3. หน่วยเสียงวรรณยุกต์โท คือเสียงที่มีต้นเสียงสูงและปลายเสียงลดลงต่ำ ใช้เครื่องหมาย ˋ

เช่น

sǎn

'สาม'

lǎ?

'เดือน'

4. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี คือเสียงที่มีปลายเสียงสูงขึ้น ใช้เครื่องหมาย ˊ เช่น

mī?

'ไฟ'

dī?

'กบ'

5. หน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา คือเสียงที่มีต้นเสียงต่ำลงและปลายเสียงสูงขึ้น ใช้เครื่องหมาย ˊ เช่น

nīy

'สอง'

xūy

'เก้า'

โจเซฟ คูก, เอ็ดวิน ฮัทสปิท และ เจมส์ มอริส (Joseph Cooke, Edwin Hudspith และ James Morris 1976) ได้เสนอลักษณะทางเสียงของภาษากะเหรี่ยงโป ในอำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเรียกตนเองว่า โพล่ง /phlong/ ไว้สรุปได้ดังนี้

1. พยางค์ มีโครงสร้างพยางค์ดังนี้คือ $(C_1) (C_2) V^T (n/?)$

$(n/?)$ หมายถึง เสียงท้ายพยางค์ที่เป็นเสียงนาสิกและเสียงกักที่เส้นเสียงซึ่งเกิดร่วมกับเสียงสระ

2. พยัญชนะ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ หน่วยเสียงพยัญชนะและเสียงพยัญชนะประสม

ก. หน่วยเสียง

หน่วยพยัญชนะในภาษาโพล่งที่เชียงใหม่มี 25 หน่วยเสียง คือ /p p^h b f w m t

t^h d s n l r c ch sy j ny k kh x y ŋ ? h /

ข. หน่วยเสียงพยัญชนะประสม

พยัญชนะทุกหน่วยเสียง ยกเว้น / f w sy y ny ŋ r / เกิดเป็นพยัญชนะตัวแรกของ พยัญชนะประสม ส่วนพยัญชนะตัวที่สองจะเป็นตัวใดตัวหนึ่งจากหน่วยเสียง / w j l r /

3. สระ

สระในภาษากะเหรี่ยงโป (โพ่ง) ที่ อ.ฮอด จ.เชียงใหม่ มี 12 หน่วยเสียง แบ่งเป็นสระ เดี่ยว 9 หน่วยเสียง คือ /i i̯ u e ɔ o ɛ a ɔ/ และสระประสม 3 หน่วยเสียง คือ /ai ai̯ au/ ในลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระแต่ละหน่วยเสียงอาจมีเสียงนาสิก (nasalization) หรือ เสียงกักที่ เส้นเสียง (glottalization) เกิดร่วมด้วยได้

4. วรรณยุกต์

วรรณยุกต์มี 4 หน่วยเสียง คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์กลาง (Mid tone) วรรณยุกต์เสียงต่ำ (Low tone) วรรณยุกต์เสียงตก (Falling tone) และวรรณยุกต์เสียงสูง (High tone) หน่วยเสียง วรรณยุกต์เสียงกลางและเสียงต่ำ จะมีหน่วยเสียงละ 2 เสียงย่อย (Allotone) คือวรรณยุกต์เสียง ธรรมดา กับวรรณยุกต์เสียงกลางกัก และวรรณยุกต์เสียงต่ำธรรมดา กับวรรณยุกต์เสียงต่ำกัก ซึ่งขึ้น กับการ ปรากฏของ /ʔ/ ร่วมกับสระในพยางค์

ชุดิมา แก้วศิลป์ (2525) ได้ศึกษาภาษากะเหรี่ยงโปที่ ต.แก่นมะกรูด และ ต.คอกควาย อ.บ้านไร่ จ.อุทัยธานี สรุปได้ดังนี้

1. พยางค์ มีโครงสร้างพยางค์ดังนี้คือ C V^T

C หมายถึงหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว หรือหน่วยเสียงพยัญชนะประสม

V หมายถึงหน่วยเสียงสระ

T หมายถึงหน่วยเสียงวรรณยุกต์

2. พยัญชนะ

ก. หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว มี 23 หน่วยเสียง คือ /p p^h b t t^h d c c^h k k^h ʔ s ʃ x y h m n ŋ l r w j/

อย่างไรก็ดีมีเสียงพยัญชนะอีกเสียงหนึ่งคือ [f] ซึ่งชุดิมา ไม่ได้จัดให้ เป็นหน่วยเสียงเพราะเป็นเสียงของคำที่มาจากคำยืมในภาษาไทย

ข. หน่วยเสียงพยัญชนะประสม

พยัญชนะทุกหน่วยเสียง ยกเว้น / ʃ ŋ y h w l / เกิดเป็นพยัญชนะตัวที่ 1 ของเสียงพยัญชนะประสม ส่วนเสียงพยัญชนะตัวที่สองอาจเป็นหน่วยเสียง / w j l r / ตัวใดตัวหนึ่ง

3. สระ

ภาษากะเหรี่ยงโปที่ อ.บ้านไร่ จ.อุทัยธานี มีหน่วยเสียงสระทั้งหมด 24 หน่วย เป็นเสียงสระธรรมดา 10 หน่วย คือ /i i u e o o a/ สระประสม /ei oi ou/ หน่วยเสียง สระนาสิก 6 หน่วยคือ /ĩ ĩ ũ ũ 5/ และสระประสม /aĩ/ หน่วยเสียงกักที่เส้นเสียง 8 หน่วย คือ /i? i? u? e? a? ɔ?/ สระประสม /ai? oi?/

4. วรรณยุกต์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์มีทั้งหมด 4 หน่วยเสียง แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ หน่วยเสียง วรรณยุกต์แบบระดับ (Contrastive level tone) มี 1 หน่วยเสียง ได้แก่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ (Low-level tone) มีอีกประเภทหนึ่งคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (Contrastive contour tone) มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ กลาง - ขึ้นสูง (Mid - High tone) หน่วยเสียง วรรณยุกต์สูงขึ้น (High - rising tone) และหน่วยเสียงวรรณยุกต์สูง - ตก (High - falling tone)

หน่วยเสียงทั้ง 4 หน่วยเสียงสามารถเกิดร่วมกับสระธรรมดา และสระนาสิกได้ทุก หน่วยเสียง แต่สำหรับสระกักที่เส้นเสียงเกิดร่วมกับเสียงวรรณยุกต์ได้เฉพาะหน่วยเสียง วรรณยุกต์ต่ำระดับ กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ สูง - ขึ้น เท่านั้น

พจนารถ เสมอมิตร (2526) ได้ศึกษาเสียงและระบบเสียงในภาษาโผล่ว อ.ศรีสวัสดิ์ จ.กาญจนบุรี สรุปได้ดังนี้

1. พยางค์ พยางค์ในภาษาโผล่ว แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

ก. พยางค์หลัก (Major Syllable) หมายถึงพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มีโครงสร้าง

พยางค์แบบ $C_1 (C_2) (C_3) V^T$

C_1 หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะทุกหน่วยในภาษา

C_2 หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะเสียงที่ 2 ของเสียงพยัญชนะประสม มี

5 หน่วยได้แก่ /h w l r j/

C_3 หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะเสียงที่ 3 ของพยัญชนะประสมมี 4

หน่วยได้แก่ /w l r j/ C_2 และ C_3 นี้อาจจะเกิดหรือไม่เกิดก็ได้

V หมายถึง หน่วยเสียงสระในภาษาทุกหน่วย ซึ่งอาจจะเป็นหน่วยเสียง สระเดี่ยวหรือสระประสมก็ได้

T หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจำนวน 4 หน่วย

ข. พยางค์รอง (Minor Syllable) หมายถึงพยางค์ที่ลงเสียงเบา (Unstressed Syllable) แบ่งได้เป็น 2 ชนิด ตามลักษณะโครงสร้างพยางค์ (Syllable Structure) คือ

1. พยางค์รอนชนิดที่มีโครงสร้างแบบ V^T

V หมายถึงหน่วยเสียงสระซึ่งมีอยู่ 2 หน่วยเสียง คือ /i/ และ /a/

T หมายถึงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งปรากฏได้ในพยางค์ชนิดนี้ได้เพียงหน่วยเดียว คือหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ /3/

2. พยางค์รอนชนิดที่มีโครงสร้างพยางค์แบบ $C_1 (C_2) V^T$

C_1 หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะกักไม่ก้อง (Voiceless stops) 5 หน่วยเสียงคือ /p t c k ʔ/

C_2 หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะเสียงที่ 2 ซึ่งมีอยู่หน่วยเดียว คือหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก /h/ และหน่วยเสียงนี้อาจจะเกิดหรือไม่เกิดก็ได้

V หมายถึง หน่วยเสียงสระซึ่งมีอยู่หน่วยเดียวคือ /a/

T หมายถึง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งมีเพียง 1 หน่วยคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำตก /4/

พยางค์ที่มีโครงสร้างชนิดนี้ ถือว่าเป็นหน่วยคำไม่อิสระ ประเภทหน่วยหน้าศัพท์ (prefix) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคำที่มีหน่วยหน้าศัพท์เหล่านี้ปรากฏอยู่เป็นคำถาม

2. พยัญชนะ

ก. หน่วยเสียงพยัญชนะ

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาโผล่วมีทั้งหมด 20 หน่วย และทุกหน่วยเกิดเฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์ คือ /p t c k ʔ b d m n ŋ f θ ɾ x h w l r j ɣ/

ข. หน่วยเสียงพยัญชนะประสม (Consonant clusters)

เสียงพยัญชนะประสมในภาษาโผล่วมีทั้งหมด 45 เสียง เกิดจากการเรียงติดต่อกันไปของหน่วยเสียงพยัญชนะ เป็นเสียงพยัญชนะประสม 2 เสียง และเสียงพยัญชนะประสม 3 เสียง ดังนี้

1. เสียงพยัญชนะประสม 2 เสียง มีทั้งหมด 34 เสียง ได้แก่ [ph th ch kh pw tw dw cw kw ʔw θw xw mw nw lw rw jw pl bl kl ml pr kr pj bj dj cj kj mj nj ŋj wj lj rj] เกิดจากการเรียงติดกันของหน่วยเสียงพยัญชนะ 16 หน่วยคือ /p t c k ʔ b d θ x m n ŋ w l r j/ ซึ่งปรากฏเป็นเสียงแรกกับหน่วยเสียงพยัญชนะอีก 5 หน่วยคือ /h w l r j/ ซึ่งปรากฏเป็นเสียงที่ 2 ของเสียงพยัญชนะประสม 2 เสียง

2. เสียงพยัญชนะประสม 3 เสียง มี 11 เสียงคือ [prw, thw,chw, khw, phl, khl, phr, khr, krj, phj, prj] หน่วยเสียงพยัญชนะที่เกิดเป็นเสียงแรกของพยัญชนะประสม 3 เสียง จะ

เป็นพยัญชนะกักไม่ก้อง 4 หน่วยคือ /p, t, c, k/ หน่วยเสียงพยัญชนะเสียงที่สองมี 2 หน่วยคือ /h/ และ /r/ ซึ่ง /h/ จะเกิดตามหลังพยัญชนะเสียงแรกได้ทุกเรื่อง แต่ /r/ ในฐานะเสียงที่สอง จะเกิดตามหลังเฉพาะหน่วยเสียง /p/ กับ /k/ เท่านั้น หน่วยเสียงพยัญชนะทำหน้าที่เป็นเสียงที่สาม มี 4 หน่วยคือ /w, l, r, j/ หน่วยเสียง /w/ เกิดร่วมกับเสียงแรกของพยัญชนะประสมสามเสียงทุกหน่วยเสียง แต่ไม่เกิดตามหลัง [ph] กับ [kr] /l/ และ /r/ เกิดเฉพาะตามหลัง [ph] กับ [kh] ส่วน /j/ เกิดตามหลังเฉพาะ [ph, pr,] และ [kr]

3. สระ

หน่วยเสียงสระในภาษาไทยมี 2 ประเภทคือ หน่วยเสียงสระเดี่ยว (Monophthongs) และ หน่วยเสียงสระประสม (Diphthongs) หน่วยเสียงแต่ละประเภทสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ หน่วยเสียงธรรมดา (Plain Vowels) หน่วยเสียงสระกักที่เสี้ยนเสียง (Glottalized Vowels) และหน่วยเสียงสระนาสิก (Nasalized Vowels)

ก. หน่วยเสียงสระเดี่ยว

หน่วยเสียงสระเดี่ยว มี 17 หน่วยเสียง แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะคือ หน่วยเสียงเดี่ยวธรรมดา 9 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระเดี่ยวกักที่เสี้ยนเสียง 6 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระเดี่ยวนาสิก 2 หน่วย

หน่วยเสียงสระเดี่ยวธรรมดา ได้แก่ /i e e i ɔ a u o ɔ/

หน่วยเสียงสระเดี่ยวกักที่เสี้ยนเสียง ได้แก่ /iʔ eʔ iʔ aʔ uʔ oʔ/

หน่วยเสียงสระเดี่ยวนาสิก 2 หน่วย ได้แก่ /ɔ̃/ และ /ĩ/

ข. หน่วยเสียงสระประสม

หน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทย เป็นหน่วยเสียงสระประสมชนิด 2 เสียงทั้งหมด หน่วยเสียงสระประสมทุกหน่วยเสียงมีเสียงดังเด่นอยู่ที่เสียงสระเสียงแรก ส่วนเสียงสระเสียงที่สองจะเป็นเสียงเลื่อน ยกเว้นในหน่วยเสียงสระประสมนาสิก /eĩ/ ซึ่งมีเสียงดังเด่นอยู่ที่เสียงสระเสียงที่สอง ส่วนเสียงสระเสียงแรกจะเป็นเสียงเลื่อน

ในหน่วยเสียงสระประสมที่เลื่อนจากสระกลางขึ้นไปสู่สระสูง มี 8 หน่วย ได้แก่ /ei ou eiʔ ɔiʔ ouʔ eĩ ɔĩ oĩ/

หน่วยเสียงสระประสมที่เลื่อนจากสระต่ำขึ้นไปสู่สระสูงมี 5 หน่วย ได้แก่ /ai au aiʔ ai ai/

หน่วยเสียงสระประสมธรรมดา มี 13 หน่วยเสียง แบ่งออกได้ 13 ลักษณะคือ

หน่วยเสียงสระประสมธรรมดา 4 หน่วย หน่วยเสียงสระประสมกึ่งที่สั้นเสียง 4 หน่วย และหน่วยเสียงสระประสมนาสิก 5 หน่วยเสียง ดังนี้

1. หน่วยเสียงสระประสมธรรมดา มีอยู่ 4 หน่วยคือ /ei ai au ou/
2. หน่วยเสียงสระประสมกึ่งที่สั้นเสียง มี 4 หน่วยคือ /ei? ai? ou? ai?/
3. หน่วยเสียงสระประสมนาสิก มี 5 หน่วยเสียงคือ /eĩ ɔĩ aĩ aĩ ɔĩ/

4. วรรณยุกต์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมี 4 หน่วย ได้แก่ หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูงระดับ /1/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูงตก /2/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ /3/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำตก /4/

นฤมล ชื่นสุคนธ์ (1995) ได้ศึกษาระบบเสียงภาษากะเหรี่ยงโปที่บ้านห้วยซ่อมนอก ต.ทาแม่ลอบ อ.แม่ทา จ.ลำพูน สรุปได้ดังนี้

1. ทำนองเสียง

ในภาษานี้ไม่มีรูปแบบทำนองเสียงที่สำคัญเสียงวรรณยุกต์ของคำลงท้ายเป็นตัวที่ทำให้เกิดทำนองเสียงขึ้นและเสียงตก

2. ระบบเสียงในคำ

ในภาษากะเหรี่ยงโปนี้มีอยู่ 3 ประเภท คือ 1) คำพยางค์เดียว 2) คำสองพยางค์ และ 3) คำสามพยางค์

3. พยางค์

ตามโครงสร้างในภาษานี้ จะมีโครงสร้างพยางค์ 3 ชนิดคือ พยางค์นำ พยางค์หลัก และพยางค์รอง พยางค์นำประกอบด้วยพยัญชนะเดียว ตามด้วยสระ /ə/ เท่านั้น ในพยางค์หลัก และพยางค์รองประกอบด้วยหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วยเสียงและทุกเสียงวรรณยุกต์ ในภาษานี้ไม่มีความแตกต่างระหว่างเสียงสระสั้น-ยาว ดังนั้น ความยาวของเสียงสระจึงไม่มีนัยสำคัญ

การลงเสียงเน้น : จะมีอยู่ 3 ประเภท คือ การลงเสียงเน้น (ˈ) การลงเสียงเน้นเบา (ˌ) และการไม่เน้นเสียง (˘)

4. หน่วยเสียง

ภาษากะเหรี่ยงโปที่ลำพูนนี้มีหน่วยเสียงพยัญชนะ 23 หน่วยเสียง คือ /p, ph, b, t, th, d, k, kh, ʔ, m, n, ɲ, s, ʃ, x, h, tɕ, tɕh, j, ɰ, w, l, r/ หน่วยเสียงสระ 24 หน่วยเสียง คือ /i, e, eʔ, e, ɯ, ɔ, ɔʔ, ɔ̃, a, aʔ, u, uʔ, o, oʔ, ɔ, ɔʔ, ɔ̃, ɰi, ɔi, ɔu, ai, aiʔ, au, auʔ/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ดังนี้ 1. เสียงต่ำ-ตก (low-falling) [21] 2. เสียงกลางระดับ (mid-level tone) [33] 3. เสียงสูงระดับ (high-level tone) [55] 4. เสียงสูงตก (high-falling tone) [51] 5. เสียงต่ำ-ขึ้น (low-rising) [25]

ถลิต เบนจกุล (1997) ได้ศึกษาลักษณะไวยากรณ์ภาษากะเหรี่ยงโป หมู่บ้านห้วยซ่อมนอก ตำบลทาแม่ลอบ อ.แม่ทา จ.ลำพูน สรุปได้ดังนี้

1. อนุประโยค (Clause)

อนุประโยคประกอบด้วยแก่นอนุพจน์และส่วนประกอบรองของอนุพจน์ โดยทั่วไปโครงสร้างของอนุประโยคของภาษากะเหรี่ยง คือ ประธาน-ภาคแสดง-กรรมรอง-กรรมตรง และยังมีลักษณะพิเศษอื่นๆ ที่พบในการศึกษาครั้งนี้ ดังนี้

a) อนุประโยคกรรมกริยา

อนุประโยคกรรมกริยาที่มีโครงสร้าง ประธาน-กริยา-กรรม นั้น สามารถเปลี่ยนโครงสร้างเป็น กรรม-ประธาน-กริยาได้ ในกรณีที่ต้องการเน้นกรรมเป็นผู้กระทำในอนุประโยค

b) อนุประโยคที่เป็นลักษณะธรรมชาติ

พบว่ามีการใช้คำ /ɰaʔ/ ปรากฏก่อนคำกริยาแสดงลักษณะและกริยาแสดงลักษณะธรรมชาติ

2. ประโยค (Sentence)

ประโยคประกอบด้วยแก่นของประโยคและส่วนประกอบรองของประโยค การศึกษาพบว่ามีความเชื่อมที่แตกต่างจากคำอื่น คือคำว่า /mi²/ “ถ้า” ซึ่งเป็นตัวเชื่อมที่เกิดขึ้นภายในประโยคความรอง

3. วลี (Phrase)

การศึกษาพบว่า มีการใช้คำกริยา และคำนำหน้าคำกริยามากกว่า 1 คำ ในกริยาลี้นอกจากนี้ยังพบว่าในบุพบทลี้นั้น มีคำเชื่อมบุพบทลี 2 ชนิดที่เป็นตัวเชื่อมคำนาม หรือคำสรรพนาม กับคำกริยาในประโยคคำเชื่อมชนิดแรก อยู่หน้าคำนาม/สรรพนาม ชนิดที่สองอยู่หลังคำนาม/สรรพนาม ซึ่งคำเชื่อม 2 ชนิดนี้ไม่สามารถเกิดแทนที่กันได้

4. ชนิดของคำ (Word Class)

การศึกษาพบว่า คำแสดงลักษณะนามและคำแสดงจำนวนนั้นจะต้องเกิดร่วมกันเสมอในส่วนของการนำหน้าคำกริยาพบว่า /บอ3/ เป็นคำที่พิเศษกว่ากริยาตัวอื่น คือมีหลายความหมาย เช่นแสดงถึงผู้ถูกกระทำหรือแปลว่า “สัมผัสแตะ” เมื่ออยู่ในรูปกริยาแท้ หรือมีความหมายว่า “ถูก” ในรูปของกริยา คำหลังคำกริยา

Audra Phillips (1996) ได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษากะเหรี่ยงที่ใช้ในเขตพื้นที่ภาคกลาง ประกอบด้วยหมู่บ้าน 4 แห่ง ในภาคกลางคือ บ้านห้วยไต้/ยางขาว อ.สังขละบุรี จ.กาญจนบุรี บ้านอองสิต อ.ศรีสวัสดิ์ จ.กาญจนบุรี บ้านทุ่งแฝก อ.สวนผึ้ง จ.กาญจนบุรี และ บ้านสองพี่น้อง อ.แก่งกระจาน จ.เพชรบุรี เพื่อหาคำตอบว่า ชาวกะเหรี่ยงที่ใช้ภาษาต่างกลุ่มกันสามารถสื่อสารกันเข้าใจหรือไม่ และภาษากลุ่มไหนเป็นภาษาที่มีผู้เข้าใจมากที่สุด จากการเปรียบเทียบพบว่า 97% ของคำภาษากะเหรี่ยงที่ใช้ในจังหวัดราชบุรีและเพชรบุรี มีความคล้ายคลึงกัน 97% ของคำภาษากะเหรี่ยงที่ใช้ในอำเภอศรีสวัสดิ์ และอำเภอสังขละบุรี จ.กาญจนบุรี มีความคล้ายคลึงกัน และ 91-93% ของคำในภาษาทั้งสองกลุ่มนี้มีความคล้ายคลึงกัน ซึ่งแสดงว่า กลุ่มภาษากะเหรี่ยงตอนบน และตอนล่าง มีความคล้ายคลึงกันในระดับปานกลาง ในงานของ Audra Phillips นี้ไม่ได้อธิบายรายละเอียดในเรื่องของระบบเสียงไว้ แต่ผู้วิจัยได้สรุประบบเสียงของภาษากะเหรี่ยงที่พูดในเขตอำเภอสวนผึ้งโดยศึกษาจาก word list ในงานวิจัยนี้ และพบว่าระบบเสียงภาษากะเหรี่ยงที่พูดในเขตอำเภอสวนผึ้ง มีหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว 23 เสียง คือ /p ph b t th d k kh ʔ tʃ tʃh s ʃ y x m n ŋ l w h j ɔ/ หน่วยเสียงพยัญชนะประสมมี 8 หน่วยเสียง คือ /phl kl khl ml kw khw thw xw/ หน่วยเสียงสระเดี่ยวมี 10 หน่วยเสียง คือ /i e æ iə ə ʌ u o ɔ/ หน่วยเสียงสระประสมมี 10 หน่วยเสียงคือ /hi ʰi oi ui ue ue ei iu ou oi/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์มี 4 หน่วยเสียงคือ หน่วยเสียงสามัญ (33) เสียงต่ำ (31) เสียงสูง (45) เสียงลงต่ำตอนท้าย (51) หน่วยเสียงดังกล่าวสามารถแสดงใน Phonetic Chart ได้ดังนี้

Phonetic chart

	Bilabial	Dental	Alveolar	Alveopalatal / Palatal	Velar	Glottal
VI.Plosives- Unas.	p		t	tʃ	k	ʔ
- Asp.	ph		th	tʃh	kh	
Vd.Plosives	b		d		ŋ	
Nasals	m		n			
VI. Fricatives		ə	s	ʃ	x	h
Vd. Fricatives					ɣ	
Laterals			l			
Approximants	w			j		

Vowels

	Front	Central	Back
High	i	i	u
Mid	e	ə	o
Low	æ	ɤ	ʌ ɔ

หน่วยเสียงพยัญชนะประสมของภาษากะเหรี่ยง

พยัญชนะต้น / พยัญชนะตาม	l	w
	phl	
k	kl	kw

พยัญชนะตาม	l	w
พยัญชนะต้น		
m	ml	
x		xw
th		thw

ในงานวิจัยเสียงการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ใช้งานวิจัยของ Audra Phillips เป็นหลักในการถ่ายเสียงภาษากะเหรี่ยงเป็นสัทอักษร เนื่องจากผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเสียงของชาวกะเหรี่ยงที่อำเภอสวนผึ้ง พบว่าเป็นเสียงที่ใกล้เคียงกับงานวิจัยของ Audra Phillips มากที่สุด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 สถานที่เก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้เลือกพื้นที่ศึกษาที่อำเภอสวนผึ้ง จ.ราชบุรี เนื่องจาก จ.ราชบุรีเป็นจังหวัดที่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครมากนัก การเดินทางสะดวก และพื้นที่ดังกล่าวมีชาวกะเหรี่ยงอาศัยอยู่ค่อนข้างมาก ซึ่งชาวกะเหรี่ยงที่อาศัยในพื้นที่ส่วนใหญ่ เป็นชาวกะเหรี่ยงที่มีบัตรประชาชน และมีชื่อในทะเบียนราษฎร

อำเภอสวนผึ้ง แบ่งการปกครองออกเป็น 4 ตำบล คือ 1. ตำบลสวนผึ้ง 2. ตำบลตะนาวศรี 3. ตำบลท่าเคย และ 4. ตำบลป่าหยา มีประชากรกะเหรี่ยงรวม 2,640 คน แต่มีเพียง 2 ตำบลที่มีชาวกะเหรี่ยงอาศัยอยู่ค่อนข้างมาก คือตำบลสวนผึ้ง และตำบลตะนาวศรี ผู้วิจัยเลือกพื้นที่ตำบลสวนผึ้งเป็นพื้นที่ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ เนื่องจากตำบลสวนผึ้ง เป็นตำบลที่มีประชากรกะเหรี่ยงมากที่สุด ประกอบด้วยหมู่บ้านทั้งหมด 8 หมู่บ้าน คือ บ้านบ่อ บ้านทุ่งแฝก บ้านผาปก บ้านนาขุนแสน บ้านถ้ำหิน บ้านห้วยคลุม บ้านห้วยผาก และบ้านตะโกกลาง ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลเพียง 5 หมู่บ้าน คือ บ้านบ่อ บ้านทุ่งแฝก บ้านผาปก บ้านห้วยคลุม และบ้านตะโกกลาง ซึ่งคัดเลือก 5 หมู่บ้านจากจำนวน 8 หมู่บ้าน โดยวิธีสุ่มตัวอย่าง คิดเป็นจำนวนประชากรทั้ง 5 หมู่บ้านรวมทั้งสิ้น 969 คน (สถิติจากข้อมูลประชากรอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ปี 2540)

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นผู้ที่มีสัญชาติกะเหรี่ยง ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลสวนผึ้ง จำนวน 5 หมู่บ้าน คือบ้านบ่อ บ้านทุ่งแฝก บ้านผาปก บ้านห้วยคลุม และบ้านตะโกกลาง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี โดยต้องเป็นผู้ที่เกิดในระหว่างปี พ.ศ. 248 0 - 2540 (อาวุโสระหว่าง 1 - 60 ปี) และมีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลการทะเบียนราษฎรของอำเภอสวนผึ้ง จ.ราชบุรี ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม ตามอายุ กล่าวคือ

กลุ่ม 1 ผู้ที่มีอายุ 41 -60 ปี จำนวน 110 คน แบ่งเป็นชาย 55 คน และหญิง 55 คน

กลุ่ม 2 ผู้ที่มีอายุ 21- 40 ปี จำนวน 160 คน แบ่งเป็นชาย 80 คน และหญิง 80 คน

กลุ่ม 3 ผู้ที่มีอายุ 1 - 20 ปี จำนวน 180 คน แบ่งเป็นชาย 90 คน และหญิง 90 คน รวมทั้งสิ้นเป็นจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง 450 คน

เหตุผลของการแบ่งประชากรที่ใช้ศึกษาออกเป็น 3 ช่วงอายุ เนื่องจากทั้ง 3 กลุ่มอายุมีลักษณะซึ่งแตกต่างกัน จะทำให้เห็นวิธีการที่ใช้ในการตั้งชื่อว่ามีเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะใดบ้าง กล่าวคือ

ก. คนที่มีอายุ 41-60 ปี ส่วนใหญ่ยังเป็นกลุ่มที่มีวิถีดำเนินชีวิตต่างๆ แบบชาวกะเหรี่ยงดั้งเดิม รวมถึงการใช้ภาษาคัวย

ข. คนที่อยู่ในช่วงอายุ 21-40 ปี เป็นกลุ่มที่มีวิถีการดำเนินชีวิตด้านต่างๆ แบบชาวกะเหรี่ยงดั้งเดิมส่วนหนึ่ง และมีโอกาสที่จะพบปะสังสรรค์ ร่วมกิจกรรมกับสังคมภายนอกมากขึ้น จึงได้รับอิทธิพลในการตั้งชื่อจากภายนอกมากขึ้น เป็นกลุ่มที่เริ่มมองเห็นความเปลี่ยนแปลง

ค. คนที่อยู่ในช่วงอายุตั้งแต่ 1 - 20 ปี เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ ซึ่งอยู่ในสังคมที่เริ่มเปลี่ยนแปลงไป วัฒนธรรมพื้นเมืองเดิมเริ่มหายไป เนื่องจากอิทธิพลของสังคมภายนอก เด็กๆ ต้องเข้าโรงเรียนกับคนไทย ต้องติดต่อกลูกคลีกับคนไทย ดังนั้นกลุ่มนี้จึงเป็นกลุ่มที่มีการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้มีดังนี้

3.3.1 ข้อมูลทะเบียนราษฎรปี 2540 ของอำเภอสวนผึ้ง จ.ราชบุรี

3.3.2 แนวคำถามเกี่ยวกับการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับชื่อทั้งชื่อภาษาไทยและชื่อภาษากะเหรี่ยง ที่มาของชื่อ และความหมายของชื่อ ก่อนการดำเนินการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ทดสอบแนวคำถามกับชาวกะเหรี่ยงในหมู่บ้านจำนวน 30 คน จากนั้นจึงแก้ไขข้อบกพร่องของแนวคำถามเพื่อให้ได้แนวคำถามที่มีประสิทธิภาพ

3.4 ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลครั้งนี้อยู่ในระหว่างวันที่ 1 ต.ค. - 31 ต.ค. 2540 การเก็บข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้รายชื่อมาจากรายชื่อข้อมูลการทะเบียนราษฎรของอำเภอสวนผึ้ง

ผู้วิจัยได้แบ่งข้อมูลออกเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ กลุ่ม 1 อายุระหว่าง 41 - 60 ปี กลุ่ม 2 อายุระหว่าง 21 -40 และกลุ่ม 3 อายุระหว่าง 1 -20 ปี โดยผู้วิจัยได้แยกรายชื่อในแต่ละกลุ่มออกเป็นเพศชายและเพศหญิง เพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะเข้าไปสัมภาษณ์ จากข้อมูลจำนวนประชากรอำเภอสวนผึ้ง ประชากรกะเหรี่ยงใน 5 หมู่บ้านคิดเป็นจำนวน 969 คน ผู้วิจัยจึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บข้อมูลเป็น 50 % ของจำนวนประชากรทั้งหมด คือ 485 คน แต่เมื่อเข้าไปทำการเก็บข้อมูลจริงในภาคสนาม พบว่าชาวกะเหรี่ยงบางคนที่มีชื่อในฐานข้อมูลทะเบียนราษฎรไม่ได้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านดังกล่าว ซึ่งบางส่วนมาจากสาเหตุที่ไปทำงานในที่อื่น และบางส่วนได้ย้ายออกไปจากหมู่บ้านดังกล่าวแล้ว แต่ไม่ได้แจ้งย้ายชื่อในทะเบียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการสัมภาษณ์เฉพาะผู้ที่พบในหมู่บ้านจริงๆ รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้นที่ได้ทำการสัมภาษณ์ 450 คน

2 การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเข้าไปในหมู่บ้าน แนะนำตัวเองและอธิบายถึงวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูลให้ทราบอย่างชัดเจนในเรื่องต่างๆ แล้วจึงทำการสัมภาษณ์ ส่วนคำถามที่ใช้สัมภาษณ์ตรงกับคำถามที่ใช้ในแนวคำถาม

3.นำแนวคำถามมาตรวจสอบความชัดเจนของข้อมูล ทำเครื่องหมายไว้หน้าแนวคำถามที่ข้อมูลไม่ชัดเจน เพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติมอีกครั้ง

4.นำแนวคำถามที่ข้อมูลไม่ชัดเจน ไปเก็บข้อมูลเพิ่มเติมอีกครั้ง ในระหว่างวันที่ 1-15 ธ.ค. 2540 และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมจากคนเฒ่าคนแก่ ผู้มีประสบการณ์ในการตั้งชื่อ เพื่อให้ทราบถึงแนวคิดในการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง

3.5 ปัญหาที่พบในการเก็บข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีปัญหาในเรื่องกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บข้อมูล เนื่องจากบางคนมีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลของสำนักทะเบียนราษฎรอำเภอสวนผึ้ง แต่ไม่ได้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านดังกล่าว เพราะเดินทางไปทำงานที่อื่น ทำให้จำนวนประชากรที่แท้จริงอาจจะคลาดเคลื่อนไป และผู้วิจัยพบว่า ผู้ให้ข้อมูลบางคนไม่ค่อยยอมบอกชื่อกะเหรี่ยงที่เป็นชื่อจริงๆ ของตน เพราะออกเสียงยาก และเกรงว่าฟังแล้วจะเป็นที่ขบขันกับชื่อตน จึงเกิดความอาย ทำให้ต้องใช้เวลาค่อนข้างมากในการเก็บข้อมูล

3.6 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

1. นำข้อมูลรายชื่อมาจำแนกออกเป็นกลุ่มชายและหญิง แล้วจึงจำแนกแต่ละกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่ม 1 อายุ 41 -60 ปี กลุ่ม 2 อายุ 21-40 ปี และกลุ่ม 3 อายุ 1 -20 ปี ต่อกันนั้นจึงวิเคราะห์การตั้งชื่อในเรื่องต่อไปนี้

1.1 วิธีการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงในแต่ละกลุ่มอายุ

1.2 การตั้งชื่อกะเหรี่ยงของชาวกะเหรี่ยง โดยวิเคราะห์ว่าการตั้งชื่อกะเหรี่ยงของชาวกะเหรี่ยงเป็นอย่างไรและมีความแตกต่างกันหรือไม่ในแต่ละกลุ่มอายุ

1.3 การตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยง โดยวิเคราะห์ว่าชาวกะเหรี่ยงมีวิธีการตั้งชื่อภาษาไทยของคนอย่างไร ในแต่ละกลุ่มอายุ และชื่อที่ตั้งขึ้นมีความสัมพันธ์กับชื่อเดิมหรือไม่ อย่างไร

1.4 ความหมายของชื่อ วิเคราะห์ว่าชื่อของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มอายุนักจะมีความหมายอย่างไร โดยใช้แนวทางการจัดกลุ่มทางความหมายในการตั้งชื่อจากงานของ สุภาพรณ ฌ บางช้าง (2527) ผู้วิจัยจำแนกความหมายของชื่อออกเป็น 2 ส่วน คือความหมายของชื่อกะเหรี่ยง และความหมายของชื่อภาษาไทย ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงสภาพสังคม ความคิดและ ค่านิยมของคนในสังคม

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้อ้างอิงความหมายจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 เป็นเกณฑ์ในการศึกษาความหมายของชื่อ

2. การนับความถี่และคำนวณร้อยละ

2.1 นับความถี่และหาอัตราร้อยละของวิธีการที่ใช้ในการตั้งชื่อ และความหมายของชื่อ

2.2 เปรียบเทียบความถี่ของวิธีการที่ใช้ในการตั้งชื่อ และความหมายของชื่อโดยจำแนกตามเพศและอายุ

3. ศึกษาแนวทางการดำเนินชีวิต ค่านิยม ความเชื่อของชาวกะเหรี่ยงที่สะท้อนออกมาจากชื่อ

บทที่ 4

การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง

การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงในปัจจุบันเหมือนคนไทยโดยทั่วไป แต่ในอดีตจะนิยมตั้งชื่อหลังจากเด็กมีฟันขึ้นแล้ว โดยนิยมให้พ่อแม่หรือผู้เฒ่าผู้แก่ที่มีอายุยืนมาตั้งให้ เวลาจะตั้งต้องมีของประกอบพิธี คือ ข้าวเหนียวห่อเล็กๆ 7 ห่อ ข้าวปากหม้อหุงสุกใหม่ๆ ปั่นเป็นก้อน 7 ก้อน ยอดของดอกไม้ 7 ยอด (ยอดของกิ่งไม้ที่จะแตกออกมาเป็นดอก) ทั้งสามอย่างนำมารวมกันในถ้วยน้ำหนึ่งขัน และคำยลสำหรับผูกข้อมือสามเส้น ก่อนจะผูกจะไหว้พระก่อนแล้วจึงใช้ไม้คนข้าวเคาะถ้วยเพื่อเรียกขวัญก่อนแล้วจึงใช้คำยลที่เตรียมไว้รูดจากข้อมือเข้าหาตัวเด็กหลายๆ ครั้ง เป็นการเรียกขวัญและให้พร แล้วจึงผูกข้อมือให้ แล้วตั้งชื่อเด็ก (บุญเทศ อรมุต, 2539 : 25)

จากการศึกษาเรื่องการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้ง พบว่าการตั้งชื่อมีทั้งชื่อที่เป็นชื่อภาษากะเหรี่ยง และการตั้งชื่อที่เป็นชื่อภาษาไทย ซึ่งในแต่ละกลุ่มอายุจะมีการตั้งชื่อกะเหรี่ยงและชื่อไทยในจำนวนที่แตกต่างกัน คือ กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41-60 ปี ส่วนใหญ่จะตั้งเป็นชื่อกะเหรี่ยง คิดเป็นจำนวนร้อยละ 94.55 ในขณะที่ตั้งเป็นชื่อไทยคิดเป็นจำนวนร้อยละ 5.45 กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 21-40 ปี จะตั้งชื่อเป็นชื่อกะเหรี่ยงคิดเป็นจำนวนร้อยละ 81.87 และตั้งชื่อเป็นไทยคิดเป็นจำนวนร้อยละ 18.13 และในกลุ่มอายุระหว่าง 1-20 ปี ตั้งชื่อเป็นไทยคิดเป็นร้อยละ 100 ดังแสดงให้เห็นในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงในแต่ละกลุ่มอายุ

การตั้งชื่อ	1	2	3
ตั้งชื่อกะเหรี่ยง	94.55	81.87	-
ตั้งชื่อไทย	5.45	18.13	100
รวม	100	100	100

จากตารางจะเห็นได้ว่าการตั้งชื่อที่เป็นชื่อกะเหรี่ยงจะค่อยๆ ลดจำนวนลง ในขณะที่การตั้งชื่อเป็นชื่อไทยจะมีจำนวนมากขึ้น เนื่องมาจากอิทธิพลของวัฒนธรรมไทยที่แพร่เข้าไปในสังคมกะเหรี่ยง ทำให้เกิดความผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมขึ้น ชื่อของชาวกะเหรี่ยงในกลุ่มอายุระหว่าง 1-20 ปี ซึ่งถือว่าเป็นคนรุ่นใหม่จึงมีชื่อเป็นภาษาไทยทั้งหมด และถึงแม้คนกลุ่มนี้จะตั้งชื่อเป็นชื่อภาษาไทย ก็ยังมีคนบางส่วนที่มีชื่อกะเหรี่ยงด้วย คิดเป็นจำนวนร้อยละ 6.11 แต่ชื่อกะเหรี่ยงสำหรับคนกลุ่มนี้จะใช้เป็นชื่อเล่นที่เรียกกันในครอบครัวเท่านั้น

นอกจากเหตุผลจากการรับอิทธิพลของวัฒนธรรมไทย ที่ทำให้ชาวกะเหรี่ยงตั้งชื่อตนเป็นภาษาไทยแล้ว ยังมีเหตุผลอีกประการหนึ่ง คือ การรณรงค์ของทางราชการที่จะให้ชนกลุ่มน้อยทั้งหลายเปลี่ยนชื่อ-สกุล เป็นภาษาไทย และสร้างจิตสำนึกให้คนกลุ่มนี้รู้สึกว่าตนเองเป็นคนไทย ตามนโยบายของกรมการปกครองเกี่ยวกับเรื่องการรักษาความสงบและความมั่นคงภายใน จึงได้มีการให้สัญญาชาติไทย และจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้กับชนกลุ่มน้อย ดังนั้นเมื่อชาวกะเหรี่ยงได้รับการสนับสนุนจากทางราชการ จึงเปลี่ยนชื่อของตนให้เป็นชื่อไทย เพื่อใช้ในการทำบัตรประจำตัวประชาชนและในเอกสารอื่นๆ ของทางราชการ เพราะชาวกะเหรี่ยงส่วนใหญ่รู้สึกว่าชื่อกะเหรี่ยงของตนฟังแล้วจะเป็นที่น่าขบขันในความคิดของคนไทยและเกิดความรู้สึกอับอาย

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้คนกะเหรี่ยงในกลุ่มอายุระหว่าง 41-60 ปี และกลุ่มอายุระหว่าง 21-40 ปี ซึ่งมีชื่อเป็นภาษากะเหรี่ยงอยู่แล้ว ตั้งชื่อภาษาไทยขึ้นใช้ควบคู่กันไปด้วย และเท่าที่ผู้วิจัยพบในคนกลุ่มอายุระหว่าง 41-60 ปี คือมีคนจำนวนไม่น้อยที่ชื่อยังคงเป็นชื่อกะเหรี่ยง แต่เขียนให้เป็นภาษาไทย คนทั้ง 2 กลุ่มนี้จึงมี 2 ชื่อ ทั้งชื่อกะเหรี่ยงและชื่อไทย โดยใช้ชื่อไทยในการติดต่อสื่อสารกับทางราชการหรือสังคมภายนอก และใช้ชื่อกะเหรี่ยงเมื่อติดต่อสื่อสารกันในครอบครัวหรือในหมู่บ้าน

การศึกษาชื่อทั้ง 2 ประเภท ผู้วิจัยได้แยกออกเป็น 2 ส่วน คือส่วนที่ 1 เป็นการศึกษาการตั้งชื่อเป็นภาษากะเหรี่ยง และส่วนที่ 2 เป็นการศึกษาการตั้งชื่อภาษาไทย ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

4.1 การตั้งชื่อภาษากะเหรี่ยงของชาวกะเหรี่ยง

4.1.1 ลักษณะของชื่อ

จากการศึกษาการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี พบว่า การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงมี 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ

1. ลักษณะของชื่อซึ่งมีที่มาจากสิ่งที่เป็นรูปธรรม ได้แก่ชื่อที่มาจากต้นไม้ ชื่อที่มาจากดอกไม้ ชื่อที่มาจากสัตว์ ชื่อที่มาจากธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว ชื่อที่มาจากสิ่งของ เครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน ชื่อที่มาจากรูปร่าง ลักษณะ สี ชื่อที่มาจากอวัยวะต่างๆ ชื่อที่มา

จากทรัพย์สิน หรือวัตถุมงคล ชื่อที่มาจากเวลา วัน เดือน ปี ชื่อที่มาจากเพศ ลำดับ ปริมาณ จำนวน ชื่อที่มาจากอาหาร ชื่อที่มาจากอาชีพ และชื่อที่มาจากเครือญาติ วงศ์ตระกูล ซึ่งชาวกะเหรี่ยงส่วนใหญ่จะตั้งชื่อในลักษณะนี้ คิดเป็น 90.40 %

2. ลักษณะของชื่อซึ่งมีที่มาจากสิ่งที่เป็นนามธรรม ได้แก่ ชื่อที่สะท้อนมาจากความเชื่อในพุทธศาสนา เช่น ชื่อที่เกี่ยวกับความบริสุทธิ์ ความดี ความงาม คุณธรรม และชื่อที่สะท้อนมาจากค่านิยมในสิ่งที่ปรารถนาในชีวิต เช่น ชื่อที่เกี่ยวกับความรัก อำนาจ ชัยชนะ ความสำเร็จ ความเจริญรุ่งเรือง จากข้อมูลที่พบ ชาวกะเหรี่ยงตั้งชื่อในลักษณะนี้ คิดเป็น 9.60 %

4.1.2 บุคคลที่ตั้งชื่อภาษากะเหรี่ยง

จากการศึกษาพบว่าในแต่ละกลุ่มอายุมีความแตกต่างกันในเรื่องบุคคลที่ตั้งชื่อให้ ดังแสดงให้เห็นในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงความถี่ของบุคคลที่ตั้งชื่อภาษากะเหรี่ยง

บุคคลที่ตั้งชื่อ \ กลุ่มอายุ	1	2	3
พ่อ - แม่	85.45	85.93	
ปู่ย่า - ตายาย ญาติผู้ใหญ่	6.36	4.44	
กำนัน - ผู้ใหญ่บ้าน	2.74	2.22	
เจ้าหน้าที่อำเภอ	-	-	
พระ	-	-	
ผู้นำทางสายศาสตร์	5.45	5.93	
ครู	-	-	
หมอ-พยาบาล	-	-	
อื่นๆ	-	1.48	
รวม	100	100	0

จากตารางแสดงให้เห็นว่าบุคคลที่จะมีส่วนในการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงกลุ่มที่ 1 ส่วนใหญ่คือ พ่อ-แม่ คิดเป็น 85.45 % รองลงมา คือ ปู่-ย่า-ตา-ยาย ญาติผู้ใหญ่ คิดเป็น 6.36 % ผู้นำทางไสยศาสตร์คิดเป็น 5.45% และกำนัน-ผู้ใหญ่บ้าน เป็นผู้ตั้งชื่อให้ คิดเป็น 2.74 % สำหรับคนในกลุ่มที่ 2 บุคคลที่ตั้งชื่อให้ส่วนใหญ่คือ พ่อ-แม่ คิดเป็น 85.93 % รองลงมา คือ ผู้นำทางไสยศาสตร์ คิดเป็น 5.93 % ปู่-ย่า-ตา-ยาย ญาติผู้ใหญ่ คิดเป็น 4.44 % กำนัน-ผู้ใหญ่บ้าน คิดเป็น 2.22 % และบุคคลอื่นๆ คิดเป็น 1.48 % จะเห็นได้ว่า การตั้งชื่อกะเหรี่ยงของชาวกะเหรี่ยงทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก เพราะบุคคลที่มีส่วนในการตั้งชื่อ ส่วนใหญ่มีเพียง 4 กลุ่มเท่านั้น คือ พ่อ-แม่ ปู่ย่าตายาย ญาติผู้ใหญ่ ผู้นำทางไสยศาสตร์และกำนันผู้ใหญ่บ้าน และความถี่ของบุคคลที่ตั้งชื่อให้ก็ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก ในพื้นที่ที่ผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบเพียงกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 เนื่องจากประชากรในกลุ่มที่ 3 ไม่มีการตั้งชื่อเป็นภาษากะเหรี่ยงแล้วในปัจจุบัน

4.1.3 ความหมายของชื่อ

การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงโป ที่ผู้วิจัยศึกษาที่ตำบลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี สามารถจำแนกตามความหมาย ได้ดังนี้

4.1.3.1. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับต้นไม้

การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับต้นไม้ สามารถแสดงให้เห็นถึงสังคมของชาวกะเหรี่ยงว่ามีความผูกพันกับธรรมชาติรอบๆตัว โดยเฉพาะกับต้นไม้ จนถึงกับมีประเพณีการบูชาต้นไม้ประจำหมู่บ้านขึ้น จากการสอบถามผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง ทำให้ทราบว่าต้นไม้ทุกชนิดและส่วนประกอบของต้นไม้สามารถนำมาตั้งชื่อได้ แต่เท่าที่ผู้วิจัยพบจากการศึกษาในครั้งนี้ ชื่อต้นไม้ที่นำมาตั้งเป็นชื่อมีดังนี้

ชื่อ	/kloŋ ³³ se ³¹ lui ³³ /	‘ต้นโพธิ์’
ชื่อ	/se ³¹ lui ³³ /	‘ต้นไทร’
ชื่อ	/su ³³ li ³¹ miŋ ³³ /	‘เถาข่านาง’
ชื่อ	/ju ⁴⁵ /	‘ยอดไม้’
ชื่อ	/p ^h oŋ ³¹ ɔe ⁴⁵ /	‘ระกำ’
ชื่อ	/tɕ ^h akle ⁴⁵ le ³³ /	‘ป่า’
ชื่อ	/sɿ ⁴⁵ t ^h ei ³¹ /	‘กิ่งไม้’
ชื่อ	/tɕ ^h ei ⁴⁵ p ^h u ⁴⁵ /	‘อ้อย’
ชื่อ	/p ^h lo ³¹ ɔe ³¹ /	‘มะพร้าว’

ชื่อ /sii⁴⁵/

‘ไม้’

4.1.3.2. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับดอกไม้ หรือชื่อที่เกี่ยวข้องกับดอกไม้

นอกจากคันไม้แล้ว ชาวกะเหรี่ยงก็ยังมีความผูกพันกับดอกไม้ จึงมีชื่อไม้น้อยที่เกี่ยวข้องกับดอกไม้ ส่วนใหญ่ดอกไม้ทุกชนิดรวมถึงลักษณะของดอกไม้จะสามารถนำมาตั้งเป็นชื่อได้ ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาและความเชื่อแทบจะทุกประเพณี ชาวกะเหรี่ยงจะใช้ดอกไม้เป็นส่วนประกอบทั้งสิ้น เช่น ประเพณีเรียกขวัญ การอาบน้ำมนต์เพื่อสะเดาะเคราะห์และรักษาอาการเจ็บป่วย ก็จะมีดอกไม้ใช้ในการประกอบพิธี ยกเว้นดอกจำปีและดอกลั่นทมเท่านั้นที่จะไม่ใช้ในพิธีเหล่านี้ เพราะชาวกะเหรี่ยงมีความเชื่อว่า ดอกไม้ทั้งสองชนิดนี้เป็นดอกไม้ของคนตาย แต่ในการตั้งชื่อผู้วิจัยพบว่าการตั้งชื่อจากดอกไม้ทั้งสองชนิดนี้ ตัวอย่างชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับดอกไม้ มีดังนี้

ชื่อ	/tʃi ⁴⁵ tʰlu ³³ pʰo: ⁵¹ /	‘ดอกไม้ตูมดอกเล็กๆ’
ชื่อ	/sei ³¹ /	‘ดอกพิกุล’
ชื่อ	/son ³³ pʰo: ⁵¹ /	‘ดอกไม้สด’
ชื่อ	/pʰo: ⁵¹ lei ³¹ lɛ: ³¹ /	‘ดอกไม้ร่วง, ดอกไม้ที่ล่องไปมา’
ชื่อ	/pʰo: ⁵¹ tʰlu:/	‘ดอกตูม’
ชื่อ	/tʃi ⁴⁵ pʰo: ⁵¹ /	‘ดอกไม้ดอกเล็กๆ’
ชื่อ	/loŋ ⁵¹ min ⁵¹ tʃi ³¹ /	‘ดอกสีเงิน’
ชื่อ	/sɔi ³¹ tʰlu: ³³ pʰo: ⁵¹ /	‘ดอกไม้สด’
ชื่อ	/we: ³³ tʃɛŋ ³³ pʰo: ⁵¹ /	‘ดอกไม้วันจันทร์’
ชื่อ	/kɛ: ⁴⁵ pʰo: ⁵¹ /	‘ดอกไม้ชนิดหนึ่ง’
ชื่อ	/pʰo: ⁵¹ ɣo: ⁵¹ /	‘ดอกไม้มา’
ชื่อ	/tʃɔŋ ³³ pɛ: ³¹ /	‘ดอกลั่นทม’

4.1.3.3. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ หรืออวัยวะต่างๆของสัตว์

โดยทั่วไปสัตว์แทบทุกชนิดและส่วนประกอบหรือลักษณะของสัตว์สามารถนำมาตั้งเป็นชื่อได้ ยกเว้น แมว ชาวกะเหรี่ยงจะไม่ตั้งชื่อคนว่าแมว สืบเนื่องมาจากความเชื่อของชาวกะเหรี่ยงที่ว่าแมว เป็นสัตว์ที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและไม่ควรกระทำตาม ตัวอย่างชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ มีดังนี้

ชื่อ	/dei ³¹ /	‘ปีก’
ชื่อ	/tʃə ³¹ p ^h e ⁵¹ /	‘ตัวผู้’
ชื่อ	/mi ³⁴⁵ kəŋ ³¹ /	‘หาง’
ชื่อ	/tʃ ^h ə ³³ nōu ³¹ /	‘เขาสัตว์’
ชื่อ	/di ³³ bə ⁴⁵ /	‘เขียดตะปาด’
ชื่อ	/t ^h wei ⁴⁵ tʃu ³³ bi ³³ /	‘ดักแตนน้อย’
ชื่อ	/t ^h u ⁴⁵ /	‘นก’
ชื่อ	/k ^h en ⁵¹ /	‘อัน’
ชื่อ	/tʃəŋ ⁵¹ yei ³³ /	‘ไก่ฟ้า’
ชื่อ	/tʃ ^h uei ⁴⁵ /	‘ปู’
ชื่อ	/tʃə ³¹ sə ³¹ deŋ ⁴⁵ /	‘กิ้ง’
ชื่อ	/k ^h e ³¹ lei ⁴⁵ /	‘จิ้งหรีด’
ชื่อ	/je ⁴⁵ p ^h u ⁴⁵ /	‘ลูกปลา’
ชื่อ	/tu ⁴⁵ /	‘ตุ๊กแก’
ชื่อ	/bi ³⁴⁵ /	‘แพะ’
ชื่อ	/p ^h u ⁴⁵ pli ⁴⁵ /	‘ลูกเขียบ’
ชื่อ	/twei ⁴⁵ /	‘ดักแตน’
ชื่อ	/t ^h u ⁴⁵ kəŋ ³¹ /	‘นกเงือก’
ชื่อ	/juŋ ³³ /	‘หนู’
ชื่อ	/tʃ ^h əŋ ⁵¹ ye ³³ /	‘ไรไก่’
ชื่อ	/ke ³¹ sii ⁴⁵ /	‘ม้า’
ชื่อ	/te ³¹ p ^h e ³¹ /	‘เลียงผา’
ชื่อ	/ləi ⁴⁵ /	‘กระรอก’
ชื่อ	/tʃəŋ ⁵¹ /	‘ไก่’
ชื่อ	/t ^h ɿ ⁵¹ miŋ ³³ /	‘ลูกน้ำ’
ชื่อ	/t ^h u ⁴⁵ yi ³¹ /	‘นกสวย’

4.1.3.4. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ เครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน

การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันนี้
แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายของชาวกะเหรี่ยงได้อย่างชัดเจน สิ่งของเครื่องใช้ที่

ชาวกระเหรี่ยงนำมาตั้งเป็นชื่อ ถ้วยเป็นสิ่งของพื้นบ้าน หรือที่สร้างขึ้นเองจากวัสดุที่มีในท้องถิ่น และใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน ในการดำรงชีพอย่างเรียบง่าย ในสังคมที่ผูกพันกับธรรมชาติอย่างแท้จริง ตัวอย่างชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ มีดังนี้

ชื่อ	/tʰɿ ⁵¹ ʔuŋ ⁴⁵ /	‘น้ำนคั’
ชื่อ	/koŋ ³¹ /	‘วงล้อ’
ชื่อ	/tʰɿɛ ³¹ kei ⁴⁵ /	‘ไม้ที่มีตะขอ’
ชื่อ	/pei ³¹ /	‘ปืบ’
ชื่อ	/tʰoŋ ⁵¹ /	‘ข่ามใส่ของ’
ชื่อ	/kle ³¹ /	‘กระคัง’
ชื่อ	/du ³¹ di ^{ʔ31} /	‘ที่ตักสัตว์’
ชื่อ	/mu ³¹ ke ³³ lu ⁴⁵ /	‘ภาชนะสานชนิดหนึ่งใช้ปิดฝาโอ่ง’
ชื่อ	/koŋ ³¹ /	‘ขวค’
ชื่อ	/tʃi ³¹ kleŋ ⁴⁵ /	‘ได้ห้าง (ที่เก็บข้าว)’
ชื่อ	/tei ⁴⁵ /	‘ของนิคม’
ชื่อ	/kʰæ ^{ʔ31} /	‘ผ้าขาวม้า’
ชื่อ	/pʰe ³³ /	‘พาย’
ชื่อ	/ke ³¹ loŋ ³¹ /	‘ผู้ง้าว’
ชื่อ	/toŋ ³¹ /	‘ตะกร้า’
ชื่อ	/bi ³³ /	‘เครื่องบิน’
ชื่อ	/te ³¹ ke ^{ʔ45} /	‘ตะกัศตักปลา’
ชื่อ	/tʃo ³¹ pʰoŋ ⁵⁴ tʃi ³¹ /	‘หม้อข้าวเงิน’
ชื่อ	/tʃo ³³ xi ⁴⁵ tʃei ⁵¹ /	‘ปลอกมิด’
ชื่อ	/tʰɿ ⁵¹ pʰoŋ ³¹ /	‘กระบอกน้ำ’
ชื่อ	/tʃo ³¹ kʰleu ⁴⁵ /	‘กระป๋องน้ำ’
ชื่อ	/moŋ ⁵¹ /	‘โอ่ง’
ชื่อ	/kʰu ³³ pʰoŋ ⁴⁵ /	‘ผ้าไหม’
ชื่อ	/pʰoŋ ³¹ tʃʰeŋ ³³ /	‘กระบอกกลั่น ใช้ในการต้มเหล้า’

		ในสมัยก่อน'
ชื่อ	/kwe ³¹ /	'ขวน'
ชื่อ	/pe ³¹ /	'ภาชนะขนาดใหญ่สานด้วยไม้ไผ่ เพื่อใช้ใส่ข้าวเปลือก'
ชื่อ	/tʃe ³¹ noŋ ³¹ miŋ ⁵¹ /	'แป้งผัดหน้า'

4.1.3.5. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว

การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆตัว แสดงให้เห็นความผูกพันและรักธรรมชาติของชาวกะเหรี่ยงได้เป็นอย่างดี เพราะตั้งแต่ดั้งเดิมการทำมาหากิน การดำรงชีวิตของชาวกะเหรี่ยงล้วนเกี่ยวข้องกับธรรมชาติ ต้นไม้ ดอกไม้ และสัตว์ทั้งสิ้น ซึ่งในปัจจุบันสังคมเริ่มเปลี่ยนแปลงไป แต่ความผูกพันกับธรรมชาติของชาวกะเหรี่ยงก็ยังคงมีอยู่ ตัวอย่างชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ มีดังนี้

ชื่อ	/tʃeŋ ³¹ tʰi ⁵¹ /	'น้ำค้าง'
ชื่อ	/pəŋ ³¹ pəŋ ³¹ le ³³ /	'พระจันทร์'
ชื่อ	/ti ³¹ /	'ลม'
ชื่อ	/le ³³ we ³³ /	'หินสีขาว'
ชื่อ	/tʃei ⁵¹ /	'หินชนิดหนึ่งคล้ายแก้ว'
ชื่อ	/tʰi ⁵¹ kʰi ⁴⁵ /	'น้ำใส'
ชื่อ	/te ³¹ we ³³ /	'สระที่กองอยู่ในน้ำ'
ชื่อ	/tʃi ⁴⁵ sɿ ⁴⁵ /	'ไถลป่า'

4.1.3.6. การตั้งชื่อตามอวัยวะในร่างกาย

การตั้งชื่อตามอวัยวะในร่างกายนี้ พบไม่มากนักในการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง ซึ่งการตั้งชื่อตามอวัยวะในร่างกายนี้ นับเป็นการตั้งชื่อตามสิ่งที่ใกล้ชิดตัวมากที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงลักษณะการอยู่กับธรรมชาติของชาวกะเหรี่ยง ซึ่งสะท้อนออกมาจากชื่อได้เป็นอย่างดี ว่าชาว

กะเหรี่ยงแต่เดิมจะนึกถึงธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆตัวก่อน ตัวอย่างชื่อที่เกี่ยวกับอวัยวะในร่างกาย มีดังนี้

ชื่อ	/tʃe ³³ lei ⁴⁵ di ³¹ /	‘สายรก’
ชื่อ	/me ³³ ʃiŋ ⁵¹ /	‘ไฟ’
ชื่อ	/mi ⁴⁵ ʔe ³¹ /	‘ตา’

4.1.3.7. การตั้งชื่อตามวันเกิด เดือนเกิด ปีเกิด เวลาเกิด

โดยทั่วไปชาวกะเหรี่ยงสามารถตั้งชื่อตามวันได้ทุกวัน ยกเว้นวันพฤหัสบดี (prew³³ pə³³ tsei³¹) เนื่องจากการออกเสียงยากกว่าวันอื่นๆ จึงไม่นิยมนำมาตั้งชื่อ ตัวอย่างชื่อที่เกี่ยวกับวัน เวลา ที่เกิด เช่น

ชื่อ	/ʔə tʰə ³¹ /	‘วันอาทิตย์’
ชื่อ	/tʃʰəŋ ³³ /	‘วันจันทร์’
ชื่อ	/kleŋ ³¹ /	‘วันสงกรานต์’
ชื่อ	/koŋ ³³ /	‘วันโกน’
ชื่อ	/ʔe ⁵¹ /	‘เดือน 1’
ชื่อ	/tʃʰə ³³ le ³¹ tʰə ³³ /	‘เดือนขึ้น’
ชื่อ	/tʃʰə ³³ pʰeŋ ³¹ /	‘สว่าง’
ชื่อ	/ʔə ³¹ /	‘วันศุกร์’
ชื่อ	/le ³¹ tʃʰi ⁵¹ bei ⁴⁵ /	‘สิบเดือนคลอด’
ชื่อ	/tʰə ³¹ /	‘ปีเถาะ’
ชื่อ	/miŋ ³³ tʰəŋ ⁴⁵ /	‘ตอนสาย’
ชื่อ	/miŋ ³³ tʰəŋ ⁴⁵ /	‘เที่ยงวัน’
ชื่อ	/ke ³³ ʔə ³³ /	‘เช้า’
ชื่อ	/ʃəŋ ⁵¹ /	‘เดือน 12’

4.1.3.8. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับลำดับที่ของคนในครอบครัว เช่น

ชื่อ	/de ⁴⁵ bi ³¹ /	‘ลูกคนสุดท้อง’
ชื่อ	/tʃi ⁵¹ /	‘สิบ’
ชื่อ	/poi ³¹ poi ³¹ /	‘ลูกสาวคนเดียว’
ชื่อ	/de ⁴⁵ /	‘ลูกคนที่รักที่สุด’

4.1.3.9. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับทรัพย์สิน และวัตถุมงคล

การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินและวัตถุมงคล สามารถแสดงให้เห็นถึงค่านิยมที่เริ่มเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมของชาวกะเหรี่ยง ซึ่งแต่เดิมอยู่กันอย่างเรียบง่าย ชีวิตผูกพันกับธรรมชาติ เริ่มรับวัฒนธรรมอื่นๆเข้าไปปะปน สังคมเริ่มเปลี่ยนแปลงไป เจริญขึ้น ซับซ้อนขึ้น และต้องมีการแก่งแย่งแข่งขันกันมากขึ้น คนเริ่มนิยมวัตถุมงคลขึ้น เริ่มปรารถนาความร่ำรวย ความอยากได้ อยากมีมากขึ้น และค่านิยมเหล่านี้จึงสะท้อนออกมาจากชื่อ ตัวอย่างชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินและวัตถุมงคล มีดังนี้

ชื่อ	/tʰwɔ̃ ⁵¹ /	‘ทอง’
ชื่อ	/tʃi ³¹ /	‘เงิน’
ชื่อ	/pʰe ⁵¹ tʰwɔ̃ ⁵¹ /	‘สร้อยทอง’
ชื่อ	/tʃi ³¹ kʰweŋ ⁴⁵ /	‘คลังเงิน’

4.1.3.10. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับเครือญาติ ตระกูล มีดังนี้

ชื่อ	/we: tʃo ³¹ /	‘พี่ชาย’
ชื่อ	/pʰuŋ ⁵¹ /	‘ลุง’
ชื่อ	/tuei ⁵¹ /	‘คุณแม่’

4.1.3.11. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะ และสี เช่น

การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะ สี ส่วนใหญ่จะเป็นการตั้งชื่อที่เห็นจากลักษณะของเด็กตั้งแต่แรกเกิด เช่นเกิดมาตัวขาว ก็ตั้งชื่อว่า ขาว เกิดมาผมหก ก็ตั้งชื่อว่า หก เกิดมาตัวอ้วน ก็ตั้งชื่อว่า อ้วน แสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยที่เรียบง่ายของชาวกะเหรี่ยงในอีก

แห่งหนึ่ง ที่จะใช้การตั้งชื่อจากสิ่งที่อยู่รอบๆตัว นอกเหนือจากธรรมชาติ การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ และสี มีดังนี้

ชื่อ	/ʔue ³¹ /	‘ขาว’
ชื่อ	/xɿ ³¹ /	‘แห้ง’
ชื่อ	/kɔi ⁵¹ /	‘เอียง’
ชื่อ	/p ^h ɛi ³³ /	‘เหนียว’
ชื่อ	/tu ³¹ ti ³¹ /	‘ตัวเล็กๆ’
ชื่อ	/ju ³¹ /	‘บวม’
ชื่อ	/sɔi ⁵¹ /	‘สด’
ชื่อ	/biw ³³ /	‘ดำตี’
ชื่อ	/kei ³¹ /	‘หยิก’
ชื่อ	/ti ³¹ /	‘ตัวเล็ก’
ชื่อ	/pi ⁵¹ /	‘เล็ก’
ชื่อ	/boŋ ³³ /	‘ฮ้วน’
ชื่อ	/yo ³¹ /	‘แดง’
ชื่อ	/xui ³³ /	‘หอม’
ชื่อ	/poŋ ³¹ loŋ ³³ /	‘กลม’
ชื่อ	/tɕ ^h ɔ ³¹ bei ⁴⁵ /	‘แบน’
ชื่อ	/tɕ ^h uŋ ³³ /	‘แหลม’
ชื่อ	/p ^h ɛ ³¹ t ^h o: ⁵¹ /	‘ขาว’
ชื่อ	/duei ³¹ /	‘น่าเอ็นดู’
ชื่อ	/p ^h e ³¹ /	‘เล็ก, สั้น, กำมือเคียว’
ชื่อ	/ʔɛ ⁴⁵ p ^h u ⁴⁵ /	‘เด็กตัวเล็กๆ’

4.1.3.12. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกิริยาอาการ หรือกิริยาวิเศษณ์

การตั้งชื่อในลักษณะนี้ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ชาวกะเหรี่ยงนำมาตั้งเป็นชื่อ คือกิริยาอาการที่ถูกชอบกระทำเมื่อแรกเกิด และนำอาการเหล่านั้นมาตั้งเป็นชื่อ เช่น เด็กชอบยิ้ม ก็ตั้งชื่อว่าอิ้ม ตอนเกิดเด็กกำมือแน่น ก็ตั้งชื่อว่า กำมือ เป็นต้น นอกจากการตั้งชื่อโดยสังเกตกิริยาอาการตอนเด็กแรกเกิดแล้ว ก็ยังมีการตั้งชื่อตามกิริยาอาการต่างๆไปและการทำงานของคนอื่นอีกด้วย ตัวอย่างการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกิริยาอาการต่างๆ มีดังนี้

ชื่อ	/loŋ ⁵¹ /	‘ลง’
ชื่อ	/duŋ ⁴⁵ /	‘กำมือ’
ชื่อ	/mlæ ⁷⁴⁵ /	‘สำเร็จเร็ว, เดี่ยวเดียว’
ชื่อ	/ʔeŋ ³³ lo ⁵¹ /	‘โกหก’
ชื่อ	/ʔiŋ ³¹ luŋ ⁵¹ /	‘ปั่นด้าย’
ชื่อ	/se ³¹ moi ⁵¹ tʰo ³³ /	‘บ่น’
ชื่อ	/tʃe ³¹ ʔeŋ ³¹ /	‘ถักผ้า’
ชื่อ	/ʃoi ⁴⁵ /	‘สะพายข้าง’
ชื่อ	/ʔoŋ ³¹ /	‘ล้วง, ควัก’
ชื่อ	/tʃe ³¹ lui ⁴⁵ /	‘เลือก’
ชื่อ	/tʃe ³¹ bei ⁷³¹ /	‘พันต้นไม้’
ชื่อ	/nɿ ³³ /	‘อิม’
ชื่อ	/pʰeŋ ⁴⁵ /	‘ชุด’
ชื่อ	/kruŋ ⁴⁵ /	‘กลุ่ม’
ชื่อ	/kwei ⁴⁵ noŋ ⁴⁵ /	‘ขว้างเข้าไปในวัง’
ชื่อ	/pʰoŋ ⁵¹ le ³¹ yuŋ ⁵¹ /	‘ท้องเดิน’
ชื่อ	/kei ³¹ /	‘ดก’
ชื่อ	/tʰu ⁴⁵ pʰlei ³¹ /	‘ถ่มน้ำลาย’
ชื่อ	/tʃei ³¹ ʔe ³¹ tʃeŋ ⁵¹ /	‘คลอคลาย’
ชื่อ	/ʔeŋ ³³ di ³¹ /	‘เก็บเล็กผสมน้อย’
ชื่อ	/boŋ ⁵¹ /	‘ห่อ’
ชื่อ	/kliŋ ⁴⁵ /	‘ลักษณะที่คลอเคลียขาออกมาก่อน’
ชื่อ	/ple ³¹ loŋ ³³ /	‘ช่วยเหลือ’
ชื่อ	/moŋ ⁵¹ le ³¹ xwe ³¹ /	‘เต็มโอง’
ชื่อ	/kʰwui ⁴⁵ /	‘อาการเหมือนไก่เขียว’
ชื่อ	/tʰi ⁴⁵ /	‘ขาด’
ชื่อ	/ti ⁷³¹ /	‘หนาแน่น’
ชื่อ	/tʃe ³³ tʃieŋ ⁴⁵ se ³¹ /	‘ชี้แจง’
ชื่อ	/kʰlii ⁴⁵ /	‘เย็น’
ชื่อ	/jou ⁵¹ /	‘ง่าย’

ชื่อ /tɕʰiŋ⁵¹/

‘หวาน’

4.1.3.13. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์

การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์ เป็นคำนิยมที่สืบเนื่องมาจากความเชื่อในทางพุทธศาสนา ชาวกระเหรี่ยงส่วนใหญ่นับถือพุทธศาสนา เช่นเดียวกับคนไทย ดังนั้นจึงมีการตั้งชื่อ ที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อในทางพุทธศาสนามาก่อนข้างมาก ตัวอย่างชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์ มีดังนี้

ชื่อ /ploŋ³¹ pə³³ tiŋ³¹/

‘พระเจดีย์ทรายใสสะอาด’

ชื่อ /jəi³¹/

‘ใสสะอาด’

ชื่อ /pli⁵¹/

‘สะอาด’

4.1.3.14. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญ บุญ มงคล เทพ สวรรค์

การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญ บุญ มงคล เทพ สวรรค์ สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อและศรัทธาในพุทธศาสนา ความเชื่อในเรื่องบุญ กรรม นรก สวรรค์ ซึ่งเป็นคำสอนของพุทธศาสนาอย่างแท้จริง ตัวอย่างการตั้งชื่อที่เกี่ยวกับความเชื่อเหล่านี้ มีดังนี้

ชื่อ /ploi³¹ lə⁴⁵/

‘ความเจริญทั้งหมด’

ชื่อ /te³¹ wə³¹/

‘นางฟ้า’

ชื่อ /təi³¹ te³¹ wə⁵¹/

‘ดอกไม้สวรรค์’

ชื่อ /pʰeŋ⁵¹ jəŋ⁴⁵ ploi³¹/

‘มีวาสนา’

ชื่อ /boŋ³³ tʰə⁵¹/

‘บุญถึง’

ชื่อ /boŋ³³ je⁵¹ nie³³ ploi/

‘สมบูรณ์พร้อม’

ชื่อ /boŋ³³/

‘บุญ’

ชื่อ /tɕʰə³¹ boŋ³³ ye⁴⁵/

‘บุญมา’

ชื่อ /jə³¹ tʰeŋ³¹ be³¹/

‘คนที่สมบูรณ์, ขึ้นถึงแล้ว’

ชื่อ /boŋ³³ kʰwe⁵¹/

‘บุญผู้ชาย’

ชื่อ /tɕʰə³¹ boŋ³³ ploi³¹/

‘บุญเจริญ’

ชื่อ /boŋ³³ læ⁴⁵/

‘บุญน้อย’

ชื่อ /boŋ³³ ye³¹ me³¹ teŋ³³/

‘บุญมาพระชาย’

4.1.3.15. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความรัก ความสุข จิตใจ

การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความรัก ความสุข จิตใจ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมที่แสดงภาพรารณาในชีวิต เพราะบุคคลไม่ว่าชาติใด ภาษาใด ล้วนมีความต้องการความรัก ความสุข ทั้งสิ้น ตัวอย่างชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความรัก ความสุข และจิตใจ มีดังนี้

ชื่อ	/ɲuŋ ⁴⁵ /	‘ร่มเย็น’
ชื่อ	/θeʔ ³¹ loŋ ³¹ /	‘อุ่นใจ’
ชื่อ	/ɲe ³¹ θeʔ ³¹ /	‘ใจสลดสิ้น’

4.1.3.16. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับเพศ, คน มีดังนี้

ชื่อ	/ʔə ³¹ k ^h we ⁵¹ /	‘ผู้ชาย’
ชื่อ	/neŋ ³¹ /	‘ผู้หญิง’
ชื่อ	/miŋ ⁴⁵ neŋ ³¹ /	‘นางสาว’
ชื่อ	/tʃ ^h neŋ ³¹ moŋ ⁴⁵ /	‘เด็กหญิงกะเหรี่ยง’
ชื่อ	/moŋ ³³ /	‘กะเหรี่ยง’
ชื่อ	/miŋ ⁴⁵ /	‘ผู้หญิง’
ชื่อ	/mu ³³ no ⁴⁵ /	‘หญิงสาว’

4.1.3.17. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับปริมาณ จำนวน มีดังนี้

ชื่อ	/tʃoŋ ⁵¹ /	‘ครบ’
ชื่อ	/leu ⁴⁵ jou ³¹ /	‘หมด’
ชื่อ	/p ^h u ⁵¹ tʃæ ^{ʔ31} /	‘นิดเดียว’

4.1.3.18. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอาหาร

การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอาหาร ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าชาวกะเหรี่ยงผูกพันกับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆตัว และหยิบยกสิ่งเหล่านี้มาตั้งเป็นชื่อ เพราะอาหารเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องกิน เพื่อดำรงชีวิตอยู่ ดังนั้นชาวกะเหรี่ยงจึงนำสิ่งเหล่านี้มาตั้งเป็นชื่อ เพราะเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดในการดำรงชีวิต ตัวอย่างชื่อที่เกี่ยวกับอาหาร มีดังนี้

ชื่อ	/ne ³¹ tʰi ⁴⁵ loŋ ³³ /	‘น้ำลูกฟัก’
ชื่อ	/ku ⁵¹ /	‘ขนม’
ชื่อ	/tʃe ³¹ ye ³¹ /	‘น้ำพริก’

4.1.3.19. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอาชีพ มีดังนี้

ชื่อ	/tʃe ³¹ je ⁵¹ /	‘หมอรักษาไข้’
------	---------------------------------------	---------------

4.1.3.20. การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับชื่อ มีดังนี้

ชื่อ	/mǎi ³¹ /	‘ชื่อ’
------	----------------------	--------

จากข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงที่อำเภอสวนผึ้ง จ.ราชบุรี พบว่าสิ่งที่ชาวกะเหรี่ยงนิยมตั้งชื่อสามารถจำแนกตามความหมายได้เป็น 20 ประเภท คือ

- 1) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับต้นไม้
- 2) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับดอกไม้
- 3) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ หรืออวัยวะต่างๆของสัตว์
- 4) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ และเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน
- 5) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรอบตัว
- 6) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอวัยวะในร่างกาย
- 7) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ วัน เดือน ปี เวลาที่เกิด
- 8) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับลำดับที่ของคนในครอบครัว
- 9) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับทรัพย์สิน และวัตถุมีค่า
- 10) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับเครือญาติ
- 11) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ สี
- 11) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกิริยาอาการ หรือกิริยาวิเศษณ์
- 13) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์
- 14) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญ บุญ มงคล เทพ สวรรค์
- 15) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความรัก ความสุข จิตใจ
- 16) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับเพศ คน
- 17) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับปริมาณ และจำนวน
- 18) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอาหาร
- 19) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอาชีพ
- 20) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับชื่อ โดยชาวกะเหรี่ยงนิยมตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกิริยาอาการต่างๆมากที่สุด คิดเป็น 15.66% รองลงมาคือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ เครื่องมือเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน คิดเป็น 13.64% และการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ หรืออวัยวะต่างๆของสัตว์ คิดเป็น 13.13% ส่วนการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอาชีพ และชื่อมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็น 0.51% ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 แสดงความถี่ของความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อกะเหรี่ยง

ลำดับที่	ความหมายของชื่อ	จำนวนชื่อ	คิดเป็นร้อยละ
1.	กริยาอาการ หรือกริยาวิเศษณ์	31	15.66
2.	สิ่งของ เครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน	27	13.64
3.	สัตว์ หรืออวัยวะต่างๆของสัตว์	26	13.13
4.	รูปร่าง ลักษณะ สี	22	11.11
5.	วัน เดือน ปี เวลา	14	7.07
6.	ความเจริญ บุญ มงคล เทพ สวรรค์	13	6.51
7.	ดอกไม้	12	6.06
8.	ต้นไม้	10	5.05
9.	ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมรอบตัว	8	4.04
10.	เพศ	7	3.54
11.	ลำดับที่	4	2.02
12.	ทรัพย์สิน วัตถุมีค่า	4	2.02
13.	อวัยวะในร่างกาย	3	1.52
14.	เครือญาติ วงศ์ตระกูล	3	1.52
15.	ความงาม ความบริสุทธิ์	3	1.52
16.	ความรัก ความสุข จิตใจ	3	1.52
17.	ปริมาณ จำนวน	3	1.52
18.	อาหาร	3	1.52
19.	อาชีพ	1	0.51
20.	ชื่อ	1	0.51
	รวม	198	100

จากการศึกษาเรื่องความหมายของชื่อภาษากะเหรี่ยง จากผลการวิจัยพบว่าในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ไม่มีความแตกต่างกันเท่าใดนัก การตั้งชื่อยังคงมีความหมายที่ใกล้เคียงกัน ดังจะเห็นได้จากตารางแสดงการเปรียบเทียบความถี่ของการตั้งชื่อตามความหมาย

ตารางที่ 5 แสดงความถี่ของความหมายของชื่อกะเหรี่ยงในแต่ละกลุ่มอายุ

ลำดับที่	ความหมายของชื่อ	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2
1.	ต้นไม้	3.03	5.38
2.	ดอกไม้	4.04	4.62
3.	สัตว์ หรืออวัยวะต่างๆของสัตว์	7.07	13.08
4.	สิ่งของเครื่องใช้ ในชีวิตประจำวัน	16.16	10.00
5.	ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมรอบตัว	4.04	3.85
6.	อวัยวะในร่างกาย	1.01	1.54
7.	วัน เดือน ปี เวลาที่เกิด	8.08	10
8.	ลำดับที่ของคนในครอบครัว	-	4.62
9.	ทรัพย์สิน วัตถุมีค่า	2.02	1.54
10.	เครือญาติ ตระกูล	2.02	1.54
11.	รูปร่าง ลักษณะ สี	20.21	9.22
12.	กิริยาอาการ หรือกิริยาวิเศษณ์	14.14	16.15
13.	ความงาม ความบริสุทธิ์	-	2.31
14.	ความเจริญ บุญ มงคล เทพ สวรรค์	6.06	5.38
15.	ความสุข จิตใจ ความรัก	1.01	1.54
16.	เพศ, คน	4.04	5.38
17.	ปริมาณ จำนวน	2.02	0.77
18.	อาหาร	3.03	-
19.	อาชีพ	1.01	-
20.	ชื่อ	1.01	-
	รวม	100	100

เมื่อจำแนกตามเพศเพื่อศึกษาความถี่ของความหมายในชื่อของแต่ละเพศ พบว่าในกลุ่มที่ 1 ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีการตั้งชื่อที่ไม่แตกต่างกันนักในเรื่องของความหมาย กล่าวคือเพศชาย การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ สี มีความถี่สูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 21.58 รองลงมา คือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 17.65 และการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกิริยาอาการต่างๆ คิดเป็นร้อยละ 13.73 ในขณะที่เพศหญิงการตั้งชื่อที่มีความถี่สูงที่สุด คือการตั้งชื่อที่มีความหมายถึงกิริยาอาการต่างๆ คิดเป็นร้อยละ 18.37

รองลงมาคือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะ สี คิดเป็นร้อยละ 14.30 และการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 12.24

สำหรับในกลุ่มที่ 2 การตั้งชื่อระหว่างเพศชายและเพศหญิงเริ่มมีความแตกต่างกัน และแตกต่างไปจากกลุ่มที่ 1 กล่าวคือ เพศชาย การตั้งชื่อที่มีความดีสูงที่สุดคือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการ คิดเป็นร้อยละ 20.69 รองลงมาคือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 12.08 และการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง บุญ มงคล เทพ คิดเป็นร้อยละ 10.34 ตามลำดับ ในขณะที่เพศหญิงการตั้งชื่อที่มีความดีสูงที่สุด คือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์หรืออวัยวะต่างๆของสัตว์ คิดเป็นร้อยละ 16.67 รองลงมาคือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการ หรือกริยาวิเศษณ์ คิดเป็นร้อยละ 12.50 และการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับวัน เดือน ปี และเวลาที่เกิด คิดเป็นร้อยละ 11.10 จะเห็นได้ว่าการตั้งชื่อทั้งสองกลุ่มนี้มีความแตกต่างกันไม่เด่นชัดนัก ทั้งเพศชายและเพศหญิงรายละเอียดดังจะแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 6 แสดงความดีของความหมายของชื่อในแต่ละกลุ่มอายุและเพศ

กลุ่มอายุ ความหมายของชื่อ	1		2	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
1. คั่นไม้	5.88	6.12	6.90	4.17
2. ดอกไม้		2.04		8.33
3. สัตว์หรืออวัยวะต่างๆของสัตว์	5.88	10.21	8.62	16.67
4. สิ่งของ เครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน	17.65	12.24	12.08	6.94
5. ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมรอบตัว	5.88	4.08	3.45	4.17
6. อวัยวะในร่างกาย	1.96	-	1.72	1.39
7. วัน เดือน ปี เวลาที่เกิด	5.88	8.16	8.62	11.10
8. ลำดับที่ของคนในครอบครัว	-	-	-	4.17
9. ทรัพย์สิน วัตถุมีค่า	-	4.08	8.62	2.78
10. เครื่องญาติ ตระกูล	3.92	-	1.72	1.39
11. รูปร่าง ลักษณะ สี	21.58	14.30	8.62	8.33
12. กริยาอาการ หรือกริยาวิเศษณ์	13.73	18.37	20.69	12.50
13. ความงาม ความบริสุทธิ์ ความดี	-	-	-	4.17
14. ความเจริญ บุญ มงคล เทพ สวรรค์	7.84	4.08	10.34	2.78
15. ความสุข จิตใจ ความรัก	1.96	-	-	1.39

ตารางที่ 6 แสดงความถี่ของความหมายของชื่อในแต่ละกลุ่มอายุและเพศ (ต่อ)

กลุ่มอายุ ความหมายของชื่อ	1		2	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
16. เพศ คน	-	8.16	3.45	6.94
17. ปริมาณ จำนวน	5.88	-	5.17	2.78
18. อาหาร	1.96	4.08	-	-
19. อาชีพ	-	2.04	-	-
20. ชื่อ	-	2.04	-	-
รวม	100	100	100	100

ข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง

การตั้งชื่อโดยทั่วไปชื่อของต้นไม้ ดอกไม้และสัตว์แทบทุกชนิด ชาวกะเหรี่ยงจะสามารถนำมาตั้งเป็นชื่อได้ จากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้าน (คุณป้า บุญกร) ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องการตั้งชื่อ พบว่ามีสัตว์อยู่เพียงประเภทเดียวที่ชาวกะเหรี่ยงจะไม่นำมาตั้งชื่อ นั่นคือ “แมว” ชาวกะเหรี่ยงจะไม่ตั้งชื่อคนใดว่าแมว เนื่องมาจากความเชื่อที่ว่าแมวเป็นสัตว์ที่มีพฤติกรรมที่ไม่สมควรกระทำตามอย่างยิ่ง ชาวกะเหรี่ยงเปรียบการกระทำของแมวเช่นเดียวกับผู้หญิงหากิน ดังนั้นชาวกะเหรี่ยงจึงไม่ตั้งชื่อลูกหลานว่าแมว โดยเฉพาะผู้หญิง หากถูกใครว่าเป็นแมวชาวกะเหรี่ยงจะโกรธมาก

การตั้งชื่อตามชื่อต้นไม้ ดอกไม้ สัตว์ สิ่งของ เครื่องมือเครื่องใช้ที่อยู่รอบตัว เท่าที่ผู้วิจัยสังเกตพบ ส่วนใหญ่ พ่อ-แม่จะเป็นผู้ตั้งให้

การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงนอกเหนือจากที่พ่อแม่เป็นผู้ตั้งให้แล้ว ชาวกะเหรี่ยงยังนิยมให้พระหรือผู้นำทางไสยศาสตร์เป็นผู้ตั้งให้ การตั้งชื่อในกลุ่มนี้จะมีความหมายแตกต่างไปจากการตั้งชื่อในกลุ่มแรก กล่าวคือการตั้งชื่อที่มาจากพระหรือผู้นำทางไสยศาสตร์ส่วนใหญ่จะเป็นชื่อที่ตั้งให้เพื่อความเป็นสิริมงคล ซึ่งชื่อเหล่านี้มักจะมี ความหมายเกี่ยวข้องกับบาป บุญ นรก สวรรค์ ความสะอาด บริสุทธิ์ ความร่มเย็น เป็นสุข อันเนื่องมาจากความเชื่อเรื่องศาสนา ชาวกะเหรี่ยงส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ และเชื่อดีในเรื่องบาป บุญ คุณ โทษ และมีความเชื่อในคติทางพุทธศาสนาว่า คนที่ปฏิบัติตนอยู่ในศีลธรรม เป็นคนมีความประพฤติดีมักจะได้รับผลดีตอบแทนเสมอเช่นเดียวกับคนไทย อย่างไรก็ตามชาวกะเหรี่ยงก็ยังคงมีความเชื่อดีในเรื่องภูติผี วิญญาณ สิ่งศักดิ์สิทธิ์และสิ่งเหนือธรรมชาติด้วย ความเชื่อ ค่านิยม หรือวิถีชีวิตของชาวกะเหรี่ยงปัจจุบันถือว่า

เป็นวัฒนธรรม ประเพณีที่ก่อเกิดจากคติความเชื่อทางศาสนาพุทธเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงมีชาวกะเหรี่ยงไม่น้อยที่นิยมให้พระตั้งชื่อให้ และความหมายของชื่อจึงเป็นไปในทางศาสนา

นอกจากนี้ชาวกะเหรี่ยงจะมีการตั้งชื่อเพื่อแก้เคล็ด ในกรณีที่พ่อแม่ตั้งชื่อให้แล้ว แต่เด็กเลี้ยงยาก ไม่แข็งแรง พ่อแม่จะขอให้พระเป็นผู้เปลี่ยนชื่อให้ใหม่ ซึ่งชื่อที่ตั้งใหม่นี้จะเป็นชื่อของสัตว์น้ำ ชาวกะเหรี่ยงเชื่อว่าเมื่อเปลี่ยนชื่อเป็นสัตว์แล้ว เด็กจะแข็งแรง สมบูรณ์

จากตัวอย่างชื่อของชาวกะเหรี่ยงที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด จะเห็นได้ว่าชื่อของชาวกะเหรี่ยงนั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวมากกว่าสิ่งอื่นๆ และไม่ได้มีกฎเกณฑ์ในการตั้งชื่อนามากมายเท่าใดนัก สาเหตุหนึ่งอาจจะเนื่องมาจากค่านิยม ชีวิตความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายและผูกพันกับสิ่งแวดล้อม จึงทำให้สะท้อนออกมาทางชื่อ ซึ่งคล้ายคลึงกับการตั้งชื่อของคนไทยในอดีต ดังที่จุฑุศรี มุลสวัสดิ์ ได้ทำการศึกษาการใช้ภาษาไทยในการตั้งชื่อของชาวล้านนา ในจังหวัดเชียงราย เป็นการศึกษานามานาที่ใช้ในการตั้งชื่อ โดยแยกเป็น 4 กลุ่มอายุ เพื่อหาลักษณะและค่านิยม ความเชื่อ พร้อมทั้งแนวทางการดำเนินชีวิตของชาวล้านนาที่สะท้อนออกมาทางชื่อ ผลการศึกษาในด้านความหมายของชื่อพบว่าความหมายของชื่อชาวล้านนา ได้สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะสังคม การดำเนินชีวิตที่เป็นไปแบบเรียบง่าย ไปมาหาสู่กันฉันท์พี่น้อง เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน มักจะประกอบกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันอยู่เสมอ จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าค่านิยม ความเชื่อ และสิ่งแวดล้อมรอบข้างนั้นมีผลต่อความนึกคิดของคนในสังคมนั้นๆ แล้วถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของภาษา

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดในเรื่องความเชื่อ และกฎเกณฑ์ในการตั้งชื่อที่แตกต่างกันระหว่างคนไทยกับกะเหรี่ยงคือ การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงบางครั้งไม่ได้คำนึงถึงว่าเป็นความหมายในเชิงบวกหรือลบเลย เมื่อเปรียบเทียบกับ การตั้งชื่อของคนไทย กล่าวคือ การตั้งชื่อของคนไทยส่วนมากมักจะตั้งชื่อที่มีความหมายในทางบวก เนื่องจากความเชื่อที่ว่า การตั้งชื่อที่ดีมีมงคลเอาไว้ก่อนก็ย่อมจะเป็นค่อไปในทางบวก จะกลายเป็นมงคลนามที่มีความเจริญรุ่งเรืองต่อไป ในทางตรงกันข้าม การตั้งชื่อไม่ดี ก็จะมีผลตรงกันข้ามตามคำเรียกของผู้อื่นเช่นเดียวกัน เขาจะเอ่ยเรียกอยู่แต่คำที่ไม่ดีไม่งามอยู่บ่อยๆ มันก็เลยกลายเป็นกาลกิณี หรือเป็นอัปมงคลไปเลย ดังนั้นการตั้งชื่อนั้นจึงเลือกสรรแต่สิ่งที่ดีเอาไว้ ส่วนชาวกะเหรี่ยงบางครั้งตั้งชื่อตามสิ่งที่คิดที่รู้สึกหรือพบเห็นในขณะนั้น เช่น ตั้งชื่อลูกว่า /krɯŋ⁴⁵/ แปลว่า “กลุ่ม” เนื่องจากในขณะที่แม่ตั้งท้องนั้น พ่อกับแม่ทะเลาะกันบ่อยๆ มีปัญหาหองระแหงในครอบครัว ทำให้เกิดความกลุ่ม ไม่สบายใจอยู่เสมอ จึงนำมาตั้งเป็นชื่อลูก หรือตั้งชื่อลูกว่า /hɯ⁴⁵ p³¹ɬai³¹/ แปลว่า “ถ่มน้ำลาย” เนื่องจากพ่อแม่ต้องการลูกผู้หญิง แต่เมื่อลูกเกิดมาเป็นผู้ชาย จึงแสดงอาการรังเกียจ โดยการถ่มน้ำลายใส่ และนำมาตั้งเป็นชื่อลูก หรือ

ตั้งชื่อว่า /tʃe³³ tʃieŋ⁴⁵ sɛ³¹/ แปลว่า “จีเกียจ” เนื่องจากตอนเกิดเด็กไม่ยอมร้อง ไม่เดิน พ่อแม่จึงเห็นว่าเป็นเด็กจีเกียจ และนำมาตั้งเป็นชื่อ แต่เท่าที่พบ ชื่อประเภทนี้ก็มีอยู่น้อยมาก

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ผู้วิจัยคิดว่าเป็นเหตุที่ทำให้การตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงไม่มีกฎเกณฑ์ ชัดเจนและซับซ้อน อาจจะเนื่องมาจากชาวกะเหรี่ยงไม่มีภาษาเขียนเป็นของตนเอง จึงไม่ต้องคำนึงถึงว่าเสียงใดหรืออักษรตัวใดที่จะเป็นกาลกิณี ไม่นำมาตั้งเป็นชื่อเหมือนกับของคนไทยปัจจุบัน

เมื่อเปรียบเทียบวัฒนธรรมการตั้งชื่อของคนไทยกับชาวกะเหรี่ยงแล้ว จะเห็นได้ว่า การตั้งชื่อของคนไทยในปัจจุบันจะมีความพิถีพิถัน ซับซ้อนและพยายามให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์มากกว่าของชาวกะเหรี่ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของความหมายของชื่อ ซึ่งวิธีการตั้งชื่อของคนไทยปัจจุบันก็ได้มีวิวัฒนาการและแตกต่างจากสมัยก่อนมาก ดังที่สุภาพรณ ฃ บางช้าง ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนไทย โดยใช้ชื่อจริงของคนไทยที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวง ตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงสมัยปี 2525 นำข้อมูลทางภาษามาวิเคราะห์เพื่อหาคำนิยาม ความเชื่อ และแนวทางการดำเนินชีวิตของคนไทยตามที่สะท้อนอยู่ในรูปแบบการใช้ภาษาของชื่อเหล่านั้น ดังที่ได้กล่าวถึงแล้วในบทที่ 2

จะเห็นได้ว่าคนไทยค่อนข้างที่จะคำนึงถึงกฎเกณฑ์ในการตั้งชื่อชัดเจนกว่าชาวกะเหรี่ยง ซึ่งนี่ก็คือสิ่งที่สะท้อนออกมาจากคำนิยาม ความเชื่อ และสังคมชนเดียวกัน

4.2 การตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยง

4.2.1 วิธีการตั้งชื่อภาษาไทย

จากข้อมูลทั้งหมด พบว่าวิธีการที่ชาวกะเหรี่ยงใช้ในการตั้งชื่อภาษาไทย จะมีความแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มอายุ ซึ่งวิธีการตั้งชื่อสามารถแบ่งได้เป็น 4 วิธีการ คือ

4.2.1.1. ใช้วิธีการเขียนตามเสียงชื่อภาษากะเหรี่ยง

4.2.1.2. ใช้วิธี

4.2.1.3. ใช้วิธีการแปลความหมายจากชื่อภาษากะเหรี่ยง

4.2.1.4. ใช้วิธีการตั้งชื่อภาษาไทย

4.2.1.1. การตั้งชื่อโดยใช้วิธีการเขียนตามเสียงชื่อภาษากะเหรี่ยง

จากการศึกษาข้อมูลทั้งหมด พบว่าการตั้งชื่อโดยใช้วิธีการนี้ส่วนใหญ่ชื่อเดิมจะเป็นชื่อที่มีเสียงเช่นเดียวกับเสียงในภาษาไทย จึงใช้วิธีการเขียนตามเสียงไปเลย การตั้งชื่อโดย

ใช้วิธีการนี้ คนในกลุ่มที่ 1 ใช้เป็นจำนวน 30.00% ในขณะที่คนในกลุ่มที่ 2 ใช้วิธีการนี้ในการตั้งชื่อ 3.13% และคนกลุ่มที่ 3 ไม่ใช้วิธีนี้ในการตั้งชื่อ

ตัวอย่างชื่อที่ใช้วิธีการเขียนตามเสียงชื่อภาษากะเหรี่ยง เช่น

ชื่อภาษากะเหรี่ยง	ชื่อภาษาไทย	คำอ่าน	คำแปล
/kuei ³¹ /	นายกว่าย เยียเชิด	[kuài]	-
/mō. ⁵¹ kelu. ⁴⁵ /	นายมองตะลู้ บุญอ่อน	[mōŋ kà lú:]	ชื่อภาษาสะกานชนิดหนึ่ง
/tʃuŋ ³³ /	นายจุง วันเซ	[cuŋ]	แหลม
/koŋ ³¹ /	นายโค้ง เทิกสกุลธรรม	[kòŋ]	วงล้อ
/p ^h ei/	นายพาย เยียเชิด	[p ^h ai]	เหนียว
/tʃi ³¹ k ^h wen ⁴⁵ /	นางจี้คว้าง บุญเลิศ	[ci k ^h wan]	คลังเงิน

4.2.1.2. การตั้งชื่อโดยวิธีนี้ ตัด เพิ่ม และเปลี่ยนแปลงเสียงภาษากะเหรี่ยง

จากการศึกษาข้อมูลพบว่า การตั้งชื่อโดยวิธีนี้ส่วนใหญ่ จะเป็นชื่อที่ออกเสียงยาก และเป็นเสียงที่ไม่มีในเสียงภาษาไทย จึงมีการเปลี่ยนแปลงเสียงเล็กน้อยเพื่อให้ออกเสียงง่ายขึ้น และเป็นภาษาไทยมากขึ้น การตั้งชื่อโดยวิธีนี้ ผู้ตั้งพยายามจะให้เสียงยังคงมีความสัมพันธ์กับชื่อเดิมอยู่ โดยไม่ได้คำนึงถึงความหมายของชื่อภาษาไทย ในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงเสียง จากข้อมูลที่พบมีการเปลี่ยนเสียง 2 เสียงเท่านั้น คือ $x \rightarrow k^h$ และ $y \rightarrow k^h$

โดยคนในกลุ่มที่ 1 ใช้วิธีนี้ในการตั้งชื่อ 22.73% และคนในกลุ่มที่ 2 ใช้วิธีนี้ในการตั้งชื่อ 5.00% ในขณะที่คนในกลุ่ม 3 ไม่ใช้วิธีนี้ในการตั้งชื่อ

ตัวอย่างชื่อที่ใช้วิธีการตัดเสียง เพิ่มเสียง และเปลี่ยนแปลงเสียงภาษากะเหรี่ยง

ชื่อภาษากะเหรี่ยง	ชื่อภาษาไทย	คำอ่าน	คำแปล
/tʃe ³¹ p ^h e. ⁵¹ /	นายคำ คุ่งลิ่งค์	[p ^h ɛ:]	ตัวผู้
/te ³¹ wo. ⁵¹ /	นางเว่อ ขมภูทวีป	[wɔ:]	นางฟ้า

ชื่อภาษากะเหรี่ยง	ชื่อภาษาไทย	คำอ่าน	คำแปล
/nɛ ³¹ tʰɿ ⁵¹ loːŋ ⁵¹ /	นางเลิง กงพระ	[loːŋ]	น้ำลูกฟัก
/xɛi ⁵¹ /	นางคล้าย เฉยา	[k ^h lɑːy]	แห้ง
/tʃ ^h o ³¹ boŋ ³³ ye ⁵¹ /	นายเข้ บุญเลิศ	[k ^h ɛː]	บุญมา
/ploi ³¹ loʔ ⁴⁵ /	นางลือก ค้งลิ่งค์	[lɔk]	เจริญหมด

4.2.1.3. การตั้งชื่อโดยใช้วิธีการแปลความหมายชื่อภาษากะเหรี่ยง

จากการศึกษาพบว่า วิธีการตั้งชื่อโดยใช้การแปลความหมายจากชื่อภาษากะเหรี่ยง คือใน
 คนกลุ่ม 1 อายุ 41-60 ปี มีการใช้การตั้งชื่อแบบนี้ประมาณ 10% และในคนกลุ่ม 2 อายุ 21-40 ปี
 มีการตั้งชื่อโดยวิธีนี้ประมาณ 11.25% ในขณะที่คนกลุ่มที่ 3 ไม่ใช้วิธีการนี้ในการตั้งชื่อ

ตัวอย่างชื่อโดยวิธีการแปลความหมายจากชื่อกะเหรี่ยง

ชื่อกะเหรี่ยง	ชื่อภาษาไทย	คำอ่าน	คำแปล
/p ^h ɛŋ ³¹ /	นายแจ้ง วังโส	[cæːŋ]	แจ้ง, สว่าง
/tʃ ^h o ³¹ bei ⁴⁵ /	นายเบน เขเจ็ด	[bæːn]	เบน
/mlæʔ ³¹ /	นางสำเร็จ สีลาจาง	[sǎm rət]	เสร็จเร็ว
/t ^h uː ⁴⁵ /	นางนก วันเซ	[nók]	นก
/pɔŋ ³¹ pəŋ ³¹ laː/	นายจันทร์ เจ้าต่วน	[can]	พระจันทร์

4.2.1.4. การตั้งชื่อโดยใช้วิธีตั้งชื่อภาษาไทย

การตั้งชื่อโดยวิธีนี้ นิยมใช้มากที่สุดคิดเป็น 100% สำหรับคนกลุ่มที่ 3 คือกลุ่มที่มีอายุ
 ระหว่าง 1 - 20 ปี คนกลุ่มนี้เป็นคนรุ่นใหม่ที่อยู่ร่วมกับคนไทย จนกลายเป็นคนไทยโดยสิ้นเชิง คน
 กลุ่มนี้มีเพียง 5.56% เท่านั้นที่ยังมีชื่อกะเหรี่ยง แต่ชื่อเหล่านี้ก็เป็นเพียงชื่อเล่น ที่ยังใช้เรียกในครอบครัวเท่านั้น โดยส่วนใหญ่คนกลุ่มนี้จะไม่มีชื่อกะเหรี่ยงกันแล้ว ส่วนคนกลุ่มอายุระหว่าง 41-60 ปี
 ใช้วิธีนี้ในการตั้งชื่อ 37.27 % และคนในกลุ่มที่ 2 ใช้วิธีนี้ในการตั้งชื่อคิดเป็น 80.62 %

ตัวอย่างชื่อโดยใช้วิธีการตั้งชื่อภาษาไทย

ชื่อกะเหรี่ยง	ชื่อภาษาไทย	คำอ่าน	คำแปล
/ʔə k ^h we ⁵¹ /	ค.ช. ทิตติ แซ่ลี	[t ^h itti:]	ผู้ชาย
-	ค.ช. โกวิท คังฟู	[ko: wit]	-
/tʃuei ⁴⁵ /	นางสุนันท์ ทังตัง	[sù nan]	ปู่
-	ค.ญ. ปวีณา บุญเลิศ	[pa-wi:-na:]	-
-	น.ส. โรมฤดี เนเล็ก	[ro:m-rí-di:]	-

ตารางที่ 7 แสดงความถี่ของวิธีการที่ใช้ในการตั้งชื่อภาษาไทย

วิธีการตั้งชื่อ \ กลุ่มอายุ	1	2	3
เขียนตามเสียง	30.00	3.13	0
ตัด-เพิ่ม-เปลี่ยนเสียง	22.73	5.00	0
แปลความหมาย	10.00	11.25	0
ตั้งชื่อใหม่	37.27	80.62	100
รวม	100	100	100

จากตารางแสดงให้เห็นว่า วิธีการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงกลุ่มที่ 1 ใช้หลายวิธีปะปนกัน คือหากชื่อเดิมเป็นเสียงที่มีในเสียงภาษาไทย ก็จะใช้วิธีเขียนตามเสียงเลย แต่หากชื่อภาษากะเหรี่ยงของเขาออกเสียงยาก ไม่สามารถที่จะเขียนเป็นภาษาไทยได้ก็จะใช้วิธีตัดเสียงที่ยากออก หรืออาจจะเปลี่ยนแปลงเสียงให้เป็นเสียงเดียวกับคำภาษาไทย เพื่อจะเขียนเป็นภาษาไทย และออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาไทยมากที่สุด หรือตั้งชื่อใหม่เช่นเดียวกับคนไทยไปเลย ผู้วิจัยคิดว่าสาเหตุที่ชาวกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ใช้วิธีการตั้งชื่อหลากหลายแบบนี้เนื่องจาก ชาวกะเหรี่ยงในกลุ่มนี้เป็นกลุ่มผู้สูงอายุ ที่ไม่ค่อยได้ติดต่อกับคนภายนอก ถือเป็นรุ่นแรกที่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทย บางคนไม่สามารถพูดและฟังภาษาไทยได้เลย ดังนั้นเมื่อต้องการเปลี่ยนชื่อเป็นภาษาไทย ชาวกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ซึ่งไม่มีความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยเลย จึงมักจะให้เจ้าหน้าที่อำเภอเป็นผู้ตั้งชื่อให้ และ

ทางเจ้าหน้าที่อำเภอที่ทำบัตรประชาชนให้ชาวกะเหรี่ยง ก็ เขียนชื่อในบัตรตามเสียงที่ได้ยิน หากเสียงใดไม่มีในภาษาไทยก็พยายามเปลี่ยนให้ตรงกับหน่วยเสียงภาษาไทย เพื่อให้ออกเสียงง่ายขึ้น และเขียนสะกดขึ้น แต่อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มที่เริ่มมีการติดต่อกับคนไทย และอยู่ร่วมกับคนไทย จึงเริ่มรับวัฒนธรรมการตั้งชื่อแบบคนไทยไว้ จึงตั้งชื่อเป็นแบบคนไทย

สำหรับชาวกะเหรี่ยงกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 21-40 ปี เป็นกลุ่มที่มีโอกาสคลุกคลีกับคนภายนอกมากขึ้น บางคนได้มีโอกาสเรียนหนังสือ ดังนั้นกลุ่มนี้จึงทำให้สามารถมองเห็นพัฒนาการของการตั้งชื่อได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ คนกลุ่มนี้ยังเป็นกลุ่มที่มีชื่อกะเหรี่ยง ในขณะเดียวกันก็เริ่มใช้วิธีตั้งชื่อไทยมากขึ้น สังเกตได้จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่า คนกลุ่มนี้ใช้วิธีการตั้งชื่อไทยถึง 80% ในขณะที่ยังมีการตั้งชื่อโดยวิธีการอื่นๆ ทั้งการเขียนตามเสียงเดิม การตัดเสียง เพิ่มเสียง และเปลี่ยนแปลงเสียง รวมถึงการแปลความหมายจากชื่อเดิมอีกด้วย แต่วิธีการต่างๆ เหล่านี้ลดลงกว่ากลุ่มที่ 1 มาก เนื่องจากใช้วิธีการตั้งชื่อไทยเพิ่มขึ้นจากกลุ่มที่ 1

สำหรับชาวกะเหรี่ยงในกลุ่มอายุระหว่าง 1-20 ปี เป็นเด็กรุ่นใหม่ที่เกิดในประเทศไทย มีพ่อ-แม่ที่อพยพมาอยู่ในประเทศไทยเป็นเวลานานพอที่จะรู้ภาษาไทย และพูดภาษาไทยได้ ดังนั้นคนกลุ่มนี้จึงไม่ค่อยมีชื่อภาษากะเหรี่ยงให้เห็น หากมีก็เป็นแค่เพียงส่วนน้อย และเป็นชื่อเล่นที่ใช้เรียกกันเฉพาะในบ้านเท่านั้น วิธีการตั้งชื่อภาษาไทยของคนกลุ่มนี้ 100% จึงเป็นการตั้งชื่อขึ้นใหม่ และชื่อส่วนใหญ่ที่ตั้งขึ้นนี้จะป็นชื่อที่มีความหมาย โดยพ่อแม่จะเป็นผู้ตั้งให้

4.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างชื่อกะเหรี่ยงและชื่อภาษาไทย

จากการศึกษาพบว่า การตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงส่วนหนึ่งยังคงมีความสัมพันธ์กับชื่อเดิม และอีกส่วนหนึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับชื่อเดิมของตนเอง ซึ่งสามารถมองเห็นได้ชัดเจนจากชื่อในแต่ละกลุ่มอายุ กล่าวคือ ในกลุ่มอายุระหว่าง 41-60 ปี ชื่อภาษาไทยที่ตั้งขึ้นใหม่นี้มีความสัมพันธ์กับชื่อกะเหรี่ยงเดิม 62.73% โดยมีความสัมพันธ์ทางเสียงกับชื่อเดิม 52.73% และสัมพันธ์ทางความหมาย 10% ในขณะที่ผู้ที่มีชื่อภาษาไทยไม่เกี่ยวข้อง กับชื่อเดิมเลย คิดเป็น 37.27%

ในกลุ่มอายุระหว่าง 21 -40 ผู้ที่ตั้งชื่อภาษาไทยให้มีความหมายสัมพันธ์กับชื่อกะเหรี่ยงเดิม คิดเป็น 19.38% โดยมีความสัมพันธ์ทางเสียงกับชื่อเดิม 8.13% และมีความสัมพันธ์ทางความหมาย 11.25% ในขณะที่ ผู้ที่ตั้งชื่อภาษาไทยขึ้นใหม่โดยไม่มี ความสัมพันธ์กับชื่อเดิมเลย คิดเป็น 80.62% และสำหรับในคนกลุ่มอายุระหว่าง 1-20 ปี ที่ตั้งชื่อภาษาไทยขึ้นใหม่โดยไม่มี ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับชื่อเดิมเลย คิดเป็น 100% ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างชื่อภาษากะเหรี่ยงและชื่อภาษาไทย

กลุ่มอายุ	มีความสัมพันธ์ระหว่างชื่อไทย-ชื่อกะเหรี่ยง		ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างชื่อ
	สัมพันธ์ทางเสียง	สัมพันธ์ทางความหมาย	
1	52.73	10	37.27
2	8.13	11.25	80.62
3	0	0	100

4.2.3 บุคคลที่ตั้งชื่อภาษาไทยให้ชาวกะเหรี่ยง

จากการศึกษาพบว่าบุคคลที่มีส่วนในการตั้งชื่อของคนในแต่ละกลุ่มอายุมีความแตกต่างกัน ดังแสดงให้เห็นในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 9 แสดงความถี่ของบุคคลที่ตั้งชื่อภาษาไทย

กลุ่มอายุ	1	2	3
บุคคลที่ตั้งชื่อ			
พ่อ - แม่	35.45	66.87	70.55
ปู่ย่า - ตายาย ญาติผู้ใหญ่	1.82	1.88	7.78
กำนัน - ผู้ใหญ่บ้าน	10.00	5.00	4.44
เจ้าหน้าที่อำเภอ	45.45	8.13	1.67
พระ	1.82	2.50	6.67
ผู้นำทางสายศาสตร์	0.91	-	-
ครู	2.73	10.62	1.11
หมอ-พยาบาล	-	-	3.89
อื่นๆ (คนไทย)	1.82	5.00	3.89
รวม	100	100	100

จากตารางทำให้มองเห็นถึงพัฒนาการของการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง กล่าวคือในกลุ่มที่ 1 มักจะให้เจ้าหน้าที่อำเภอเป็นผู้ตั้งชื่อภาษาไทยถึง 45.45% เนื่องจากกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ไม่ค่อยมี

ความรู้ภาษาไทยเท่าใดนัก บางคนพูดหรือฟังภาษาไทยไม่ได้เลย ดังนั้นเมื่อต้องเปลี่ยนชื่อเป็นภาษาไทยจึงต้องให้เจ้าหน้าที่เป็นผู้ตั้งให้ ดังนั้นชื่อภาษาไทยของคนกลุ่มนี้จึงมักเป็นชื่อที่ใกล้เคียงกับชื่อเดิมมากที่สุด ในเรื่องของเสียงไม่คำนึงถึงความหมายของชื่อ ไม่มีการตั้งกฎเกณฑ์ในการตั้งชื่อภาษาไทย เพราะส่วนใหญ่ไม่ได้ตั้งชื่อเอง รองลงมาคือ พ่อ-แม่ เป็นผู้ตั้งชื่อให้ คิดเป็นร้อยละ 35.45 กำนัน ผู้ใหญ่บ้านตั้งชื่อให้ คิดเป็นร้อยละ 10.00 ครูเป็นผู้ตั้งชื่อให้ คิดเป็นร้อยละ 2.73 ปู่ย่าตา ยายญาติผู้ใหญ่ พระ และคนไทยคนอื่นๆ มีความถนัดในการตั้งชื่อให้เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 1.82 และผู้นำทางไสยศาสตร์เป็นผู้ตั้งชื่อให้มีความถนัดน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.91

สำหรับกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่เริ่มเรียนรู้ภาษาไทยมากขึ้น เพราะคลุกคลีและอยู่ร่วมกับคนไทย มีโอกาสเรียนหนังสือบ้าง กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีทั้งชื่อภาษาไทย และชื่อภาษากะเหรี่ยง การตั้งชื่อของคนกลุ่มนี้ เมื่อมีการเปลี่ยนชื่อภาษาไทยเพื่อทำบัตรประชาชน วิธีการจะเริ่มเปลี่ยนไปจากกลุ่มที่ 1 กล่าวคือ จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่า คนกลุ่มนี้จะให้เจ้าหน้าที่อำเภอตั้งชื่อให้ลดลงจากกลุ่มแรก คือมีประมาณ 8.13% ในขณะที่พ่อ-แม่ จะเป็นผู้ตั้งชื่อให้ลูกมากขึ้นกว่ากลุ่ม 1 คือประมาณ 66.87% และมีบางกลุ่มที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียน ครูก็จะเป็นผู้ตั้งชื่อให้ประมาณ 10.62%

สำหรับกลุ่มที่ 3 จากตาราง จะเห็นได้ว่า แนวโน้มที่คนอื่นๆ จะตั้งชื่อให้ลดน้อยลงกว่า 2 กลุ่มแรก ในขณะที่พ่อแม่จะเป็นผู้ตั้งชื่อให้ถึง 70.55% และให้ปู่ย่าตายาย ญาติผู้ใหญ่ตั้งชื่อให้ มีแนวโน้มมากขึ้นกว่า 2 กลุ่มแรก คือประมาณ 7.78% ในขณะที่การให้พระตั้งชื่อให้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 6.67 และให้กำนันผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ตั้งชื่อให้ คิดเป็นร้อยละ 4.44 ให้หมอ-พยาบาล หรือคนไทยคนอื่นๆตั้งชื่อให้ คิดเป็นร้อยละ 3.89 ซึ่งเพิ่มขึ้นกว่า 2 กลุ่มแรก ให้เจ้าหน้าที่อำเภอเป็นผู้ตั้งชื่อให้ คิดเป็นร้อยละ 1.67 และให้ครูตั้งชื่อให้ คิดเป็นร้อยละ 1.11 จากข้อมูลที่ได้สามารถอธิบายได้ถึงความเปลี่ยนแปลงเรื่องการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง กล่าวคือ ชาวกะเหรี่ยงในปัจจุบัน มักจะไม่มีการตั้งชื่อเป็นภาษากะเหรี่ยงแล้ว สังเกตได้จากชื่อของชาวกะเหรี่ยงในกลุ่มอายุที่ 3 ประชากร 100% มีชื่อเป็นภาษาไทยตั้งแต่เกิด โดยส่วนใหญ่พ่อแม่จะเป็นผู้ตั้งชื่อให้ และชื่อที่ตั้งขึ้นมาก่อนข้างมีกฎเกณฑ์มากขึ้น ชื่อส่วนใหญ่จะเป็นชื่อที่มีความหมายที่เป็นมงคลนาม ซึ่งในเรื่องความหมายของชื่อจะกล่าวในส่วนต่อไป

4.2.4 ความหมายของชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยง

จากการศึกษาพบว่า คนในกลุ่มอายุที่ 1 เพศชาย จะเป็นชื่อที่ไม่มีมีความหมายมากที่สุดถึงร้อยละ 25 รองลงมาคือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ เทพ มงคล และ

ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับดอกไม้และต้นไม้ คิดเป็นร้อยละ 16.66 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ มีจำนวนความถี่เท่ากับชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการ อื่นๆคิดเป็นร้อยละ 12.50 และชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์ ความดี ความรู้ ความฉลาด ความสำเร็จ สิ่งของ สถานที่ อาคารตกแต่งและส่งเสริม มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.17

สำหรับในกลุ่มอายุที่ 1 เพศหญิง ชื่อของคนส่วนใหญ่ก็จะเป็นชื่อที่ไม่มีความหมายถึงร้อยละ 26.67 ในขณะที่ชื่อที่มีความหมายถึงดอกไม้ต้นไม้ ก็เป็นชื่อที่มีความถี่ในการตั้งชื่อสูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 26.66 รองลงมาคือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ คิดเป็นร้อยละ 13.33 และชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์ ความดี ทรัพย์สิน วัตถุมีค่า กริยาอาการต่างๆ รูปร่าง ลักษณะดี และเวลา วันเดือนปี มีความถี่ในการตั้งชื่อเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 6.67

ในคนกลุ่มที่ 2 เพศชาย ในการตั้งชื่อส่วนใหญ่จะเป็นชื่อที่มีความหมาย และชื่อที่มีความหมายถึงอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ มีความถี่สูงสุด คิดเป็นร้อยละ 18.46 ชื่อที่มีความหมายถึงความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ เทพ มงคล ความรัก ความสุข จิตใจ และกริยาอาการต่างๆ คิดเป็นร้อยละ 9.23 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับทรัพย์สิน และวัตถุมีค่า คิดเป็นร้อยละ 6.15 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์ ความดี ภูมิศาสตร์กายภาพ ทิศทาง ธรรมชาติ และชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับปริมาณ มีความถี่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 4.61 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความรู้ ความฉลาด ความสำเร็จ ดอกไม้ ต้นไม้ สิ่งของ สถานที่ อาคารมั่นคง รักษา เครื่องญาติ ตระกูล รูปร่างลักษณะดี คิดเป็นร้อยละ 3.08 และชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับคำเรียก และคำบอกเพศ มีจำนวนความถี่น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.54

สำหรับในคนกลุ่ม 2 เพศหญิง ชื่อที่มีความถี่สูงสุดคือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ กายภาพ ทิศ ธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 13.33 ความถี่ของชื่อที่มีความหมายรองลงมา คือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์ ความดี คิดเป็นร้อยละ 11.67 ในขณะที่ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ เทพ มงคล ดอกไม้ ต้นไม้ และกริยาอาการอื่นๆ มีจำนวนความถี่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 10 ซึ่งมีความหมายเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะดี มีจำนวนความถี่ คิดเป็นร้อยละ 8.32 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับเวลา วัน เดือน ปี คิดเป็นร้อยละ 6.67 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ/สถานที่ มีจำนวนความถี่ คิดเป็นร้อยละ 5 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความรัก ความสุข จิตใจ และเครื่องใช้ เครื่องประดับ คิดเป็นร้อยละ 3.33 ชื่อที่มีความถี่น้อยที่สุด คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับคุณธรรม ทรัพย์สิน วัตถุมีค่า อาคารมั่นคง รักษา และชื่อที่เกี่ยวกับอวัยวะต่างๆ คิดเป็นร้อยละ 1.67

ในคนกลุ่ม 3 เพศชาย ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ เทพ มงคล มีจำนวนความถี่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.34 รองลงมาคือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ อำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ คิดเป็นร้อยละ 21.11 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ เวลา วัน เดือน ปี คิดเป็นร้อยละ 7.78 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับภูมิศาสตร์กายภาพ ทิศ ธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 6.67 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์ ความดี ความรัก ความ สุขจิตใจ และคำบอกเพศ มีจำนวนความถี่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับทรัพย์สิน วัตถุมงคล เครื่องราง วัตถุ มีความถี่คิดเป็นร้อยละ 2.22 และชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอาหารมันคง รักษา อาหารตกแต่ง ส่งเสริม และรูปร่างลักษณะดี มีจำนวนความถี่น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.11

สำหรับในเพศหญิง ชื่อที่มีความถี่มากที่สุดคือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์ ความดี คิดเป็นร้อยละ 18.89 รองลงมาคือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ดอกไม้ ต้นไม้ คิดเป็นร้อยละ 13.33 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับทรัพย์สิน วัตถุมงคล คิดเป็นร้อยละ 12.22 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับภูมิศาสตร์กายภาพ ทิศ ธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 11.11 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ เทพ มงคล คิดเป็นร้อยละ 7.78 ในขณะที่ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความรัก ความสุข จิตใจ คิดเป็นร้อยละ 5.56 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความรู้ ความฉลาด ความสำเร็จ และคำเรียก คำบอกเพศ มีจำนวนความถี่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 4.45 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 2.33 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับเครื่องราง วัตถุ เวลา วัน เดือน ปี มีความถี่คิดเป็นร้อยละ 2.22 และชื่อที่มีจำนวนความถี่น้อยที่สุดคือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับคุณธรรม อำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ และรูปร่างลักษณะดี ซึ่งมีความถี่คิดเป็นร้อยละ 1.11 รายละเอียดดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 แสดงความถี่ของความหมายของชื่อภาษาไทยในแต่ละกลุ่มอายุและเพศ

กลุ่มอายุ ความหมายของชื่อ	1		2		3	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
1. อำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ	12.50	-	18.46	-	21.11	1.11
2. ความงาม ความบริสุทธิ์ ความดี	4.17	6.67	4.61	11.67	3.33	18.89
3. ความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ เทพ มงคล	16.66	-	9.23	10.00	23.34	7.78
4. ความรู้ ความฉลาด ความสำเร็จ	4.17	-	3.08	-	5.56	4.45
5. ความรัก ความสุข จิตใจ	-	-	9.23	3.33	3.33	5.56
6. คุณธรรม	-	-	-	1.67	-	1.11

ตารางที่ 10 แสดงความถี่ของความหมายของชื่อภาษาไทยในแต่ละกลุ่มอายุและเพศ (ต่อ)

กลุ่มอายุ ความหมายของชื่อ	1		2		3	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
7. ดอกไม้ ต้นไม้	16.66	26.66	3.08	10.00	-	13.33
8. สัตว์	-	13.33	-	-	-	2.22
9. อวัยวะต่างๆ	-	-	-	1.67	-	-
10. สิ่งของ/สถานที่	4.17	-	3.08	5.00	4.44	-
11. เครื่องประดับ เครื่องใช้	-	-	-	3.33	-	-
12. ทรัพย์สิน วัตถุมีค่า	-	6.67	6.15	1.67	2.22	12.22
13. ภูมิศาสตร์กายภาพ ทิศ ธรรมชาติ	-	-	4.61	13.33	6.67	11.11
14. อาการมั่นคง รักษา	-	-	3.08	1.67	1.11	-
15. อาการตกแต่งส่งเสริม	4.17	-	-	-	1.11	-
16. กริยาอาการอื่นๆ	12.50	6.67	9.23	10.00	5.56	3.33
17. คำเปรียบ/ คำบอกเพศ	-	-	1.54	-	3.33	4.45
18. เครื่องญาติ/ตระกูล	-	-	3.08	-	2.22	2.22
19. รูปร่าง ลักษณะ สี	-	6.67	3.08	8.32	1.11	1.11
20. ปริมาณ	-	-	4.61	-	-	-
21. เวลา วัน เดือน ปี	-	6.67	-	6.67	7.78	2.22
22. คำที่ไม่สามารถจัดเข้าพวก/ไม่มีความหมาย	25.00	26.66	13.85	11.67	7.78	8.89
รวม	100	100	100	100	100	100

หน่วยศัพท์ที่ใช้แสดงความหมายต่างๆ ของชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยง

ในการวิเคราะห์ความหมายต่างๆ ที่ปรากฏในชื่อของชนกลุ่มนี้ มีการใช้หน่วยศัพท์ต่างๆ มากมายหลายรูป เพื่อแสดงความหมายแต่ละความหมาย ดังจะยกตัวอย่างให้เห็นดังต่อไปนี้

1. หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงความเป็นเลิศ ได้แก่ ประเสริฐ ยิ่งใหญ่ อัคร อภิ ยอด อดิ
2. หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงอำนาจ ได้แก่ เฉล พล ศักดิ์ เกรียงไกร
3. หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงชัยชนะ ความสำเร็จ ได้แก่ ชัย สำเร็จ สมใจ สมจิตร สมฤดี
4. หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับความสวยงาม ได้แก่ จรูญ โสภิต อำไพ ทศนีย์ วิลาวัลย์

อร ยูพิน งาม

5. หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ ความดี ได้แก่ วิมล สุ งาม

6.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ได้แก่ เจริญ ชุติมา รวพรรณ
พัฒน พิพัฒน์ วัฒนะ

7.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับความเชื่อต่างๆ ได้แก่

7.1 ความเชื่อเกี่ยวกับพุทธศาสนา ได้แก่ บุญ พุทธ ธรรม วาสนา

7.2 ความเชื่ออื่นๆ ได้แก่ เทพ ทิพย์ อมร กฤษณะ

8.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งมงคลต่างๆ ได้แก่ มงคล พร ศิริ สวัสดิ์ ศรี

9.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึง ความรู้ ความฉลาด เช่น ฌรั วิทย์ ปัญญา ไทวิทย์ อัจฉริยา
สามารถ ปรีชา

10.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงความรัก ได้แก่ นันท

11.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงความสุข ได้แก่ เกษม ھرรมา มาโนชญ์ สุข สาราญ

12.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงคุณธรรม ความเมตตา ได้แก่ ปราณี อารี อำนวย

13.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงความนอบน้อมถ่อมตน ได้แก่ อัญชลี ขจร น้อม

14.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงความมีระเบียบวินัย ได้แก่ วินัย

15.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับต้นไม้ ดอกไม้ ได้แก่ บัว เต็ง กระถิน อ้อ มะลิ
ดอกไม้ จำปา บุปผา พิกุล เกสร กรรณิกา พวงพกา อรพินท์ ปาริชาติ ไพร ใบไม้ มาลัย ราตรี
ช่อนกลั่น

16.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ ได้แก่ เป็ด มยุรี พิมพา

17.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ ได้แก่ เทียน สำเนา

18.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับสถานที่ ได้แก่ เมือง ธานี นทร์ สี่มา

19.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับคน หรือมนุษย์ ได้แก่ ธิดา นางนุช กัลยา เทวี
ไพรินทร์ บังอร สุชาดา สุณิสา ขนิษฐา ทายาท พงษ์ สาว

20.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับทรัพย์สิน วัตถุมีค่า ได้แก่

-ทอง หน่วยศัพท์ที่ใช้มี ทอง กนก อุไร สุวรรณ กาญจน์

-เพชร หน่วยศัพท์ที่ใช้มี เพชร อมรรัตน์

-แก้ว หน่วยศัพท์ที่ใช้มี วิรัตน์ มณี

-ทรัพย์สินสมบัติ หน่วยศัพท์ที่ใช้มี สมบัติ

-อัญมณีอื่นๆ หน่วยศัพท์ที่ใช้มี มุก พลอย ไพลิน ไพฑูรย์ เงิน

21.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับอวัยวะของร่างกาย ได้แก่

-ใจ หน่วยศัพท์ที่ใช้ได้แก่ ใจ ฤทัย มานัส ฤดี จิต

-ผิว หน่วยศัพท์ที่ใช้ได้แก่ วรรณา พรรณ

-ตา หน่วยศัพท์ที่ใช้ได้แก่ นัยนา

-มือ หน่วยศัพท์ที่ใช้ได้แก่ หัตถ กร

22.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติรอบๆตัว ได้แก่ จันทร์ รัชนี อัมพร เพ็ญ
ห้วย อุทัย สายฟ้า ปฐพี วารินทร์ แสงทอง ประภา เดือน

23.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับทิศทาง ได้แก่ อุดร ทักษิณ ทิศ

24.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับเวลา ได้แก่ รุ่ง อรุณ แจ่ม เช้า เทียง สว่าง

25.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวกับวัน-เดือน-ปี ได้แก่ ธันวา สงกรานต์ ฉัตรมงคล วัน
อาทิตย์ จักรี

26.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงสี ได้แก่ น้ำเงิน แดง ทอง ขาว มอ

27.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงรูปร่าง ลักษณะ ได้แก่ เล็ก

28.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงปริมาณ จำนวน ได้แก่ เอนก สหัส โท ทศ สด น้อย

29.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงความมั่นคง ยืนยง สถาพร ได้แก่ ดำรง สถาพร

30.หน่วยศัพท์ที่มีความหมายถึงอาการตกแต่ง ส่งเสริม ได้แก่ ช่วย รั้งสรรค์

ตัวอย่างชื่อที่พบในกลุ่มอายุต่างๆ

1. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเป็นเลิศ

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	ประเสริฐ	ยิ่งใหญ่ อัครพล อดิศักดิ์

2. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ อำนาจ

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
เถลิงศักดิ์	ยุทธนา สมศักดิ์ ศักดิ์	สุรศักดิ์ เกรียงไกร สุภเดช

3. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับชัยชนะ ความสำเร็จ

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
ศักดิ์ชัย วิชัย สำเร็จ	วันชัย ศิลปชัย สมฤดี	ธงชัย สมปอง

4. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ความสวยงาม

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
จรรยา ยุพิน -	อำไพ สวย โสภิต	ทัศนีย์ โสภารณ อรอนงค์

5. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ ความดี

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	สุ วมล	สุชาติ บวรมี

6. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ความเจริญรุ่งเรือง

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	เจริญ สมบูรณ์	ชุติมา ประสพโชค พิพัฒน์ วิวัฒน์

7. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเชื่อต่างๆ บุญ มงคล เทพ

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
บุญธรรม บุญช่วย	บุญมา พุทธ บุญ	ชนเทพ จตุรงค์ กฤษณะ วาสนา

8. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ สิริมงคล

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
สวัสดิ์	ปลอดภัย	ศิริพร สพพร สุขศรี

9. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ความรู้ ความฉลาด

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
ฉันทพงศ์	วิทย์ ปัญญา	โกวิทย์ ฉันทวุฒิ อัจฉริญา ปวีณา สามารถ

10. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ความรัก ความสุข

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	สมใจ สมฤดี สมจิตร สุนันท์ เกษม	มานัส หนึ่งฤทัย มานชญ์ हरรรษา

11. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ คุณธรรม ความเมตตา

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	ปราณี	อิริธิน์ อำนาจ

12. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความนอบน้อม ถ่อมตน

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
น้อม		อัญชลี ชอกร

13. ชื่อที่มีความหมายถึงความมีระเบียบวินัย

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	วินัย	

14. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ดอกไม้ ต้นไม้

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
บัว เต็ง กระถิน อ้อ	ดอกไม้ จำปา บุปผา พิกุล	เกสร กรรณิกา พวงศกา อรพินท์

15. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ สัตว์

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
เป็ด มยุรี	- -	มยุรี พิมพา

16. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ เครื่องใช้ เครื่องประดับ

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	วราภรณ์ รัตนภรณ์ เทียน สำภา	

17. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสถานที่

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
เมือง	สีมา	ธานีทร์

18. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับคนหรือมนุษย์ เครือญาติ ตระกูล

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	พงษ์	ธิดา บึงอร ขนิษฐา กัลยา

19. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ทรัพย์สิน วัตถุมีค่า

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
สุวรรณ	สมบัติ เพชร ทองใบ วิรัตน์ อุไร	เพชรไพลิน พลอยไพฑูรย์ มุกมณี กรกนก อมรรัตน์

20. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอวัยวะของร่างกาย

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	ใจ นัยนา	โสภาพรรณ วรรณ กรกนก หัตถชัย

21. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับภูมิศาสตร์กายภาพ ธรรมชาติ

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	อัมพร จันทร์เพ็ญ	อุทัย นวลจันทร์

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	ห้วยนอง	เพ็ญ สายฟ้า ไพรวัลย์

22. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับทิศทาง

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	ทิศ	ทักษิณ อุดร

23. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับเวลา

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	สว่าง สาย เที่ยง	อรุณ รุ่งอรุณ

24. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับวัน-เดือน-ปี

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
เถาะ	จันทร์ อาทิตย์	ขึ้นวา สงกรานต์ ฉัตรมงคล

25. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสี

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
มอ	น้ำเงิน แดง สีทอง ขาว	

26. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
แบน ผอม	เล็ก	

27. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับปริมาณ จำนวน

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
	เอนก สหัส โท	ศตวรรษ ทศพล หนึ่งอุทัย

28. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการอื่นๆ

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
บิน ลอย คั่ง	ดี แอบ เรีซง ไสว เก็บ	บัญชา เคื่อนใจ

29. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ความมั่นคง ชื่นชม สถาพร

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
		สถาพร เกียรติดำรง

30. ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอาการตกแต่ง ส่งเสริม

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
ช่วย		รังสรรค์

31. ชื่อที่ไม่มีความหมาย/ ชื่อที่ไม่สามารถจัดเข้าพวกได้

กลุ่มอายุที่ 1	2	3
ทิ	เปี้ยก	กาวัน
โอ๊ะ	เงีย	ประหัท
ทื่อ	ภิชาติ	คาริน
-	ตุ้ย	จันทิรา
-	จ่อง	ธาริสา

จากการศึกษาการตั้งชื่อพบว่าความหมายของชื่อในแต่ละกลุ่มอายุจะมีความแตกต่างกัน กล่าวคือในกลุ่มอายุที่ 1 ความหมายของชื่อส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น ต้นไม้ ดอกไม้ ในกลุ่มอายุที่ 2 การตั้งชื่อเริ่มมีความหมายเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นนามธรรมมากขึ้น ในขณะที่ก็ยังมีการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นรูปธรรมด้วย ในกลุ่มอายุที่ 3 ชื่อส่วนใหญ่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นนามธรรม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11 แสดงความถี่ของความหมายของชื่อ จำแนกตามกลุ่มอายุ

ความหมายของชื่อ \ กลุ่มอายุ	1	2	3
1. อำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ	7.69	9.60	11.11
2. ความงาม ความบริสุทธิ์ ความดี	5.13	8.00	11.11
3. ความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ เทพ มงคล	10.26	9.60	15.56
4. ความรู้ความฉลาด	2.56	1.60	5.00
5. ความรัก ความสุขใจ จิตใจ	-	6.40	4.44
6. คุณธรรม	-	0.80	0.56
7. ดอกไม้ ต้นไม้	20.51	6.40	6.67
8. สัตว์	5.13	-	1.11
9. อวัยวะต่างๆ	-	0.80	-
10. สิ่งของ / สถานที่	2.56	4.00	2.22
11. เครื่องประดับ เครื่องใช้	-	1.60	-
12. ทรัพย์สิน วัตถุมีค่า	2.56	4.00	7.22
13. ภูมิศาสตร์กายภาพ ทิศ ธรรมชาติ	-	8.80	8.89

ตารางที่ 11 แสดงความถี่ของความหมายของชื่อ จำแนกตามกลุ่มอายุ (ต่อ)

ความหมายของชื่อ \ กลุ่มอายุ	1	2	3
14. อาการมันคง รักษา	-	2.40	0.56
15. อาการตกแต่ง ส่งเสริม	2.56	-	0.56
16. กริยาอาการอื่นๆ	10.26	9.60	4.44
17. คำเรียก/คำบอกเพศ	-	0.80	3.89
18. เครือญาติ/ตระกูล	-	1.60	2.22
19. รูปร่างลักษณะ สี	2.56	5.60	1.11
20. ปริมาณ	-	2.40	-
21. เวลา วัน เดือน ปี	2.56	4.00	5.00
22. คำที่ไม่มีความหมาย / ไม่เข้าพวก	25.66	12.00	8.33
รวม	100	100	100

จากตาราง และตัวอย่างชื่อที่ยกมานี้ สามารถแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของการตั้งชื่อได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ ในกลุ่มที่ 1 การตั้งชื่อจะมีความหมายเพียง 12 ประเภทเท่านั้น ซึ่งส่วนใหญ่จะมีความหมายถึงสิ่งแวดล้อมรอบๆตัว เช่น ดอกไม้ ต้นไม้ ผลไม้ สัตว์ และกริยาอาการต่างๆ ซึ่งอีกส่วนหนึ่งเป็นชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ มงคล เทพ ความดี ความงาม อันเนื่องมาจากความเชื่อในเรื่องศาสนา จะเห็นได้ว่าการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ดอกไม้ ต้นไม้ มีความถี่มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 20.51 และการตั้งชื่อที่มีความหมายรองลงมาคือ การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ เทพ มงคล คิดเป็นร้อยละ 10.26 ซึ่งเท่ากับการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการต่างๆ

ในกลุ่มอายุที่ 2 การตั้งชื่อเริ่มขยายกว้างออกไป มีการตั้งชื่อในเชิงความหมายที่หลากหลายมากขึ้น และจำนวนความถี่ในแต่ละความหมายไม่แตกต่างกันเท่าใดนัก สำหรับในกลุ่มนี้การตั้งชื่อที่มีความถี่สูงสุดคือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ อำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ ซึ่งมีความถี่เท่ากับการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ เทพ มงคล และเกี่ยวกับกริยาอาการอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 9.60 รองลงมาคือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ภูมิศาสตร์กายภาพ ทิศ และธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 8.80

ในกลุ่มอายุที่ 3 การตั้งชื่อมีความใกล้เคียงกับกลุ่มที่ 2 ในเรื่องของความหมาย แต่ผู้วิจัยสังเกตพบความแตกต่างน่าจะเป็นเรื่องการใช้คำในการตั้งชื่อ คือการเลือกใช้คำอย่างพิถีพิถันขึ้น สะดวกขึ้นมากกว่า ในกลุ่มนี้ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ เทพ มงคล เป็นความหมายที่มีความถี่สูงสุด คิดเป็นร้อยละ 15.56 ในขณะที่การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ ความงาม และความดี มีความถี่ในการตั้งรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 11.11

สำหรับพัฒนาการที่เห็นได้อีกอย่างจากการตั้งชื่อเท่าที่ผู้วิจัยสังเกตได้คือ ในกลุ่มที่ 1 การตั้งชื่อภาษาไทยส่วนใหญ่ เป็นชื่อที่ไม่มีความหมายถึงร้อยละ 25.66 และจำนวนความถี่ของชื่อที่ไม่มีความหมายค่อยๆลดลง แต่ก็ยังมีให้เห็นในกลุ่มที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 12 และ ในกลุ่มที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 8.33 แสดงให้เห็นถึงสภาพสังคมที่เริ่มเปลี่ยนแปลงไปของชาวกะเหรี่ยง ซึ่งรับอิทธิพลของชื่อคนไทยและภาษาไทยมากขึ้น การตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงจึงเริ่มคำนึงถึงความหมายและกฎเกณฑ์ของการตั้งชื่อมากขึ้นเหมือนคนไทย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ว่ามีวิธีการในการตั้งชื่ออย่างไร และศึกษาว่าในช่วง 3 กลุ่มอายุ มีการตั้งชื่อที่แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร พร้อมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ของชื่อภาษาไทยและชื่อภาษากะเหรี่ยงว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่อย่างไร กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือชาวกะเหรี่ยงโป ที่อาศัยอยู่ใน 5 หมู่บ้าน คือบ้านบ่อ บ้านทุ่งแฝก บ้านผาปก บ้านห้วยคลุม และบ้านตะโกล่าง ในตำบลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี เกิดระหว่างปี 2480-2540 (อายุระหว่าง 1-60 ปี) และมีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลการทะเบียนราษฎรของอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่ม 1 มีอายุระหว่าง 41-60 ปี จำนวน 110 คน แบ่งเป็นชาย 55 คน และหญิง 55 คน กลุ่ม 2 มีอายุระหว่าง 21-40 ปี จำนวน 160 คน แบ่งเป็นชาย 80 คน และหญิง 80 คน กลุ่ม 3 มีอายุระหว่าง 1-20 ปี จำนวน 180 คน แบ่งเป็นชาย 90 คนและหญิง 90 คน รวมทั้งสิ้นเป็นจำนวนประชากร 450 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ ผลการศึกษาแสดงด้วยคำร้อยละ

ผลการวิจัย ในเรื่องการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงพบว่า ชาวกะเหรี่ยงที่อำเภอสวนผึ้งมีการตั้งชื่อ 2 ลักษณะ คือ ชื่อที่เป็นภาษากะเหรี่ยงและชื่อที่เป็นภาษาไทย ซึ่งในแต่ละกลุ่มอายุ จะมีความแตกต่างกันในการตั้งชื่อ โดยกลุ่มอายุที่ระหว่าง 41-60 ปี มีการตั้งชื่อที่เป็นชื่อกะเหรี่ยง คิดเป็นจำนวนร้อยละ 94.55 และชื่อไทยคิดเป็นจำนวนร้อยละ 5.45 กลุ่มอายุระหว่าง 21-40 ปี มีการตั้งชื่อกะเหรี่ยงคิดเป็นร้อยละ 81.87 และตั้งชื่อเป็นชื่อไทยคิดเป็นจำนวนร้อยละ 18.13 ในขณะที่การตั้งชื่อของคนกลุ่มอายุระหว่าง 1-20 ปี ไม่มีการตั้งชื่อเป็นภาษากะเหรี่ยง และมีการตั้งชื่อไทยคิดเป็นจำนวนร้อยละ 100

ผลการวิจัย ในเรื่องการตั้งชื่อกะเหรี่ยงของชาวกะเหรี่ยง พบว่าการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงส่วนใหญ่ ลักษณะของชื่อมีที่มาจากสิ่งที่เป็นรูปธรรม และสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.40 ในขณะที่ชื่อที่มีที่มาจากสิ่งที่เป็นนามธรรม อันสืบเนื่องมาจากความเชื่อในพุทธศาสนาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ คิดเป็นร้อยละ 9.60

ในเรื่องของบุคคลที่ตั้งชื่อให้ พบว่าการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงดั้งเดิม จะมีบุคคลที่มีส่วนในการตั้งชื่อหลักๆ 4 กลุ่ม คือ พ่อแม่ ญาติผู้ใหญ่หรือปู่ย่าตายาย กำนัน-ผู้ใหญ่บ้าน และผู้นำทางไสยศาสตร์ ซึ่งพ่อแม่เป็นผู้ตั้งชื่อให้จะมีความถี่ที่สุด

ในเรื่องของความหมายของชื่อในภาพรวม ความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อที่มีความดีสูงสุด คือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกิริยาอาการต่างๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน รองลงมาคือชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ เครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน ชื่อประเภทสัตว์หรืออวัยวะต่างๆของสัตว์ ชื่อประเภทรูปร่าง ลักษณะ สี ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามอายุพบว่า ความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อของแต่ละกลุ่มอายุก็มีความแตกต่างกัน กล่าวคือในกลุ่มอายุที่ 1 (อายุ 41-60 ปี) ความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อที่มีความดีสูงสุด คือชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ สี รองลงมา คือ สิ่งของ เครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน และกิริยาอาการต่างๆตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มอายุที่ 2 (อายุ 21-40 ปี) ความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อที่มีความดีสูงสุด คือชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับกิริยาอาการต่างๆ รองลงมาคือชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ หรืออวัยวะต่างๆของสัตว์ และชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของ เครื่องใช้ในชีวิตประจำวันตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามเพศพบว่า ความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อของคนในกลุ่มอายุที่ 1 เพศชายและเพศหญิง ไม่มีความแตกต่างกันเท่าใดนัก กล่าวคือในเพศชาย ความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อที่มีความดีสูงสุด คือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ สี รองลงมาคือชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ ในชีวิตประจำวัน และชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับกิริยาอาการต่างๆ ตามลำดับ สำหรับเพศหญิง ความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อที่มีความดีสูงสุด คือ ชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับกิริยาอาการ หรือกิริยาวิเศษณ์ต่างๆ รองลงมาคือชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ สี และชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันตามลำดับ ส่วนในกลุ่มอายุที่ 2 ความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อเริ่มมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ เพศชาย ความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อที่มีความดีสูงสุด คือชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับกิริยาอาการต่างๆ รองลงมาคือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน และชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียงและความเชื่อในเรื่องบุญ มงคล เทพ สวรรค์ สำหรับเพศหญิง ในกลุ่มที่ 2 ความหมายที่ใช้ในการตั้งชื่อที่มีความดีสูงสุด คือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ หรืออวัยวะต่างๆของสัตว์ รองลงมาคือกิริยาอาการหรือกิริยาวิเศษณ์ต่างๆ และชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับวัน เดือน ปี และเวลาที่เกิด ตามลำดับ

ผลการวิจัยในเรื่องของการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงพบว่า วิธีการที่ชาวกะเหรี่ยงใช้ในการตั้งชื่อภาษาไทยมี 4 วิธีการ คือ 1.วิธีการตั้งชื่อตามเสียงชื่อกะเหรี่ยง 2.วิธีการตั้งชื่อโดยการคัดเสียง/เพิ่มเสียง/เปลี่ยนแปลงเสียงชื่อกะเหรี่ยง 3.วิธีการตั้งชื่อโดยการแปลความหมายจากชื่อกะเหรี่ยง 4.วิธีการตั้งชื่อเป็นชื่อไทย โดยคนในกลุ่มที่ 1 จะใช้วิธีการตั้งชื่อทุกวิธีปะปนกันในความดีที่ใกล้เคียงกัน โดยใช้วิธีตั้งชื่อไทยในความดีที่ใกล้เคียงกับการตั้งชื่อโดยใช้วิธีตั้งตามเสียง

ชื่อกะเหรี่ยง รองลงมาคือการตั้งชื่อโดยใช้วิธีตัดเสียง/เพิ่มเสียง/เปลี่ยนแปลงเสียงชื่อกะเหรี่ยง และวิธีการแปลความหมายชื่อกะเหรี่ยงตามลำดับ ในขณะที่คนในกลุ่มที่ 2 ใช้วิธีการตั้งชื่อไทยมากที่สุด รองลงมาคือวิธีการแปลความหมาย วิธีการตัดเสียง/เพิ่มเสียง/เปลี่ยนแปลงเสียง และการตั้งชื่อตามเสียงชื่อเดิม ตามลำดับ ส่วนคนในกลุ่มที่ 3 ใช้วิธีการตั้งชื่อไทยเพียงอย่างเดียว เนื่องจากคนในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ จะไม่มีการตั้งชื่อภาษากะเหรี่ยงกันแล้ว

การศึกษาในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชื่อกะเหรี่ยงและชื่อภาษาไทย พบว่าในกลุ่มอายุที่ 1 ชื่อภาษาไทยที่ตั้งขึ้นนี้ชื่อของคนส่วนใหญ่ยังคงมีความสัมพันธ์กับชื่อกะเหรี่ยงเดิม โดยมีความสัมพันธ์ทางเสียงมากกว่าความสัมพันธ์ทางความหมาย ส่วนในกลุ่มที่ 2 ความสัมพันธ์ของชื่อกะเหรี่ยงกับชื่อภาษาไทยเริ่มลดน้อยลง และมีความสัมพันธ์ทางความหมายมากกว่าสัมพันธ์ทางเสียง ในขณะที่คนกลุ่มที่ 3 ชื่อภาษาไทยที่ตั้งขึ้น ไม่มีความสัมพันธ์ทั้งทางด้านเสียงและความหมายกับชื่อกะเหรี่ยงเลย

ผลการศึกษาเรื่องบุคคลที่ตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงพบว่าในกลุ่มที่ 1 บุคคลที่มีส่วนในการตั้งชื่อภาษาไทยให้กับชาวกะเหรี่ยงมากที่สุด คือเจ้าหน้าที่อำเภอ รองลงมาคือพ่อแม่ และกำนัน-ผู้ใหญ่บ้านตามลำดับ สำหรับในกลุ่มที่ 2 บุคคลที่มีส่วนในการตั้งชื่อให้มากที่สุดคือ พ่อแม่ รองลงมาคือครู และเจ้าหน้าที่อำเภอตามลำดับ ในขณะที่คนในกลุ่มที่ 3 บุคคลที่มีส่วนในการตั้งชื่อให้มากที่สุดคือพ่อแม่ รองลงมาคือ ญาติผู้ใหญ่ (ปู่ย่าตายาย) และพระ ตามลำดับ

ผลการศึกษาในเรื่องของความหมายของชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงโดยภาพรวม พบว่าความหมายที่มีความดีสูงที่สุดในการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงกลุ่มที่ 1 คือการตั้งชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับต้นไม้ ดอกไม้ รองลงมา คือ ชื่อที่มีความหมายถึงความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ มงคล เทพ และชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการต่างๆ ซึ่งมีความดีเท่ากัน สำหรับในกลุ่มที่ 2 ความหมายที่มีความดีสูงที่สุด ในการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยง คือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ มงคล เทพ และชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการอื่นๆ ซึ่งมีความดีเท่ากัน รองลงมาคือ ชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับภูมิศาสตร์กายภาพ และธรรมชาติรอบๆตัว สำหรับในกลุ่มที่ 3 ความหมายที่มีความดีสูงที่สุด ในการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยง คือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ มงคล เทพ รองลงมา คือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ และชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์ ความดี ซึ่งมีความดีเท่ากัน

เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่าการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงในกลุ่มที่ 1 เพศชาย ความหมายที่มีความดีสูงที่สุดในการตั้งชื่อ คือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับ ต้นไม้ ดอกไม้ ซึ่ง

มีความดีเท่ากับชื่อที่มีความหมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ มงคล เทพ รองลงมาก็คือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ และกริยาอาการอื่นๆ ซึ่งมีความดีเท่ากัน ในขณะที่เพศหญิงในกลุ่มที่ 1 มักตั้งชื่อภาษาไทยที่มีความเกี่ยวกับดอกไม้ ต้นไม้มากที่สุด รองลงมาก็คือชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ สำหรับคนในกลุ่ม 2 เพศชาย การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ มีความดีสูงที่สุด รองลงมาก็คือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ มงคล เทพ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความรัก ความสุข และชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการต่างๆ ซึ่งมีความดีเท่ากัน ส่วนเพศหญิงในกลุ่มที่ 2 การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับภูมิศาสตร์กายภาพ ธรรมชาติต่างๆ มีความดีสูงที่สุด รองลงมาก็คือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์และความดี ในขณะที่คนกลุ่มที่ 3 เพศชาย การตั้งชื่อที่มีความหมายถึงความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง บุญ มงคล เทพ มีความดีสูงที่สุด รองลงมาก็คือชื่อประเภทที่มีความหมายเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ ส่วนเพศหญิงในกลุ่มที่ 3 นิยมการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์ ความดี มากที่สุด รองลงมาก็คือการตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับต้นไม้ ดอกไม้

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องการตั้งชื่อกะเหรี่ยงของชาวกะเหรี่ยง 3 ช่วงอายุ จะเห็นได้ว่า มีเพียง 2 ช่วงอายุเท่านั้นที่ยังคงมีการตั้งชื่อภาษากะเหรี่ยงอยู่ และการตั้งชื่อดังกล่าวนี้นี้ก็ค่อยๆ ลดลงในกลุ่มที่ 2 ซึ่งเริ่มตั้งชื่อเป็นภาษาไทยมากขึ้น จนถึงกลุ่มที่ 3 ซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ จึงไม่พบว่ามี การตั้งชื่อภาษากะเหรี่ยงในกลุ่มนี้แล้ว การตั้งชื่อของคนกลุ่มนี้ จึงเป็นการตั้งชื่อภาษาไทยเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งถือเป็นการรับเอาวัฒนธรรมของคนไทยเข้าไปที่เห็นได้อย่างชัดเจน

ในการศึกษาเรื่องความหมายของชื่อกะเหรี่ยงนี้ ทำให้สามารถมองเห็นพัฒนาการของการตั้งชื่อและค่านิยมของชาวกะเหรี่ยงได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ ในคนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 การตั้งชื่อส่วนใหญ่จะเป็นชื่อที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรอบตัวทั้งสิ้น ชื่อส่วนใหญ่จึงมีความหมายเกี่ยวข้องกับกริยาอาการต่างๆ สิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน สัตว์ต่างๆ ที่อยู่รอบตัว ชื่อส่วนมากจึงมีความหมายในทางรูปธรรม ในขณะที่ชื่อที่มีความหมายในทางนามธรรม ก็จะเป็นชื่อที่สืบเนื่องมาจากความเชื่อในพุทธศาสนา และเมื่อมีการตั้งชื่อภาษาไทย ชาวกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ก็ยังคงตั้งชื่อที่มีความหมายในลักษณะดังกล่าว ดังนั้นชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงส่วนใหญ่ จึงเป็นชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับต้นไม้ ดอกไม้ กริยาอาการต่างๆ ที่ทำในชีวิตประจำวันแทบทั้งสิ้น และการตั้งชื่อดังกล่าว เริ่มมีพัฒนาการที่เห็นได้ชัดในกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 คือ ความหมายของชื่อเริ่มขยายวงกว้างออกไป การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับทรัพย์สิน วัตถุมีค่า เริ่มมีมากขึ้น เช่นเดียวกับ

การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับความรู้ ความฉลาด เริ่มมีมากขึ้น ในขณะที่การตั้งชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับต้นไม้ ดอกไม้ สัตว์ ธรรมชาติที่อยู่รอบๆตัว กลับเริ่มลดลง สิ่งเหล่านี้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงสังคมของชาวกะเหรี่ยงดั้งเดิมและชาวกะเหรี่ยงที่เริ่มเปลี่ยนแปลงไปได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ ชาวกะเหรี่ยงเริ่มเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นที่อยู่อาศัย การแต่งกาย ความเชื่อ ประเพณี จนแทบจะไม่เหลือภาพของความเป็นกะเหรี่ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวกะเหรี่ยงที่ตั้งหลักแหล่งอยู่ใกล้ชุมชนใหญ่ เช่นที่บ้านบ่อ ซึ่งปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ถือเป็นจุดเริ่มต้นของความเปลี่ยนแปลงความเป็นอยู่ของชาวกะเหรี่ยง คือถนนที่ตัดเข้าสู่หมู่บ้านของชาวกะเหรี่ยงตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ.2525 การคมนาคมทั้งภายนอกเข้าสู่ภายใน และจากภายในออกสู่ภายนอก เคยใช้เวลาในการเดินทางเป็นวันเป็นคืน เหลือเพียง 1-2 ชม. การตั้งเหมืองแร่ การใช้ประโยชน์ที่ดินเหล่านี้ เป็นเหตุให้อารยธรรมภายนอกหลั่งไหลเข้าสู่ชาวกะเหรี่ยงอย่างรวดเร็ว ชาวกะเหรี่ยงจึงต้องมีการปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลง และความเจริญของบ้านเมือง ดังนั้นวิถีชีวิตของชาวกะเหรี่ยงที่เคยเรียบง่าย สมถะ ดำรงชีวิตด้วยการเกษตรแบบพึ่งตนเอง ตีผึ้ง หาของป่า ถ้าสัตว์เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ต้องพึ่งพาอาศัยธรรมชาติ เพื่อความอยู่รอด เงินทองแทบจะไม่มีค่าจำเป็นในชีวิตประจำวัน เปลี่ยนเป็นการดำรงชีพด้วยการต่อสู้ดิ้นรน ต้องหาเงินไว้ให้มาก ต้องทำงานภายใต้การควบคุมของนายจ้าง ถูกจำกัดสิทธิในการทำงานมากขึ้น ทุกวันนี้จึงดูเหมือนว่ากะเหรี่ยงได้พัฒนาขึ้นและมีฐานะทางสังคม ใกล้เคียงกับคนไทยมากขึ้น สิ่งเหล่านี้สะท้อนออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจนจากชื่อที่ตั้งกล่าวมาแล้วข้างต้น

การศึกษาในเรื่องของบุคคลที่ตั้งชื่อให้ จะเห็นได้ว่าชาวกะเหรี่ยงแต่ดั้งเดิม พ่อแม่ ญาติผู้ใหญ่ และผู้นำทางไสยศาสตร์จะเป็นผู้ตั้งชื่อให้ โดยสามารถสังเกตได้จากชื่อว่าชื่อที่พ่อแม่หรือญาติผู้ใหญ่ตั้งให้ มักมีความหมายที่เกี่ยข้องกับธรรมชาติ หรือสิ่งแวดล้อมรอบๆตัว ในขณะที่ชื่อที่ผู้นำทางไสยศาสตร์ตั้งให้ มักจะมีความหมายไปในทางความเชื่อในเรื่องของพุทธศาสนา ในเรื่องบาป บุญ คุณ โทษ นรก สวรรค์ สิ่งเหล่านี้ย่อมสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมและความรู้สึกนึกคิดของชาวกะเหรี่ยงว่า นอกจากชาวกะเหรี่ยงจะมีความรักความผูกพันกับธรรมชาติรอบๆตัวแล้ว ชาวกะเหรี่ยงยังมีความนับถือความเชื่อ ความศรัทธาในพุทธศาสนาอีกด้วย ส่วนในการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยง บุคคลที่มีส่วนในการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง เริ่มมีบุคคลอื่นเข้ามามีส่วนในการตั้งชื่อ นอกเหนือจากพ่อแม่ ญาติผู้ใหญ่ ดังจะเห็นได้จากคนในกลุ่มที่ 1 บุคคลที่มีส่วนในการตั้งชื่อภาษาไทยมากที่สุด คือเจ้าหน้าที่อำเภอ เนื่องจากคนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ยังไม่ค่อยมีความรู้ภาษาไทยเท่าใดนัก บางคนพูดหรือฟังภาษาไทยไม่ได้เลยดังนั้นเมื่อต้องการตั้งชื่อภาษาไทยจึงต้องให้เจ้าหน้าที่เป็นผู้ตั้งให้ ชื่อของคนในกลุ่มนี้จึงมักเป็นชื่อที่ใกล้เคียงกับชื่อเดิมมากที่สุดในเรื่องของเสียง โดยไม่ได้คำนึงถึงความหมายในภาษาไทยเท่าใดนัก ในขณะที่คนในกลุ่มที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีโอกาสเรียนรู้ภาษาไทยมาก

ขึ้น ได้มีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียน ตามการศึกษาภาคบังคับเช่นเดียวกับคนไทยทั่วไป จากการสอบถามข้อมูลจากสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดราชบุรี ทำให้ได้ทราบว่าที่อำเภอสวนผึ้งมีการจัดตั้งโรงเรียนประถมศึกษาครั้งแรกประมาณปีพ.ศ. 2474 แต่ในปีแรกๆนั้นชาวกะเหรี่ยงที่เข้ามาเรียนหนังสือยังมีไม่มากนัก อาจจะเป็นเพราะการเดินทางที่ค่อนข้างลำบาก เนื่องจากยังไม่มีถนนตัดผ่านระหว่างหมู่บ้าน จึงทำให้ประชากรกะเหรี่ยงในกลุ่มอายุระหว่าง 41-60 ปี มีโอกาสได้เรียนหนังสือน้อยกว่าชาวกะเหรี่ยงในกลุ่มต่อมา จากความเจริญของสภาพสังคมทำให้ชาวกะเหรี่ยงในกลุ่มที่ 2 นี้มีโอกาสได้เรียนหนังสือมากขึ้น แต่ส่วนใหญ่ก็จะเรียนตามเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับคือเพียงประถมศึกษาปีที่ 4 ตามพระราชบัญญัติประถมศึกษาฉบับที่ 1 พ.ศ.2503 และฉบับที่ 2 พ.ศ. 2512 แต่เมื่อปีพ.ศ. 2521 ได้มีประกาศพระราชบัญญัติพระราชบัญญัติฉบับใหม่ขึ้นเพื่อปรับเปลี่ยนให้การศึกษาภาคบังคับเปลี่ยนจาก 4 ปีเป็น 6 ปี ดังนั้นชาวกะเหรี่ยงในกลุ่มหลังๆจึงมีโอกาสเรียนหนังสือมากขึ้นและคลุกคลีกับคนไทยมากขึ้น ครุจึงมีส่วนสำคัญในการตั้งชื่อเพิ่มขึ้นในขณะที่เจ้าหน้าที่อำเภอมีบทบาทลดลง ดังนั้นชื่อของคนกลุ่มนี้จึงค่อนข้างเป็นกลางระหว่างชื่อกะเหรี่ยงดั้งเดิมและชื่อกะเหรี่ยงสมัยใหม่ที่เป็นชื่อภาษาไทย การตั้งชื่อคำนึงถึงเรื่องของความหมายของภาษาไทยมากขึ้น ในขณะที่ยังมีบางส่วนที่คำนึงถึงเสียงหรือความหมายของชื่อเดิมสำหรับการตั้งชื่อภาษาไทยของคนในกลุ่มที่ 3 จะสามารถมองเห็นความเปลี่ยนแปลงได้อย่างชัดเจน คือการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงกลุ่มนี้ จะคำนึงถึงกฎเกณฑ์มากขึ้น การตั้งชื่อจะคำนึงความหมายในทางที่ดีและเป็นสิริมงคล มีการเลือกใช้คำที่หลากหลายและเลือกคำที่ไพเราะเช่นเดียวกับการตั้งชื่อของคนไทย การตั้งชื่อส่วนใหญ่พ่อแม่จะเป็นผู้ตั้งให้ ซึ่งก็จะมีมีการเลือกใช้ชื่อที่มีความหมาย เนื่องจากการคลุกคลีกับคนไทยและการได้เรียนหนังสือบ้างทำให้ชาวกะเหรี่ยงเหล่านี้เรียนรู้ภาษาไทยมากขึ้นการใช้ภาษากะเหรี่ยงเริ่มลดน้อยลง ในขณะที่การใช้ภาษาไทยเริ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีไฟฟ้าเข้าไปในหมู่บ้านตั้งแต่ประมาณปีพ.ศ.2529 ทำให้สื่อมวลชนต่างๆ เช่นวิทยุ โทรทัศน์แพร่ขยายเข้าไปในหมู่บ้านกะเหรี่ยงแทบจะทุกบ้าน ทำให้ชาวกะเหรี่ยงเรียนรู้วัฒนธรรมของคนไทยได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น และสื่อเหล่านี้ก็มีอิทธิพลไปถึงการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงในกลุ่มนี้ด้วย เช่นการตั้งชื่อตามชื่อดารา การตั้งชื่อตามชื่อนางเอกหรือพระเอกในภาพยนตร์หรือละคร การตั้งชื่อตามชื่อนักจัดรายการวิทยุ ก็มีไม่น้อยสำหรับการตั้งชื่อของคนกลุ่มนี้

จากการศึกษาเรื่องวิธีการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยงทั้ง 3 กลุ่มอายุ จะเห็นได้ว่าการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงทั้ง 3 กลุ่มอายุ มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือในคนกลุ่มที่ 1 การตั้งชื่อส่วนใหญ่จะเป็นการตั้งชื่อโดยอาศัยชื่อกะเหรี่ยงเป็นหลัก ดังนั้นชื่อภาษาไทยที่ตั้งขึ้นจึงมีความสัมพันธ์ทางเสียงกับชื่อเดิมเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่ชาวกะเหรี่ยงในกลุ่มที่ 2 เริ่มมีการตั้งชื่อ

ที่เป็นภาษาไทยมากขึ้น ในขณะที่บางส่วนยังคงอาศัยชื่อเดิมเป็นหลักด้วย ดังนั้นวิธีการตั้งชื่อของคนกลุ่มนี้จึงมีหลากหลายวิธี มีทั้งชื่อที่มีความสัมพันธ์ทางด้านเสียงและความหมายกับชื่อเดิม และมีทั้งชื่อภาษาไทยที่ตั้งขึ้นใหม่ ไม่มีความสัมพันธ์กับชื่อเดิม จึงจะเห็นได้ว่าพัฒนาการการตั้งชื่อที่เริ่มจะเป็นอย่างคนไทยเริ่มต้นจากคนในกลุ่มนี้ และเห็นได้ชัดในกลุ่มที่ 3 ที่วิธีการตั้งชื่อจะเป็นชื่อภาษาไทยทั้งหมด ในกลุ่มนี้มีน้อยมากที่จะตั้งชื่อภาษากะเหรี่ยงด้วยและชื่อส่วนใหญ่ที่ตั้งก็จะเป็นชื่อเล่นที่เรียกกันในครอบครัว สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของสังคมได้อย่างชัดเจน

ในเรื่องความหมายของชื่อภาษาไทยของชาวกะเหรี่ยง ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงสังคม วัฒนธรรม ค่านิยม และความรู้สึกนึกคิดของคนในสังคมได้เป็นอย่างดี จากการศึกษาพบว่าความหมายของชื่อจะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะเห็นได้จากในกลุ่มที่ 1 ชื่อของคนส่วนใหญ่ จะมีความหมายเกี่ยวกับต้นไม้ ดอกไม้ สัตว์ ส่วนชื่อที่มีความหมายในทางนามธรรม ก็มักจะเป็นชื่อที่สืบเนื่องมาจากความเชื่อ ความศรัทธาในพุทธศาสนา ซึ่งชื่อที่มีความหมายประเภทนี้ส่วนใหญ่ก็จะเป็นชื่อของเพศชาย ในขณะที่ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับต้นไม้ ดอกไม้ จะมีทั้งเพศหญิงและเพศชายในกลุ่มที่ 1 และชื่อประเภทนี้จะค่อยๆ ลดลงในเพศชายกลุ่มที่ 2 และจะไม่มีการตั้งชื่อเกี่ยวกับต้นไม้ ดอกไม้เลยในเพศชายกลุ่มที่ 3 แสดงให้เห็นว่าในการตั้งชื่อของคนสมัยก่อนนั้น ชื่อที่บ่งบอกลักษณะเฉพาะของแต่ละเพศยังไม่เด่นชัดนัก ชื่อของผู้ชายและผู้หญิง จึงมีลักษณะความหมายที่ใกล้เคียงกัน แต่ในปัจจุบันการตั้งชื่อจะบ่งบอกลักษณะเฉพาะของแต่ละเพศมากขึ้น ดังนั้นการตั้งชื่อของเพศชายในกลุ่มที่ 3 จึงแตกต่างจากเพศหญิงในกลุ่มที่ 3 อย่างเด่นชัด กล่าวคือ ชื่อของเพศชายจะมีความหมายประเภทอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ ความเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง มากที่สุด อันแสดงถึงลักษณะของเพศชายที่ต้องมีความความเก่งกล้าสามารถและเข้มแข็ง ในทางตรงกันข้าม ชื่อของเพศหญิงจะมีความหมายประเภทความงาม ความบริสุทธิ์มากที่สุด อาจสืบเนื่องมาจากการเปรียบเทียบผู้หญิงเป็นดอกไม้ที่งดงามและบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตามในปัจจุบันชื่อของเพศหญิงก็มีความหมายประเภทความรู้ ความฉลาด ความสำเร็จ ในขณะที่เพศหญิงในสมัยก่อนไม่มีชื่อประเภทนี้เลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะยุคสมัยที่เปลี่ยนไป ผู้หญิงต้องออกไปประกอบอาชีพนอกบ้าน จึงต้องมีความรู้ ความฉลาดทัดเทียมกับเพศชาย และต้องสามารถพึ่งพาตนเองได้ ค่านิยมในเรื่องความหมายของชื่อจึงเปลี่ยนไปด้วย ดังนั้นชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับต้นไม้ ดอกไม้ที่คนในสมัยก่อนใช้ตั้งเป็นชื่อได้ทั้งหญิงและชาย และในปัจจุบันไม่มีการตั้งชื่อประเภทนี้เลยในเพศชาย อาจจะเป็นเพราะคนในสมัยก่อนยังให้ความสำคัญกับบรรพชา แต่ในยุคที่ต้องแข่งขันกันในทุกด้านเช่นปัจจุบัน คนจึงให้ความสำคัญกับความหมายประเภทอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญ และความรู้ ความฉลาดมากกว่าแต่ก่อน และจะละเลย

สภาพแวดล้อมมากขึ้น จึงมีค่านิยมในการตั้งชื่อที่มีความหมาย 2 ประเภทหลังนี้มากกว่าความหมายประเภทต้นไม้ ดอกไม้

จากการศึกษาเรื่องการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงในแง่ต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วในช่วงต้นนั้น จะทำให้สามารถมองเห็นถึงสังคมและค่านิยมของชาวกะเหรี่ยงที่เริ่มจะเปลี่ยนไป กล่าวคือจากเดิมชาวกะเหรี่ยงเป็นสังคมที่อยู่กันอย่างเรียบง่าย ผูกพันกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กลายเป็นสังคมเมืองมากขึ้น มีการแก่งแย่งแข่งขันกันมากขึ้น ทำให้ค่านิยม ความรู้สึกนึกคิดของชาวกะเหรี่ยงเปลี่ยนไป ซึ่งสามารถเห็นได้จากชื่อที่สะท้อนค่านิยมเหล่านี้ออกมา ค่านิยมที่เริ่มเปลี่ยนไปให้เห็นได้อย่างเด่นชัด คือ ค่านิยมเกี่ยวกับสิ่งปรารถนาในชีวิต ชื่อของชาวกะเหรี่ยงสะท้อนให้เห็นว่าสิ่งที่ชาวกะเหรี่ยงปรารถนาอยากจะได้ อยากจะมี คือความเป็นเลิศ ความมั่งคั่งร่ำรวย ความเจริญรุ่งเรือง ศิริมงคลต่างๆ ในชีวิต สังเกตได้ว่าคนในกลุ่มที่ 1 จะมีการตั้งชื่อที่มีความหมายเหล่านี้ไม่มากเท่าในปัจจุบัน อาจจะเนื่องมาจากในอดีต คนในสังคมกะเหรี่ยงอยู่กันอย่างเรียบง่าย สมถะ สิ่งแวดล้อมยังอุดมสมบูรณ์ คนในสมัยก่อนจึงไม่ต้องแก่งแย่งแข่งขันกัน ในขณะที่ปัจจุบันสังคมกะเหรี่ยงพัฒนาไปใกล้เคียงกับสังคมไทยมากขึ้น การดำรงชีวิตของชาวกะเหรี่ยงจึงเป็นไปอย่างคนไทยมากขึ้น ทำให้ความรู้สึคนึกคิด ความเชื่อ ค่านิยม เป็นไปอย่างคนไทย การตั้งชื่อตามแบบอย่าง ของคนไทยจึงมีอิทธิพลกับชาวกะเหรี่ยงมากขึ้นด้วย อันสืบเนื่องมาจากการพยายามพัฒนาตนเองและสังคมของตนเองให้ทัดเทียมกับสังคมไทยนั่นเอง

5.3 ข้อเสนอแนะ

การศึกษารั้งนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยงไปว่า ชาวกะเหรี่ยงมีวิธีการในการตั้งชื่อทั้งชื่อภาษากะเหรี่ยงและชื่อภาษาไทยอย่างไร ใน 3 กลุ่มอายุ การตั้งชื่อภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับชื่อกะเหรี่ยงเดิมหรือไม่ อย่างไร รวมถึงความหมายของชื่อ ที่จะสะท้อนให้เห็นถึงความ เป็นอยู่ ความเชื่อ ค่านิยมของคนในสังคมนั้นๆ ผู้วิจัยเห็นว่ายังมีหัวข้ออื่นๆ ที่น่าจะศึกษาต่อไป ดังนี้

1. ศึกษาการตั้งชื่อของกะเหรี่ยงกลุ่มอื่นๆ ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร
2. ศึกษาความหมายของชื่อ โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis)
3. ศึกษาวิธีการที่ใช้ในการตั้งชื่ออื่นๆ เช่นชื่อเรียก ชื่อเล่น หรือชื่ออื่นๆ นอกเหนือจากชื่อจริงของชาวกะเหรี่ยง
4. ศึกษานามสกุลของชาวกะเหรี่ยงหรือชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่นๆ ซึ่งเริ่มมีการเปลี่ยนมาใช้ นามสกุลไทย
5. ศึกษาชื่อสถานที่ต่างๆ เช่นชื่อหมู่บ้าน ชื่ออำเภอ ของจังหวัดต่างๆ

บรรณานุกรม

- กรมการปกครอง.(2535). นโยบายกรมการปกครอง พ.ศ.2535-2539. วารสารเทศบาล 87 (1), 5-9.
- กรมศิลปากร. (2534). ราชบุรี. กรุงเทพมหานคร : บริษัทอัมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป จำกัด, 195-206.
- กองส่งเสริมชาวเขา กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม. (2538). ทำเนียบชุมชนบนพื้นที่สูงในประเทศไทย. เชียงใหม่ : หจก.ชนบรรณการพิมพ์.
- โกศล มีคุณ. (2537). รายงานการวิจัยเรื่องสภาพสังคมที่เปลี่ยนไปของชาวกระเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 17.
- จัดภัย นุรักษ์พัฒน์. (2518). ชาวเขา. กรุงเทพมหานคร : แพร์พิทยา.
- คีน ยางเดิม. (2529). สัญจรสู่สาละวิน-ถนนธงชัย วิถีแห่งต้นธาร ตำนานแห่งขุนเขา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ปัจจุบัน, 114.
- จริญญา ธรรมโชโค. (2540). การศึกษานานาชาติที่ใช้ในการตั้งชื่อเล่นของคนไทยในเขตอำเภอเมืองจังหวัดตรัง. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จรูญศรี มูลสวัสดิ์. (2535). การใช้ภาษาในการตั้งชื่อของชาวล้านนาในจังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จันทบูรณ์ สุทธิ. (2527). การแบ่งกลุ่มและเรียกตัวเองของกระเหรี่ยงในจังหวัดเชียงใหม่และภาคกลาง. ข่าวสารศูนย์วิจัยชาวเขา 7 (2), 3-18
- จุฬา รูปนวงศ์.(2526). ชื่อนั้นสำคัญจะนี่. เทศบาล 10 , 23-26.
- เฉลิมศักดิ์ แห่งงาม.(2534). คนไทยบนภูเขา. เทศบาล 86, (9), 87-91.
- จุฑา จิตพิทักษ์. (2535). ช"อ" = ชื่อ. วารสารภาษาและวัฒนธรรม 11, (2), 98-99.
- นันทนา รณเกียรติ. (2531). ลักษณะการตั้งชื่อเล่นในภาษาไทย. ภาษาและภาษาศาสตร์ 6, 50-62.
- บุญเทอด อรมุด.(2539). นิทานพื้นบ้านกระเหรี่ยง อำเภอสวนผึ้ง จ.ราชบุรี. สภาวัฒนธรรมจังหวัดราชบุรี.
- ประเสริฐ ชัยพิทูลิต. (2528). ชื่อและแซ่สกุลของลื้อขอ. ข่าวสารสถาบันวิจัยชาวเขา 9, (2), 25-34.
- ประยุทธ กุศลสาร. (2527). ภาษาไทยเชิงภาษาศาสตร์. เอกสารการนิเทศการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 258 ภาคพัฒนาตำราและเอกสารวิชาการ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- ปราณี บานชื่น. (2527). ความหมายและประวัติความเป็นมาของการตั้งชื่อตำบล หมู่บ้านและสถานที่สำคัญต่างๆในเขตจังหวัดเลย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์โอ เอส พลับพลึงเฮาส์.
- พจนารถ เสมอมิตร. (2526). Phonetics and Phonology of Plow Spoken at Srisawat District,

Kanchanaburi Province. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภูเก็ท วาจนนท์.(2537). ชื่อนั้นสำคัญไฉน. ภาษาและภาษาศาสตร์ 13 , 1-20.

วนิดา เจริญสุข.(2532). นามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีน : การวิเคราะห์ทางอรรถศาสตร์ชาติพันธุ์. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรางคณา สว่างตระกูล.(2540).การศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อของคนไทยในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วัชรภรณ์ บัวนิล.(2536). เปรียบเทียบการจำแนกชื่อแหล่งน้ำ 6 จังหวัดในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิชัยและพัฒนา, สถาปน.(2533). สังคมและวัฒนธรรมกะเหรี่ยง กาญจนบุรี. เอกสารทางวิชาการ ประกอบนิทรรศการ “สังคมและวัฒนธรรมกะเหรี่ยงกาญจนบุรี” โครงการจัดทำสารานุกรมและวัฒนธรรมภูมิภาคตะวันตก สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วิยะดา จงบรรจบ.(2534). การศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อธุรกิจการค้า. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วีระวัชร ส้าราญจิตต์.(2515). ระบบหน่วยเสียงของภาษากะเหรี่ยงในตำบลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ศตวรรษ สถิตย์เพียรศิริ.(2528). พรรณานี้เกี่ยวกับชื่อกลุ่มชาติพันธุ์. ข่าวสารสถาบันวิจัยชาวเขา 9, (2) ,46-50.

ศิริ วรรณินันท์.(2527). ตั้งชื่ออะไรดี. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ผดุงวิทย์, 1.

สมาน วินทะไชย.(2524).ชาวเขากับการขอมีสัญชาติไทยในทะเบียนบ้าน. การประชุมสงเคราะห์ 24 (5), 49-56.

สมทรง บุรุษพัฒน์.(2536). วากยสัมพันธ์. กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์สหธรรมิก.

สุจริตลักษณ์ ดีผดุงและสรินยา คำเมือง.(2539). สารานุกรมกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงไป. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

สุรเศรษฐ์ บุญเกตุ.(2539). วัฒนธรรมและภูมิปัญญาของชาวกะเหรี่ยงสวนผึ้ง. สภาวัฒนธรรมจังหวัดราชบุรี, 6-7.

สุริยา รัตนกุล.(2531). นามภาษาในเอเชียอาคเนย์. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล, 267-275.

สุริยา รัตนกุล และสมทรง บุรุษพัฒน์.(2538).สารานุกรมกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงสะกอ. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

- สุวิไล เปรมศรีรัตน์. (2529). โลกทัศน์ในภาษาขมุ. วารสารธรรมศาสตร์ 15, 94-114.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และสุขุมาวดี จำหรีญ. (2527). การตั้งชื่อหมู่บ้านของอำเภอเมืองสุรินทร์. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุภาพรณ ณ บางช้าง. (2527). การใช้ภาษาไทยในการตั้งชื่อของคนไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ, สำนักนายกรัฐมนตรี. (2533). แผนที่แสดงเขตอำเภอ ตำบล เทศบาล และข้อมูลพื้นฐานของจังหวัด. กรุงเทพมหานคร : งานแผนที่สถิติ กองวิชาการสถิติ.
- อิฐศักดิ์ ศรีสุโข. (2528) “อ้อมแม่เมอเว่เลอ (การตั้งชื่อมุเซอ)” ข่าวสารสถาบันวิจัยชาวเขา 9. (2) 25-34.
- เอกสารสำนักงานจังหวัดราชบุรี. (2539).เอกสารไม้ตีพิมพ์.
- Boas Franz.(1964) On Geographical Names of the Kwakiutl Indians ". Language in culture and Society, ed Dell Hymes (New York : Harper and Row Publisher), 171-176.
- Chutima Kaewsilpa. (1987). A Discription of Pho Karen : A Tibeto-Burman Language in Thailand. M.A.Thesis in Southeast Asian Linguistics, Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.
- J.F.A.Sawyer. "Names : Religious Beliefs".The Encyclopedia of Language and Linguistics vol.5, Pergamon Press.
- Lalin Benjakul.(1997). A Syntactical of the Peo Karen Dialect in Huay-Hom-Nok Village, Tambon Tha Mae Lob, Mae Tha District, Lamphun Province. M.A.Thesis in Southeast Asian Linguistics, Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.
- Naruemon Chuensukon.(1995). A Phonological Study of Pwo Karen at Huay-Hom-Nok Village.Tambon Tha-Mae-Lob, Mae Tha District, Lanphun Province. M.A.Thesis in Southeast Asian Linguistics, Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.
- Phillip Audra. (1996). Dialect Comparison Among The Pwo Karen of Central Thailand. TU-SIL Language Research and Development Project.
- Sarinya Khammuang. (1998). The Phonological Study of Padaung (Long-Necked Karen) at Ban Naisoi, Tombol Pang Mu, Muang District, Mae Hong Son Province. M.A. Thesis in Southeast Asian Linguistics, Faculty of Graduate Studies, Mahidol University.
- Susman Susan M. (1994). Name as Pointers : Zulu Personal Naming Practices. Language in Society 23, 253-272.

ภาคผนวก ก.

ชื่อชาวกะเหรี่ยงเพชราย อายุ 41-60 ปี

	ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
1.	นายแก้ว	เยื่อเชิด /kuey ³¹ /	-
2.	นายแจ้	วันสุ /tʃʰə ³¹ pʰeŋ ³¹ /	สว่าง, แจ้
3.	นายบุญธรรม	ดั่งสิงค์ /di: ³³ bo ⁴⁵ /	เขียดตะปาด
4.	นายสวัสดิ์	บุญเลิศ /poŋ ³¹ loŋ ³³ /	กลม
5.	นายบัว	บุญเลิศ /tu ³¹ ti: ³¹ /	ตัวเล็ก ๆ
6.	นายแบน	เยเชิด /tʃʰə ³¹ bei ⁴⁵ /	แบน
7.	นายดั่ง	เฉยา /ne ³¹ ke ³¹ tu ³¹ /	ไม่คำแปล
8.	นายทิ	บุญเลิศ /tʃʰə ³¹ boŋ ³³ ploi ³¹ /	บุญเจริญ
9.	นายบุญช่วย	บุญเลิศ /xui ³³ /	ผสม
10.	นายมองตะลู้	บุญอ่อน /mü: ⁵¹ ke ³³ lu: ⁴⁵ /	ชื่อภาษาละตานชนิดหนึ่ง
11.	นายจุง	วันเย /tʃʰuŋ ³¹ /	แหลม
12.	นายมนัโท	หึ่งสิงค์ /se ³¹ mo ⁵¹ tʰo: ³⁵ /	บัน
13.	นายเชวอ้อย	คังทุ /ʔə tʰə ³¹ /	วันอาทิตย์
14.	นายคำ	ดั่งสิงค์ /tʃʰə ³¹ pʰe: ⁵¹ /	ตัวผู้
15.	นายโค้ง	เทิกสกุลธรรม /koŋ ³¹ /	วงล้อ
16.	นายอ่อง	ช่อกง /tʃə ³¹ ʔəŋ ³¹ /	ถักผ้า
17.	นายทก	ปากครูช /tʰoŋ ⁵¹ /	ย่านใส่ของ
18.	นายเพชร	วังโส /pʰe ⁴⁵ /	ตัวเล็ก, ตัวสั้น, กำมือเดียว
19.	นายสวงศ์	บุญเลิศ /kle ³¹ /	กระดัง
20.	นายทือ	บุญอ่อน /me ³³ ʃiŋ ⁵¹ /	ไผ่
21.	นายเต็ง	ดั่งสิงค์ /pʰlo ³¹ əe ³¹ /	มะพร้าว
22.	นายเถลิงศักดิ์	ดั่งสิงค์ /tʃoŋ ⁵¹ /	ครบ
23.	นายม่อง	กั้วทุ /moŋ ⁵¹ /	โอง
24.	นายจุง	บุญคอน /tʃuŋ ³¹ /	แหลม
25.	นายเชอ	ตาโท /ʔə əə ⁴⁵ /	วันศุกร์
26.	นายบุญเล็ก	คังทุ /boŋ ³³ lə ⁴⁵ /	บุญน้อย
27.	นายทั้ง	ดั่งสิงค์ /tʃə ³³ lə ³¹ tʰi: ⁵¹ /	เดือนขึ้น
28.	นายบิน	จับโปรย /bi: ³³ /	เครื่องบิน
29.	นายระเกว	มองไม้งาน /moŋ ⁵¹ lə ³¹ xwe: ³¹ /	เต็มโอง

	ชื่อภาษาไทย		ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
30.	นายปี	บุญกุล	/boŋ ³³ ye ³¹ mei ³¹ teŋ ³³ /	บุญมาพระช่วย
31.	นายจัน	จานุ	/tʃi ⁴⁵ p ^h o: ⁵¹ /	คอกไม้คอกเล็กๆ
32.	นายบุญช่วย	วันเซ	/ʋoi ⁴⁵ /	สะพานข้าม
33.	นายซ่ง	วันเซ	/ʋuŋ ⁴⁵ /	ร่มเย็น
34.	นายช่วย	บุญเลิศ	/xui ³³ /	หอม
35.	นายออง	ช่อกง	/ʋoŋ ³¹ /	ลี้วง, ควัก
36.	นายภู	จันโปรย	/ku: ⁵¹ /	ขนม
37.	นายภูคิน	จู้	/p ^h e ³¹ t ^h o: ⁵¹ /	ขาว
38.	นายโอ๊ะ	อเรน	/boŋ ³³ /	อ้วน
39.	นายปะ	บุญเลิศ	/jə ³¹ t ^h eŋ ⁵¹ be ⁷³¹ /	คนที่สมบูรณ์แล้ว, ขึ้นถึง
40.	นายจ้อย	ทันธูธา	/tʃe ³¹ lui ⁴⁵ /	เลือก
41.	นายหอม	เนเต็ก	/tʃe ³¹ xui ³³ /	หอม
42.	นายจรูญ	คำพร	/p ^h u ⁵¹ /	สูง
43.	นายศักรชัย	พรมปาน	/ke ³¹ loŋ ⁵¹ /	สูงข้าว
44.	นายใบ	บุญเลิศ	/tʃə ³¹ bei ⁷³¹ /	ทันต้นไม้
45.	นายฉัตรพงศ์	จันโปรย	/leu ⁴⁵ jou ³¹ /	หมด
46.	นายเมือง	ทึงถึง	-	-
47.	นายลอย	พะจี	/le: ³³ wɛ: ³³ /	หินสีขาว
48.	นายอ้อ	ทึงถึง	-	-
49.	นายปู่	กองเป็ง	/t ^h u ⁴⁵ /	นก
50.	นายน้อม	พระแก้ว	/tʃo: ³¹ /	พี่ชาย
51.	นายพูน	ไห	/p ^h u ⁴⁵ tʃ ^h eŋ ³³ /	เชือกกันกันไอน้ำล้น เวลาต้มเหล้า สมัยก่อน
52.	นายเย็น	สุใจคน	/k ^h lii ⁴⁵ /	เย็น
53.	นายบ้ง	ดาวเรือง	/kwe ³¹ /	ขวาน
54.	นายไม้	กรงทอง	/sɿi ⁴⁵ /	ไม้
55.	นายวิชัย	วงษ์ทอง	/tʃ ^h i ⁴⁵ sɿi ⁴⁵ /	โกสัปปา

รายชื่อชาวกะเหรี่ยงเพชรบูรณ์ อายุ 41-60 ปี

	ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
1.	นางลือก	คั้งลึงค์ /ploi ³¹ la ⁷⁴⁵ /	ความเจริญทั้งหมด
2.	นางสำเรียง	คั้งลึงค์ /mle ⁷⁴⁵ /	เคี้ยวเคี้ยว
3.	นางหรง	ทองซ้อ /leŋ ³¹ /	ตาม, ลง
4.	นางตีก	คั้งลึงค์ /ti ⁷³¹ /	หนานแน่น
5.	นางร่องมูจี	ทุริง /loŋ ⁵¹ min ⁵¹ tʃi: ³¹ /	ดอกสีเงิน
6.	นางจี้กว้าง	บุญเลิศ /tʃi: ³¹ k ^h wen ⁴⁵ /	คลังเงิน
7.	นางกวย	บุญเลิศ /soi ³¹ t ^h ru: ³³ p ^h o: ⁵¹ /	ดอกไม้สด
8.	นางอัว	เขยา /ʔue ³¹ /	ขาว
9.	นางคล้าย	เขยา /xɛi ³¹ /	แห้ง
10.	นางเริง	คงพระ /ne ³¹ t ^h i: ⁵¹ lo: ³³ /	น้ำลูกฟัก
11.	นางเว่อ	ชมภูทวีป /te ⁷³¹ wo: ³¹ /	นางฟ้า
12.	นางกระถิน	คาโท /kai ⁵¹ /	เอียง
13.	นางพาย	เขยี้ด /p ^h ei ³³ /	เหนียว
14.	นางล่อง	เชื้อไทย /p ^h oŋ ⁵¹ le ³¹ yow ⁵¹ /	ห้องเดิน
15.	นางไข่	วงศ์ทอง /t ^h e ³¹ kei ⁴⁵ /	ไม้ที่มีตะขอ
16.	นางไค้	ทึงลึง /dei ³¹ /	ปีก
17.	นางทุ	ทึงลึง /p ^h o: ⁵¹ t ^h u: ³³ /	ดอกตูม
18.	นางจี้คัง	คังทุ /tʃi: ³³ kleŋ ⁴⁵ /	ได้ห้าง (ที่เก็บข้าว)
19.	นางแจ้ง	วังโส /p ^h en ³¹ /	แจ้ง, สว่าง
20.	นางกลิ้ง	บุญเลิศ /klin ⁴⁵ /	ลักษณะที่คลอเคล้าขาออกมาก่อน
21.	นางนาลี	พันธุธา /neŋ ⁴⁵ /	ผู้หญิง
22.	นางเบ็ด	ชิงทูต /pei ³¹ /	ปิ่น
23.	นางดี	บุญฤด /tu: ³¹ ti: ³¹ /	ตัวเล็ก ๆ
24.	นางกาตุ	ทัมไกรสกล /ju ⁷³¹ /	บวม
25.	นางเซ่ซ	คั้งลึง /soi ⁵¹ /	สด ๆ
26.	นางแกะ	คาโท /t ^h æ: ³¹ /	ปีแกะ
27.	นางปิ่นเลิง	คั้งลึง /ple: ³¹ loŋ ³³ /	ช่วยเหลือ
28.	นางบิว	เขยา /biw ³³ /	ดาตี
29.	นางก่อง	บุญเลิศ /ko: ³¹ /	ขวด
30.	สุวรรณ	บุญเชิญ /neŋ ³¹ /	ผู้หญิง
31.	นางเกาะ	จะนุ /t ^h æ: ³¹ /	ปีแกะ

	ชื่อภาษาไทย		ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
32.	นางมาลัย	รวบรวม	-	-
33.	นางเกี้ยว	โสสกุล	/tʃe tʃieŋ ⁴⁵ se ³¹ /	จีเกี้ยว
34.	นางปะ	กึ่งถึงค์	/pe ³¹ /	ภาชนะขนาดใหญ่สานด้วยไม้เพื่อ ใช้ใส่ข้าวเปลือก
35.	นางมอ	แสงมณี	/tʃe ³¹ je ⁵¹ /	คนรักษาไข้
36.	นางมูรี	กัฏ	/ʃe ⁵¹ /	เดือน 12
37.	นางปฺร	แห่งไทย	/tʃe ³¹ ʃe ³¹ /	น้ำพริก
38.	นางไกร	บุญเทียน	/kei ³¹ /	หอก เช่นผมหอก
39.	นางยุพิน	รัตนกันทรา	/k ^h le ³¹ /	กระดังง่อนข้าว
40.	นางช่อง	บุญช่วย	/t ^h u ⁴⁵ koŋ ³¹ /	นกเงือก
41.	นางตะวา	พระแก้ว	/te ³¹ we ³³ /	สระที่กองอยู่ในน้ำ
42.	นางถัดดา	วงศ์ประเสริฐ	/p ^h oŋ ³¹ oe ⁴⁵ /	ระกำ
43.	นางคง	บุญครอง	-	-
44.	นางทิมิ่ง	วันเซ	/t ^h ɿ ⁵¹ miŋ ³³ /	ตัวลูกน้ำ
45.	นางช่าง	จิ้งหรีด	/tʃ ^h oŋ ⁵¹ /	ไก่
46.	นางคิ่ง	ศิรินภาพร	-	-
47.	นางบุญนะ	ทะเวีย	/mu ³³ no ⁴⁵ /	หญิงสาว
48.	นางมองเซ	โทสะ	/miŋ ³³ /	ผู้หญิง
49.	นางเมย์	เชื่อนแก้ว	/mɔi ³¹ /	ชื่อ
50.	นางสาย	วันช	/t ^h ɿ ³¹ k ^h ɿ ⁴⁵ /	น้ำใส
51.	นางท้อดี	รูปรอย	/t ^h u ⁴⁵ yi ³¹ /	นกสวย
52.	นางจี	วงศ์ทอง	/tʃi ³¹ /	เงิน
53.	นางเอละ	ทุเว	/ʔe ³¹ le ⁴⁵ /	ไม่ทราบความหมาย
54.	นางตันจี	ทองมื่อ	/ten ³³ tʃi ³¹ /	ไม่ทราบความหมาย
55.	นางเคน	ทองมื่อ	-	-

รายชื่อชาวกะเหรี่ยงเพศชายอายุ 21-40 ปี

	ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
1.	นายอัมพร	เค็มบิง	-
2.	นายสมศักดิ์	ทู่ปะ	/tuei ⁵¹ /
3.	นายไพบูรณ์	บุญครอง	/bi ⁷⁴⁵ /
4.	นายสมศักดิ์	ขันการ	-
5.	นายสุเทพ	ประเทืองผล	/nhi ³³ /
6.	นายเกียรติศักดิ์	บุญเลิศ	/təŋ ³¹ /
7.	นายสมจิตร	กึ่งถึงค์	/p ^h u: ³³ pli ⁴⁵ /
8.	นายสมบัติ	เฉา	/təŋ ³¹ /
9.	นายเพ็ง	เค็มปิง	/p ^h əŋ ⁴⁵ /
10.	นายจันทร์	เจ้าคุณ	/pəŋ ³¹ pəŋ ³¹ le ³³ /
11.	นายเอนก	เนเต็ก	/kruŋ ⁴⁵ /
12.	นายจันทร์	แก้ว	/we: ³³ tʃəŋ ³³ p ^h o: ⁵¹ /
13.	นายเข้	บุญเลิศ	/tʃ ^h ə ³¹ boŋ ³³ ye ⁴⁵ /
14.	นายพงษ์	ทองนึ่ง	/kloŋ ³³ se ³¹ lui ³³ /
15.	นายกรานต์	เฉา	/kreŋ ³³ /
16.	นายแดง	ทึงถึง	/kwei ⁴⁵ noŋ ⁴⁵ /
17.	นายใจ	เจิงไชย	-
18.	นายประเสริฐ	เค็มบิง	/tʃe: ³³ lei ⁴⁵ di: ³¹ /
19.	นายฐิธิ	บุงกู่	/ʃuŋ ⁴⁵ /
20.	นายยุทธนา	วาทู	/su: ³³ li: ³¹ miŋ ³³ /
21.	นายเพ็ญ	บุงกู่	/ju ⁴⁵ /
22.	นายจี้	พันธุชา	/boŋ ³³ t ^h ɔ: ⁵¹ /
23.	นายสมใจ	ตะเกา	/boŋ ³³ je ⁵¹ nia ³³ ploi ³¹ /
24.	นายประสิทธิ์	คังทุ	/boŋ ³³ /
25.	นายคิมรุ้	วันเข	/du ³¹ di ⁷³¹ /
26.	นายจำปา	วันเข	/tʃ ^h ə ³³ klé: ³¹ la ³³ /
27.	นายขจร	วันเข	/t ^h wei ⁴⁵ /
28.	นายเพชร	เอี่ยมกิต	/t ^h waŋ ⁵¹ /
29.	นายสุชาติ	ทึงถึง	/kei ³¹ /
30.	นายทองดี	เค็มบิง	/ti: ³¹ /
31.	นายบุญราช	ทึงถึงค์	/boŋ ³³ k ^h we: ⁵¹ /

	ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
32.	นายทอง	จั่วเซอ /p ^h e: ⁵¹ t ^h ɔŋ ⁵¹ /	สร้อยทอง
33.	นายอำเภอ	ทูก้าว /p ^h e ³¹ /	พาย
34.	นายบุญธรรม	วันเข /tʃɔ ³³ xi: ⁴⁵ tʃɛi ⁵¹ /	ปลอกมีด
35.	นายสหัส	บุญเลิศ /pi ⁵¹ /	ตัวเล็ก
36.	นายหงษ์	พุทธทอง /t ^h ɪi ⁵¹ p ^h ɔŋ ³¹ /	กระบอกน้ำ
37.	นายวินัย	ทูปัว -	-
38.	นายสังข์ทอง	ทองมือ -	-
39.	นายสมชาย	ทองเถา /k ^h wɛ ⁵¹ /	ผู้ชาย
40.	นายชัย	พุทธม -	-
41.	นายทอง	พุทธม /t ^h ɔŋ ⁵¹ /	ทอง
42.	นายสังข์ทอง	นางคิง -	-
43.	นายเปี้ยก	ปัญญา -	-
44.	นายดี	แก้ว -	-
45.	นายอมรเพชร	ฉ.เทพรัตน์ -	-
46.	นายเส่ย	บุญชาติ /sɔi ⁵¹ /	สด
47.	นายวิทย์	ปัญญา /k ^h lɪi ⁴⁵ /	เย็น
48.	นายสม	บุญงาม -	-
49.	นายศักดิ์	บุญงาม -	-
50.	นายมานิตย์	เอี่ยมกิด /t ^h u: ⁴⁵ p ^h lai: ³¹ /	ถ่มน้ำลาย
51.	นายวิรัตน์	ทองไหล่ /tʃɛi ⁵¹ /	หินชนิดหนึ่งคล้ายแก้ว
52.	นายวิด	ลีดา /jou ⁵¹ /	ง่าย
53.	นายบุญ	ดาโท -	-
54.	นายสมศักดิ์	บุญเลิศ /bɔŋ ³³ /	อ้วน
55.	นายเทียน	เอ็นทุ่ /tʃɛi ³¹ ʔɛ ³¹ tʃɛŋ ⁵¹ /	คลอชาก
56.	นายศักดิ์	วันเข -	-
57.	นายเก็บ	ควาเรือง /ʔɛŋ ³³ di ³¹ /	เก็บเล็กผสมน้อย
58.	นายเงิย	เอ็นทุ่ /ke ³³ ʔo ³³ /	เข้า
59.	นายใจ	คำแพร /tʃ ^h ɪi ⁵¹ /	สิบ
60.	นายปัญญา	บุญช่วย /koŋ ³³ /	วันโกน
61.	นายจันทร์	คอกใบ /tʃɔŋ ³³ /	วันจันทร์
62.	นายศิลป์ชัย	อำนาจศิลป์ /bɔŋ ⁵¹ /	ห่อ
63.	นายทองใบ	เค็มบิง -	-
64.	นายเกษม	เนเด็ก -	-

	ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
65.	นายเจริญ	จอมขวัญ	-
66.	นายณู	อยู่สบายดี	-
67.	นายแดง	จงช่วย	/yo ³¹ / แดง
68.	นายห้วนทอง	บึ้งกุ่ม	-
69.	นายดูได้	ทองมา	-
70.	นายวันชัย	วาทุ	-
71.	นายประเสริฐ	เอี่ยมกิด	/neŋ ³¹ / ผู้หญิง
72.	นายสมปอง	ทับไกรสกุล	/xui ³³ / ผอม
73.	นายเกล้า	ตีว	/tʃə ³¹ k ^h leu ⁴⁵ / กระป๋องน้ำ
74.	นายชิง	ควาเรือง	/tʃi ⁵¹ / สิบ
75.	นายเล็ก	วงศ์พรหม	/loi ⁴⁵ / กระรอก
76.	นายโท	พูเว	-
77.	นายถ่าย	ตุลา	tʃeŋ ⁵¹ / ไก่
78.	นายทอง	พอบุ	/t ^h oŋ ⁵¹ / ทอง
79.	นายภิชาติ	บุญกร	/tʃə ³¹ p ^h oŋ ⁵¹ tʃi ³¹ / หมั่นขำเงิน
80.	นายสุ	กึ่งถึงค์	/tʃiŋ ⁵¹ / หวาน

รายชื่อชาวกะเหรี่ยงเพศหญิง อายุ 21 - 40 ปี

	ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
1.	นางสำเร็จ	ลีลาจาง	/mlæ ⁷⁴⁵ / สำเร็จเร็ว, เดี่ยวเดียว
2.	นางเรียง	กึ่งถึง	/t ^h wui ³³ tʃu ³¹ bi ³³ / ตักแต่น้อย
3.	นางดอกไม้	บุญเลิศ	-
4.	นางสวช	จับโปรช	/pi: ⁵¹ / เล็ก
5.	นางพิกุล	บุญกร	/ploŋ ³¹ pə ³³ tɪŋ ³¹ / พระเจดีย์ทรายใสสะอาด
6.	นางโสภิต	เจ้าคุณ	/ʔe:i ⁵¹ / เดือน 1
7.	นางอัมพิกา	ขั่นการ	/təi ³¹ tɛ ³¹ wə: ⁵¹ / ดอกไม้สวรรค์
8.	นางสีมา	ทับโกสกุล	/loŋ ⁵¹ / ลง
9.	นางจอง	เต็มบิง	/tʃ ^h oŋ ³³ / วันจันทร์
10.	นางแอบ	พรหมปาน	/mi ⁴⁵ θe ³¹ / ดา
11.	นางชิง	จิงหริศ	/tʃi ^h i ⁵¹ / สิบ

	ชื่อภาษาไทย		ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
12.	นางนก	วันเย	/t ^h u ⁴⁵ /	นก
13.	นางแข่ง	เนเด็ก	/ŋai ⁵¹ /	ใส่สะอาด
14.	นางพิกุล	บุญเชิญ	/se:i ³¹ /	ชื่อดอกไม้ชนิดหนึ่ง
15.	นางแพก	บุญเลิศ	/feʔ ³¹ /	ไม่มีคำแปล
16.	นางพุทธ	เค็มบิง	/k ^h e:ŋ ⁵¹ /	อัน
17.	นางอุทัย	แห่งไทย	-	-
18.	นางลำจวน	ชิงทุ	/duŋ ⁴⁵ /	กำมือ
19.	นางพุทธชาติ	ควาเรือง	/de: ⁴⁵ /	ลูกสาวคนเคียว
20.	นางวิลาวรรณ	ใจนุ่ง	/soŋ ⁵¹ p ^h o: ⁵¹ /	ดอกไม้สด
21.	นางวิมล	ชมพูทวีป	/moŋ ³³ /	กะเหรี่ยง
22.	นางไพรวัดย์	ชมพูทวีป	/t ^h oŋ ⁵¹ yei ³³ /	ไก่ฟ้า
23.	นางจำลอง	บุญเลิศ	/p ^h o: ⁵¹ lei ³³ loŋ ⁵¹ /	ดอกไม้ที่ท่องเที่ยวไปมา
24.	นางอาทิตย์	ทองนึ่ง	/ti: ³¹ /	เล็ก ๆ
25.	นางบุญช่วย	เอี่ยมกิด	/t ^h uoi ⁴⁵ /	ปู
26.	นางซัง	แจ้งประกกรกิด	/t ^h eŋ ³¹ t ^h i ⁵¹ /	น้ำค้าง
27.	นางน้ำเงิน	จะบัง	-	-
28.	นางแดง	หลงมา	/miŋ ³³ neŋ ³³ /	นางสาว
29.	นางสาวอุทัย	คั่งลึงค์	/tai ⁴⁵ /	ของมีคม
30.	นางจองเทิก	บุญเลิศ	/ʔo ³³ to ⁴⁵ /	วันอาทิตย์
31.	นางเดือน	นิงู	/le ³¹ t ^h i ⁵¹ boi ⁴⁵ /	ท้อง 10 เดือน ถึงคลอด
32.	นางเพ็ญ	รักไทย	/miʔ ⁴⁵ koŋ ³¹ /	หาง
33.	นางไล่	เค็มบิง	/θeʔ ³¹ loŋ ³¹ /	อุ้นใจ
34.	นางแดง	รักไทย	/xei ⁵¹ /	แห้ง
35.	นางไสว	ช่อกง	/t ^h eŋ ³¹ moŋ ⁵¹ /	เด็กหญิงกะเหรี่ยง
36.	นางคู่ย์	วิสัยปราชญ์	/duei ³¹ /	น้ำเอ็นดู
37.	นางสมบูรณ์	บุญเลิศ	/nō ^{u31} /	ญาติ
38.	นางอำไพ	แก้วแจ่มศรี	/se ³¹ luei ³³ /	ต้นไทร
39.	น.ส.สาขฟ้า	บุญเลิศ	/k ^h wui ⁴⁵ /	อาการเหมือนไก่เขี่ย
40.	นางสมดาว	เฉยชา	/te ³¹ keʔ ⁴⁵ /	ตะคักดักปลา
41.	นางสมพร	บุตรดี	/t ^h i: ³¹ /	เงิน
42.	นางวราภรณ์	คั่งลึงค์	/p ^h u: ⁵¹ t ^h seʔ ³¹ /	นิดเคียว
43.	นางสมฤดี	คิงทุ	/p ^h eŋ ⁵¹ jeŋ ⁴⁵ ploi ³¹ /	มีวาสนา
44.	นางถัด	แซ่ดี	/duu ³³ /	คนสุดท้าย

	ชื่อภาษาไทย		ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
45.	นางวันดี	เฉา	-	-
46.	นางมะลิ	ช่อทอง	/p ^h o: ⁵¹ ye ⁵¹ /	ดอกไม้ม้า
47.	นางจำปา	วันเข	/tʃɔŋ ³³ pe: ³¹ /	ดอกลั่นทม
48.	นางวันทิพย์	เฉา	/k ^h æʔ ³¹ /	ผ้าขาวม้า
49.	นางปราณี	วันเน	/k ^h æ ³¹ rɛi ⁴⁵ /	จงหรีด
50.	นางสุนันท์	ทึงลิ้ง	/tʃ ^h uei ⁴⁵ /	ปู
51.	นางน้อย	วงศ์ทอง	/pi ⁵¹ /	เล็ก ๆ
52.	นางทิพย์	วันเข	/t ^h i ⁴⁵ /	ขาด
53.	นางหญิง	คี่วี่	/mɪŋ ⁴⁵ /	ผู้หญิง
54.	นางรัตนารักษ์	กองเบ็ง	-	-
55.	นางมน	บุญเทียน	/t ^h i: ⁵¹ ɔŋ ⁴⁵ /	น้ำมันต์
56.	นางนวลจันทร์	คั้งลิ้งค์	/jɔŋ ³³ /	หนู
57.	นางนัยนา	คำแสน	/ʔæ ⁴⁵ p ^h u ⁴⁵ /	เด็กตัวเล็ก ๆ
58.	นางอุไร	สุริเมือง	/tʃ ^h æŋ ⁵¹ ye ³³ /	ไรไร่
59.	นางจ้อง	คั้งลิ้งค์	/dɔŋ ⁴⁵ /	กำมือ
60.	นางสำภา	คชายุทธ	/ʔæŋ ³³ lo ⁵¹ /	โกหก
61.	นางกิ้ง	คั้งลิ้งค์	/si: ⁴⁵ t ^h ei ³¹ /	กิ้งไม้
62.	นางจี	สลิ	/tʃi ³¹ /	เงิน
63.	น.ส.สุ	ไชยวัฒน์	/li: ³¹ /	ลม
64.	น.ส.บุญมา	บุญเอื้อ	-	-
65.	นางมานะ	ปู่ทอง	we: tʃò: ³¹ /	พี่ชาย
66.	น.ส.อ้อย	ชาควัว	/tʃ ^h i: ⁴⁵ p ^h u ⁴⁵ /	อ้อย
67.	นางปริง	วันเข	/pli ⁵¹ /	สะอาด
68.	นางครา	เข้มพรม	/nɛŋ ³¹ /	ผู้หญิง
69.	นางสาข	วันเข	/mɪŋ tɛŋ ⁴⁵ t ^h o ⁵¹ /	ดอนสาข
70.	นางสุรินทร์	เข้มพรม	/de: ⁴⁵ /	ลูกคนเล็ก
71.	นางทิส	ทึงลิ้ง	/ʔə t ^h ə ³¹ /	วันอาทิตย์
72.	นางพัชรี	ทูก้าว	/se: ³¹ /	ดอกพิกุล
73.	นางสีทอง	ทุขพริ้ง	/θəʔ ³¹ /	วันศุกร์
74.	นางสว่าง	เค้มบิง	/ʔɪŋ ³¹ luŋ ⁵¹ /	ปั่นด้าย
75.	นางบุปผา	เข้มพรม	/li: ³¹ /	ลม
76.	น.ส.สุ	เอิ้นทู้	/tʃ ^h è nòŋ mɪŋ/	แป้งผัดหน้า
77.	นางเที่ยง	เอิ้นทู้	/mɪŋ ³³ t ^h əŋ ⁴⁵ /	เที่ยงวัน

	ชื่อภาษาไทย		ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
78.	นางปี่	จะบัง	/pi: ⁵¹ /	เล็ก
79.	นางปลอคภัย	ตวงค์	/kè θi: ⁴⁵ /	ม้า
80.	นางขาว	รักไทย	-	-

รายชื่อชาวกะเหรี่ยงเพศชายอายุ 1 - 20 ปี

	ชื่อภาษาไทย		ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
1.	ค.ช. ศตวรรษ	บุญเลิศ	-	-
2.	ค.ช. ทัดดี	แซ่ดี	/ʔə k ^h wɛ: ⁵¹ /	ผู้ชาย
3.	นายอภิรัฐ	บุญกร	/tʃə: ³¹ sə: ³¹ dɛŋ: ⁴⁵ /	ทุ่ง
4.	ค.ช. ทศพล	ขยันการ	-	-
5.	นายมาโนชย์	เอี่ยมกิต	/ʔɛ: ⁴⁵ p ^h u:/	เด็กเล็กๆ
6.	ค.ช. ดวิลชาติ	อะลู่	-	-
7.	นายสมเกียรติ	จัน โปรย	-	-
8.	นายสุชาติ	บุญอ่อน	-	-
9.	ค.ช. ณรงค์	บุญทอง	-	-
10.	ค.ช. ประสบโชค	จอเค้	-	-
11.	นายอาทิตย์	พะจี	-	-
12.	ค.ช. ศราวุฒิ	กู่ลิ่งค์	-	-
13.	ค.ช. ทิมทอง	บุญทิม	-	-
14.	ค.ช. โกวิทย์	ก้งทุ	-	-
15.	ค.ช. ชาติรี	บุญเจริญ	/ɽɛ: ³¹ θɛ: ³¹ /	ใจสครั้น
16.	ค.ช. สุรศักดิ์	บุญเลิศ	-	-
17.	ค.ช. วรวัฒน์	เค็มบิง	-	-
18.	ค.ช. ประสิทธิ์	จิงห์ริค	-	-
19.	นายสมศักดิ์	เมษา	-	-
20.	นายหัตถชัย	ชิงทุ	-	-
21.	ค.ช. มงคล	วันเย	-	-
22.	ค.ช. ชัยใหญ่	บานเย	-	-
23.	ค.ช. ประเวศ	อรุณวิเศษ	-	-
24.	ค.ช. จตุรงค์	จะบัง	-	-
25.	ค.ช. อำนวย	สุใจคน	-	-
26.	ค.ช. ทนง	วันเย	-	-

	ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
27.	ค.ช. เอกลักษณ์ บุญกิม	-	-
28.	ค.ช. วัฒนะ บุญเลิศ	-	-
29.	ค.ช. ยอดธง พรหมปาน	-	-
30.	ค.ช. อุดม คงมั่น	-	-
31.	ค.ช. ธาณินทร์ เอ็นทุ์	-	-
32.	ค.ช. สุชาติ คิ้วทุ์	-	-
33.	ค.ช. รังสรรค์ มะเขววรรณ	-	-
34.	ค.ช. ทักขิณ จำปัว	-	-
35.	ค.ช. เกียรติดำรงค์ ปลอยปลา	-	-
36.	ค.ช. อติศักดิ์ ปลอยปลา	-	-
37.	นายปฐพี หินชาย	-	-
38.	ค.ช. สมชาย ฤทธิมหา	-	-
39.	นายคำวิน พรหมปาน	-	-
40.	ค.ช. สมบูรณ์ บุญเจริญ	-	-
41.	นายประภัศ บุญเลิศ	-	-
42.	นายอุดร วันเข	-	-
43.	นายสถาพร จะนุ	-	-
44.	นายทาทา นึ่งกี	-	-
45.	นายอรุณ เค็มบิง	/t ^h u ⁴⁵ lei ³¹ /	-
46.	ค.ช. ธาณินทร์ ไทยแท้	-	-
47.	นายธงชัย ช่อทอง	-	-
48.	ค.ช. สมบัติ กุ้งสังค์	-	-
49.	ค.ช. ณรงค์ จิ้งหรีด	-	-
50.	ค.ช. สมบุญ ชันอารี	/kejun ⁴⁵ p ^h o: ⁵¹ /	ชื่อคอกไม้ชนิดหนึ่ง
51.	ค.ช. สงกรานต์ เซตัง	-	-
52.	ค.ช. อัครพล วันเลิศงาม	-	-
53.	ค.ช. ชุทธนา โกลาพานิชย์	-	-
54.	ค.ช. ฉัตรมงคล บุญเลิศ	-	-
55.	ค.ช. สามารถ ทองเนื้อ	-	-
56.	ค.ช. บัญชา บุญเลิศ	-	-
57.	ค.ช. พิพัฒน์ บุญเจริญ	-	-
58.	ค.ช. ชนเทพ แยมอรุณ	-	-
59.	ค.ช. ศิโรจน์ ปิ่นทองคำ	-	-
60.	ค.ช. อัครี รุนนุช	-	-

ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
61. ค.ช. ชันวา	จะบัง	-
62. นายสมปอง	วันโล่	-
63. นายประสพโชค ครอบครองวงษ์	-	-
64. นายสมบุญ	แก้วพู	-
65. นายเกรียงไกร	บุญยัง	-
66. นายสุกเชษฐ	แก้วพู	-
67. ค.ช. คิงส์	วงศ์ทอง	-
68. ค.ช. พัฒนพงษ์	ทองผอง	-
69. ค.ช. สมพร	แก้วแจ่มศรี	-
70. ค.ช. พูล	วงษ์ษา	-
71. ค.ช. สมเกียรติ	คาโท	-
72. ค.ช. อรุณ	บังเกิด	-
73. ค.ช. บุญช่วย	ชาติอารี	-
74. ค.ช. เข้า	จังหวัด	-
75. ค.ช. อาทิตย์	ทองอ่อน	-
76. ค.ช. สมควร	บั้งก็	-
77. ค.ช. วัฒน	ศรั	-
78. ค.ช. สมชาย	บังกุย	-
79. ค.ช. นานัส	วังโส	-
80. ค.ช. ยงยุทธ	ตะเกา	-
81. ค.ช. กฤษณะ	คั้งลิ่ง	-
82. ค.ช. ชาติชาย	บุญเจริญ	-
83. ค.ช. บุญทิด	บุญทิน	-
84. ค.ช. อ็อค	จังหวัด	-
85. ค.ช. บารมี	เนเด็ก	-
86. ค.ช. แอ็ค	พรมปาน	-
87. ค.ช. ทองพูล	จอเค้	-
88. ค.ช. พรไพร	เซ่งรบ	-
89. ค.ช. ราม	บุญเลิศ	-
90. นายสมชาติ	ชีรณมะ	-

รายชื่อชาวกะเหรี่ยงเพชรผืนอายุ 1 - 20 ปี

	ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
1.	น.ส.ปริศนา จุลณะ	-	-
2.	น.ส.ใบ บุญเลิศ	/neŋ ³¹ /	ผู้หญิง
3.	ค.ญ. ปวีณา เอี่ยมกิต	/je:p ^h u:/	ลูกปลา
4.	น.ส. วรณา เฉชา	/tu: ⁴⁵ /	ตุ๊กแก
5.	ค.ญ. เดือน กิ่งสิงห์	/poi ⁴⁵ poi ³¹ /	ลูกสาวคนเดียว
6.	น.ส.โรมฤดี เนเด็ก	-	-
7.	น.ส.สุนิสา ทับไกรสถล	-	-
8.	ค.ญ. หุติมา เนเด็ก	-	-
9.	ค.ญ. สุชาดา รวบรวม	-	-
10.	น.ส.กัลยา เค็มบิง	-	-
11.	ค.ญ. เกสร กำพร	-	-
12.	ค.ญ. ปวีณา บุญเลิศ	-	-
13.	ค.ญ. สุข เฉชา	-	-
14.	ค.ญ. กรกนก วงศ์ทอง	-	-
15.	ค.ญ. มุกมณี จิ้งหรีด	-	-
16.	ค.ญ. นุชนารถ ชีรณมะ	-	-
17.	ค.ญ. อัญชลี จะนุ	-	-
18.	น.ส.วารินทร์ บุญกิม	-	-
19.	ค.ญ. ทศนีย์ โพธิ์จาง	-	-
20.	ค.ญ. อรอนงค์ เอ็นทุ	-	-
21.	ค.ญ. ธิดา แยมพรหม	-	-
22.	ค.ญ. จันทร์เพ็ญ ไทยแท้	-	-
23.	ค.ญ. กาญจนา เอ็นทุ	-	-
24.	ค.ญ. เพชรไพลิน เจ้าคุณ	-	-
25.	ค.ญ. ราตรี บุญเลิศ	-	-
26.	ค.ญ. จำปี พรหมปาน	-	-
27.	ค.ญ. เดือนใจ วารี	-	-
28.	ค.ญ. หนึ่งฤทัย เอ็นทุ	-	-
29.	ค.ญ. ลำราญ บุญเชิด	-	-
30.	ค.ญ. พลอยไพฑูรย์ เจ้าคุณ	-	-
31.	ค.ญ. โสกาพรรณ พลายเดือน	-	-
32.	ค.ญ. อรุณรัตน์ วันช	-	-

ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษากะเหรี่ยง	คำแปล
33. ค.ญ. อัจฉริญา	บุญเลิศ	-
34. ค.ญ. จันทรา	พรมปาน	-
35. ค.ญ. พิกุล	เฉลิมศักดิ์	-
36. ค.ญ. กรรณิกา	เฉษา	-
37. น.ส.วิศภา	พะจี	/te ³¹ p ^h e ³¹ /
38. ค.ญ. ไพรินทร์	บุญทิน	-
39. ค.ญ. พรทิพย์	บุญถีน	-
40. ค.ญ. ช่อนกลิ่น	บุญทิน	-
41. น.ส.ทวี	ชมภูทวีป	-
42. น.ส.สุวรรณา	บุญเชิญ	-
43. ค.ญ. บังอร	สาย่อน	-
44. น.ส.สุพรรณษา	ทองนึ่ง	-
45. น.ส.พรทิพย์	รามัญวงศ์	-
46. ค.ญ. แสงทอง	วิสัยปราชญ์	-
47. ค.ญ. เสาวดี	ไคว่ถาวร	-
48. น.ส.มยุรี	วิสัยปราชญ์	-
49. ค.ญ. มะลิ	วงศ์ทอง	-
50. ค.ญ. อารีรัตน์	คุณแสน	-
51. น.ส.ประภา	แจ้งปกรณกิจ	-
52. น.ส.ศุภาพร	บุญเลิศ	-
53. ค.ญ. สุภาวดี	หึ่งถึง	-
54. ค.ญ. ทิมา	ดาวเรือง	-
55. ค.ญ. อนันญา	บุญเลิศ	-
56. ค.ญ. พวงผกา	จับโปรย	-
57. ค.ญ. กาญจนา	จิ้งหรีด	-
58. ค.ญ. ขอกร	จับโปรย	-
59. ค.ญ. สัตตาวัลย์	บุญเลิศ	-
60. ค.ญ. จันทิมา	บุญเชิญ	-
61. ค.ญ. ขวัญรุ่ง	เจ้าคุณ	-
62. ค.ญ. เกศรินทร์	หึ่งถึงค์	-
63. ค.ญ. ชลธิชา	เค็มบิง	-
64. น.ส.จันทิรา	ไก่อ	-
65. ค.ญ. นุสรา	กั้ว	-

ชื่อภาษาไทย	ชื่อภาษากระเหรี่ยง	คำแปล
66. น.ส.ทัศนีย์ บุญเจริญ	-	-
67. น.ส.วิลาวัลย์ คาวเรือง	-	-
68. น.ส. ชาริสา ชะหระ	-	-
69. น.ส.รุ่งทิพย์ กองแก้ว	-	-
70. น.ส.อมรรัตน์ ใจมุ่ง	-	-
71. น.ส.นาถ วังซอ	-	-
72. น.ส.ชนกนุช เถลิงภักดิ์	-	-
73. น.ส.พวงจิน จงหรีด	-	-
74. น.ส.รวดี จิรตามะ	-	-
75. ค.ญ.สายทอง อำนวย	-	-
76. ค.ญ. ศิริพร บุญเจริญ	-	-
77. ค.ญ. ขนิษฐา ช่อทอง	-	-
78. ค.ญ. สาวน้อย ศักดิ์ชัย	-	-
79. ค.ญ. โสภา ชาติอารีย์	-	-
80. น.ส.รัชนี บุญทิน	-	-
81. ค.ญ.ศุภัญญา บุญทิน	-	-
82. น.ส.รัตน์ วงศ์ทอง	-	-
83. ค.ญ.สายฝน ทองทอง	-	-
84. ค.ญ.อรพิน ช่อทอง	-	-
85. ค.ญ.รุ่งอรุณ โอเจ้า	-	-
86. ค.ญ.ศุขศรี พุ่มดุสิต	-	-
87. ค.ญ.วาสนา สุนทร	-	-
88. ค.ญ.ปาริชาติ ทิ้งถึง	-	-
89. ค.ญ.คาริน วงศ์ทอง	-	-
90. น.ส.พรรยา เกียปู่	-	-

ภาคผนวก ข.

แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เรื่องการตั้งชื่อของชาวกะเหรี่ยง

1. ชื่อ (นาย/ นาง/ นางสาว)นามสกุล.....
2. ชื่อภาษากะเหรี่ยง.....แปลว่า.....
3. ชื่อเล่น.....ชื่อเรียกอื่นๆ (ถ้ามี).....
4. อายุ.....วัน เดือน ปี เกิด.....
5. ปัจจุบันอยู่บ้านเลขที่.....
6. ใครเป็นผู้ตั้งชื่อกะเหรี่ยงให้ท่าน
.....พ่อ-แม่ผู้นำทางไสยศาสตร์พระปู่-ย่า
.....ตา-ยายลุง-ป้าน้า-อากำนัน-ผู้ใหญ่บ้าน
7. ใครเป็นผู้ตั้งชื่อภาษาไทยให้ท่าน
.....พ่อ-แม่ผู้นำทางไสยศาสตร์พระปู่-ย่า
.....ตา-ยายครูเจ้าหน้าที่อำเภอกำนัน-ผู้ใหญ่บ้าน
8. ที่มาของชื่อภาษากะเหรี่ยง (เหตุผลที่ตั้งชื่อนี้).....
9. ที่มาของชื่อภาษาไทย (เหตุผลที่ตั้งชื่อนี้).....
10. การศึกษาสูงสุดประถมศึกษาม.6ม.3อื่นๆ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวชมพูนุท โพธิ์ทองคำ
วัน เดือน ปีเกิด	21 มิถุนายน 2512
สถานที่เกิด	จังหวัดชัยภูมิ
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยขอนแก่น, พ.ศ. 2530-2534 ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหิดล, พ.ศ. 2536-2541 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์

